

ДЖЕЙМС ДАШНЪР НЕВЪЗМОЖНО БЯГСТВО

Част 1 от „Лабиринтът“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2014

chitanka.info

1

Той започна своя нов живот прав, заобиколен от хладна тъмнина и застоял, пращен въздух.

Метал застърга в метал, подът под него се разтресе силно. От рязкото движение усети натиск в краката и се олюля, а от челото му, въпреки студения въздух, се сипеха едри капки пот. Гърбът му бе залепнал за студена метална стена и той се плъзна по нея, докато се опря в ъгъла на помещението. Свлече се на пода, сви крака и опря колене в гърдите си с надеждата очите му скоро да привикнат с мрака.

С ново сътресение кабината подскочи нагоре като стар асансьор в миньорска шахта.

Из помещението отекваше дрънчене на вериги и стържене на макари, сякаш се намираще на сред стар металургичен завод. Потъналият в мрак асансьор се заклати напред-назад, докато се издигаше нагоре, и стомахът на момчето се присви мъчително, а миризмата на прегоряло масло само влошаваше нещата. Доплака му се, но очите му оставаха сухи, можеше само да седи в ъгъла и да чака.

„Името ми е Томас“ — помисли си той.

И това... бе единственото, което си спомняше от своя живот.

Не разбираше как е възможно подобно нещо. Умът му функционираше безпогрешно, опитваше се да определи къде се намира и какво се случва. Мислите му бяха преизпълнени с познания, факти и картини, спомени и подробности за света и как е устроен. Представяше си снега по дърветата, видя се да бяга по застлан с листа път, да яде хамбургер, припомни си бледото сияние на луната върху гладко езеро, как плува в същото това езеро, шумен градски площад с хора, бързаци по работа.

И същевременно нямаше никаква идея откъде се е взел, как е попаднал в този неосветен асансьор, дори не знаеше кои са родителите му. Нито помнеше фамилията си. В ума му се мяркаха образи на хора, но оставаха непознати, лицата им бяха заменени от неясни, размазани

петна. Не можеше да си спомни и един човек от предишния си живот, нито пък някой проведен разговор.

Тясното помещение продължаваше да се издига и поклаща. Томас бе престанал да обръща внимание на дрънкането на веригата, която го теглеше нагоре. Измина много време. Минутите се разтеглиха в часове, макар че нямаше как да го знае със сигурност, след като всяка секунда му се струваше вечност. Доверявайки се на инстинктите си, той прецени, че се движи нагоре близо половин час.

Странно, но страхът постепенно го напусна, замени се с нарастващо любопитство. Интересно, какво ли щеше да се случи и къде се намираше.

Изкачването бе преустановено със скърцане и стенания и внезапното сътресение накара Томас да се претърколи. Той се изправи и усети, че кабината се клати все по-слабо, докато накрая движението напълно замря. Възцари се тишина.

Измина минута. Две. Озърташе се, но във всички посоки виждаше само тъмнина. Плъзна ръце по стените в търсене на изход. Усещаше единствено хладния метал. Изпъшка обезсърчено и ехото усили гласа му, превърна го в призрачно стенание на смъртта. Сетне утихна и тишината се завърна. Той изкрещя, повика за помощ, започна да блъска стените с юмруци.

Нищо.

Томас се дръпна назад към ъгъла, скръсти ръце и потрепери, усети, че страхът отново го обзема. Сърцето му запърха изплашено като птичка, търсеца начин да напусне тялото му.

— Ей... има ли някого там... помогнете ми! — крещеше той и всяка дума разкъсваше гърлото му.

Отгоре долетя силно дрънчане и Томас млъкна и вдигна глава. Светла бяла линия разцепи покрива на помещението и започна да се разширява пред погледа му. С тежко металическо стържене капациите се отместиха бавно встрани. След продължителния мрак ярката светлина го заслепи болезнено и той отмести очи и прикри лицето си с ръце.

Дочу гласове отгоре и страхът накара дъха му да секне.

— Погледни го тоя изтърсак.

— На колко е години?

— Прилича на цопльо с фланела.

- Ти си цопльо, сбръчканяк.
- Пич, тук долу вони на крака!
- Дано ти е харесало еднопосочното пътуване, новак.
- Няма билети за връщане, брато.

Върху Томас се стовари вълна от объркване, която засили паниката му. Гласовете бяха странни, кънтящи от ехото, някои думи бяха напълно неразбираеми, други звучаха познато. Той разтърка очи, за да привикне по-бързо със светлината и да види тези, които говорят. В началото успяваше да различи само местещи се сенки, но те скоро се превърнаха в човешки силуети — хора, наведени над отвора в тавана, които гледаха надолу към него и сочеха с ръце.

И тогава, сякаш обективът на камерата бе дошъл на фокус, лицата се проясниха. Те всички бяха момчета — едни по-малки от него, други по-големи. Томас не знаеше какво е очаквал, но тези лица го озадачиха. Та те бяха просто юноши. Деца. Страхът му започна да се топи, но не достатъчно, за да успокои лудешкия бяг на сърцето.

Някой отгоре спусна въже, в края му имаше голяма примка. Томас се поколеба, сетне пхна десния си крак в примката и сграбчи въжето, което го издърпа към небето. Протегнати ръце го уловиха за дрехите и го издърпаха. Светът сякаш се завъртя, превърна се в мъглива завеса от лица, цветове и светлина. Буря от чувства се зароди и развихри в корема му, искаше му се да извика, да повърне. Хорът от гласове поутихна, но някой продължаваше да говори, докато го дърпаха към ръба на черната кутия. И Томас знаеше, че никога няма да забрави тези думи.

— Радвам се да се запознаем, изтърсак — рече момчето. — Добре дошъл в Езерото.

2

Ръцете не спираха да шарят по тялото му и когато се изправи, Томас видя, че са изтупали и прахта по дрехите му. Все още замаян от светлината, едва не се олюля. Беше преизпълнен с любопитство, но не се чувстваше достатъчно възстановен, за да посмее да се огледа. Новите му познати не казаха нищо, докато въртеше бавно глава.

Той се озърташе предпазливо, а те се побутваха и хихикаха, някои дори го сочеха с пръст. Трябва да бяха към петдесет на брой, с изцапани и смачкани дрехи, като да бяха работили някаква тежка работа, представители на всички раси и размери, с коси, вариращи по дължина. Томас усети, че му се завива свят, затова премести поглед от момчетата към странното място, където се бе озовал.

Намираха се насред огромен двор с размери колкото няколко футболни игрища, заобиколен от четири гигантски стени, изработени от сивкав камък и покрити с петна от гъст бръшлян. Стените трябва да бяха високи стотина стъпки и оформяха идеален квадрат, като всяка от тях бе разрязана точно по средата от отвор, висок колкото нея, и доколкото Томас можеше да види, отвъд тези отвори започваха дълги коридори.

— Погледнете тоя новобранец — рече един дрезгав глас. Томас не виждаше откъде идва. — Ще си строши врата да се озърта наоколо.

Няколко от момчетата се разсмяха.

— Затвори си плювалника, Гали — обади се един по-дълбок глас.

Томас насочи поглед към непознатите момчета пред него. Чувстваше се замаян и неуверен, сякаш е бил упоен. Едно високо момче с руса коса и квадратна брадичка го разглеждаше насмешливо. До него стоеше ниско, закръглено хлапе, ококорило към Томас големите си очи. Ниско азиатче бе скръстило мускулести ръце на гърдите — навитите ръкави разкриваха яките му бицепси, и изучаваше новодошлия. Тъмнокожо момче го гледаше намръщено — същото, което одева му бе подвикнало. Около тях имаше още много други.

— Къде съм? — попита Томас, изненадан да чуе гласа си. Не звучеше точно така, както бе очаквал.

— Не и някъде, където ще си добре — отвърна мургавото момче. — Гледай да се поуспокоиш малко.

— Кой ще му е блюстител? — извика някой откъм тълпата.

— Казах ти, грознико — обади се друг, писклив глас. — Той е цопльо и ще стане помяр — няма две мнения за това. — Момчето се изкиска, сякаш току-що бе казало най-смешното нещо на света.

Томас отново усети нарастващо объркване. Толкова много непознати и непонятни думи и изрази. Изтърсак. Сбръчканяк. Блюстител. Помяр. Звучаха тъй естествено от устата на тези момчета, а същевременно не можеше да разбере смисъла им. Сякаш паметта му бе изгубила огромен къс от езиковите познания — и това беше объркващо.

Противоречиви емоции се бореха за надмощие в сърцето и ума му. Объркване. Любопитство. Паника. Страх. Но над всичко това доминираше мрачното усещане за безпомощност, сякаш светът за него бе свършил, беше изтрит от паметта му и заменен с нещо ужасно. Доця му се да побегне и да се скрие от тези хора.

Момчето с дрезгавия глас продължаваше да нарежда:

— ... даже това, залагам си черния дроб. — Томас все още не можеше да види лицето му.

— Казах да си затвориш плювалника! — извика мургавото хлапе. — Обадиш ли се пак, ще те фрасна!

Това трябва да е водачът им, осъзна Томас. Като се постара да не обръща внимание на втренчените погледи на околните, той се съсредоточи върху мястото, което момчето бе нарекло Езерото.

Подът на двора бе направен от огромни каменни блокове, много от тях напукани и с прорасла в цепнатините трева. Причудлива, полуразнебитена дървена постройка в един от ъглите беше в странен контраст със сивкавите стени. Беше заобиколена от няколко дървета, чиито корени се вливаха като извити пръсти в каменните плочи. В другия ъгъл на двора имаше градина — от мястото си Томас успя да различи засаждения на домати, царевица и овощни дръвчета.

В отсрещния край пък зърна кошари за овце, свинарник и краварник. Последният ъгъл бе горичка от високи дървета, най-близкото изглеждаше сбръчкано и умиращо. Небето над тях бе синьо и

безоблачно, без следа от слънце въпреки яркия ден. Сенките на стените не разкриваха кое време на деня е — би могло да е ранна утрин или късен следобед. Докато дишаше тежко в опит да се успокои, той вдъхна цял букет от нови миризми. На прясно изкопана почва, тор, борова смола, на нещо разлагащо се и нещо сладникаво. Кой знае защо реши, че всички тези миризми идват откъм фермата.

Томас отново се взря в заобикалящите го похитители. Все още бе смутен, но едва се сдържаше да не ги обсипе с въпроси. Похитители. Защо ли точно тази дума изникна в съзнанието му? Опитваше се да ги прецени по израза на лицата им. Злобните очи на едно от момчетата го накараха да застине. То изглеждаше толкова гневно и изпълнено с омраза, сякаш всеки момент щеше да извади нож и да се нахвърли върху него. Имаше черна коса и когато погледите им се срещнаха, хлапето разтърси глава, обърна се и се отдалечи към една захабена скамейка. Над нея бе окачен пъстроцветен флаг, ала нямаше полъх, който да го развява.

Томас го изпроводи с поглед, докато момчето стигна пейката, обърна се и седна.

Внезапно водачът на групата — трябва да беше около седемнайсетгодишен — пристъпи напред. Носеше обикновени дрехи: черна фланела, джинси, кецове и електронен часовник. Кой знае защо дрехите тук изненадваха Томас — струваше му се, че момчетата трябва да носят нещо по-потискащо, като например затворнически униформи. Косата на мургавото момче бе подстригана съвсем късо, страните му бяха гладко избръснати. Освен смръщените вежди в него нямаше нищо заплашително.

— Дълга история, изтърсак — заговори момчето. — Но ще научиш всичко, малко по-малко. Утре ще те изведе за обиколката. А дотогава... гледай само да не счупиш нещо. — Той протегна ръка. — Казвам се Алби. — Той задържа подадената ръка в очакване да се здрависат.

Томас се поколеба. Някакъв инстинкт взе връх в него, той обърна гръб на Алби и се отдалечи към близкото дърво, където се опря на грапавата кора. Отново го завладя паника, почти непоносима. Но си пое дълбоко въздух и положи усилие да приеме случилото се. „Трябва само да продължаваш — рече си. Нищо няма да постигнеш, ако се предадеш на страха.“

— Да я чуем тогава — произнесе на глас, като се стараше да говори със спокоен тон. — Разкажете ми дългата история.

Алби огледа хората си и завъртя очи. Томас отново плъзна поглед по тълпата. Първоначалната му преценка беше вярна — на брой бяха към петдесетина или шейсетина, от малки момчета до младежи като Алби, който, изглежда, бе от най-възрастните. Томас осъзна, че няма никаква представа на колко е той самият. Сърцето му почти спря да бие — не помнеше дори собствената си възраст.

— Добре де — рече и разпери ръце. — Къде се намирам?

Алби го доближи и седна със скръстени крака, а останалите се скупчиха отзад като глутница. Някои от по-задните редове се надигаха и надничаха любопитно.

— Ако не те е страх — поде Алби, — значи не си човек. И тогава ще трябва да те хвърля от Скалата, защото това ще означава, че си изкукал.

— Скалата? — попита Томас.

— Хайде стига — рече Алби и потърка очи. — Сега не е време за подобни разговори, ясно? Не убиваме изтърсаци като теб, нямай грижа. Просто се опитай да не си изгубиш главата, да оцелееш, каквото и да е.

Той млъкна и Томас осъзна, че вероятно лицето му е пребледняло при последните думи.

— Човече — продължи Алби, вдигна ръка, прокара я през късата си коса и въздъхна. — Не ме бива много в това — ти си първият новак, откакто загина Ник.

Томас се ококори, а едно от момчетата пристъпи напред и плесна игриво Алби по ръката.

— Алби, изчакай проклетата обиколка — произнесе то със странен акцент. — Още нищо не се знае, ще докараш на хлапето някой сърдечен пристъп. — После протегна ръка към Томас. — Казвам се Нют, новак, надявам се да не се сърдиш на приказките на нашия нов водач.

Томас се пресегна и стисна ръката му. Нют му се стори далеч по-приятен от Алби. Беше по-висок от водача, но изглеждаше година или две по-малък. Имаше дълга руса коса, която се спускаше над блузата му. Венички изпъкваха по мускулестите му ръце.

— Празни приказки, скапаняко — ухили се Алби и дръпна Нют да седне до него. — Той не разбира и половината от това, което му говоря. — Останалите също се разсмяха и после се скупчиха още поплътено около тях.

Алби разпери ръце с обърнати нагоре длани.

— Това място се нарича Езерото, ясно? Тук живеем, тук се храним, тук спим. Наричаме себе си езерни. Това стига засега...

— Кой ме е пратил тук? — попита Томас, усетил, че страхът му най-сетне отстъпва място на гнева. — Как...

Ръката на Алби се стрелна, преди да е довършил, и сграбчи Томас за ризата тъкмо когато се накланяме напред.

— Ставай, изтърсак, ставай!

Алби се надигна, затегли Томас след себе си.

Томас се изправи, отново завладян от страх. Дръпна се назад и облегна гръб на дървото, сякаш търсеше там защита от Алби, който бе опрял носа си в неговия.

— Няма да ме прекъсваш, момче! — кресна Алби. — Слушай, фукльо, ако ти кажем всичко, ще пукнеш тук на място, след като напълниш гащите. Торбаланковците ще те отнесат и няма да имаме никаква полза от теб, ясно?

— Нямам никаква представа за какво говориш — оплака се Томас, малко изненадан колко спокоен е гласът му.

Нют се пресегна и сграбчи водача за раменете.

— Алби, успокой топката. В момента повече го плашиш, отколкото му помагаш.

Алби пусна ризата на Томас и отстъпи назад, като дишаше тежко.

— Трябва да си послушен, зеленяк. Няма го вече предишния живот, тук започваш нов. Научи бързо правилата, слушай и не приказвай. Разбра ли ме?

Томас погледна към Нют, надявайки се на помощ. Болеше го цялото тяло, сълзите напиреха в очите му.

Нют кимна.

— Разбра ли, новак? — попита той.

Томас почувства внезапен изблик на гняв. Доця му се да халоса някого по носа. Но вместо това произнесе кратко:

— Разбрах.

— Хубаво — кимна Алби. — Това е първият ти ден. Първият ден тук, изтърсак. Свечерява се и бегачите скоро ще се върнат. Днес Кутията се появи доста късно и няма време за обиколката. Утре сутринта, веднага след ставане. — Той се обърна към Нют. — Намери му легло и нека се наспи.

— Разбрано — рече Нют.

Алби погледна Томас с присвити очи.

— След няколко седмици ще си по-спокоен, изтърсак. Ще си спокоен и ще помагаш. Никой от нас не е бил добре през първия ден, ти също. Утре започва нов живот.

Алби се обърна и разблъска тълпата, отдалечи се към паянтовата дървена постройка в ъгъла. Повечето от останалите хлапета се разпръснаха, някои от тях изгледаха Томас продължително, преди да си тръгнат.

Томас скръсти ръце, затвори очи и пое дълбоко въздух. Беше му тежко на душата, усещаше мъката като физически натиск. Всичко това бе прекалено. Къде бе попаднал? Какво е това място? Да не е някакъв затвор? Ако е така, защо са го пратили тук и колко дълго ще го държат? Говореха на странен език и никое от момчетата сякаш не даваше пукнат грош дали ще оживее, или ще умре. Сълзите отново взеха да напират, но той се помъчи да ги овладее.

— Какво съм направил? — прошепна, без да се обръща към когото и да било. — Какво сторих, защо ме пратихте тук?

Нют го потупа по рамото.

— Новако, това, което те мъчи, е измъчвало и нас в началото. Всички сме минали през първия си ден след излизането от Черната кутия. Нещата са зле и да ти кажа правата, в началото ще бъдат още по-зле. Но постепенно ще намериш покой за душата си. Виждам, че не си някой плачльо.

— Това затвор ли е? — попита Томас, потънал в мрачни мисли.

— Нали ти казахме да не питаш много? Няма никакъв смисъл да ти обяснявам каквото и да било, поне засега. Така че мълчи, приеми промяната и чакай да дойде утре.

Томас не отговори, увесил нос, забил поглед в земята. Покрай една от каменните плочи си бе пробил път жълтеникаво цвете, надзърнало, сякаш да потърси слънцето отвъд гигантските стени на езерото.

— С Чък ще си паснете — продължаваше Нют. — Той е дребен, охранен изтърсак, но иначе е много разбран, когато опре до работа. Чакай тук, скоро се връщам.

Нют едва бе довършил изречението, когато във въздуха отекна пронизителен писък. Звукът се блъсна в стените и всички хлапета се обърнаха да потърсят източника. Томас усети, че кръвта в жилите му се смразява. Писъкът бе дошъл откъм дървената постройка.

Дори Нют подскочи и челото му се набръчка от тревога.

— Дявол го взел — изруга той. — Не могат ли тия проклети фелдошари да укротят момчето за десетина минути, без да им трябва помощ? — Поклати глава и подритна леко Томас по крака. — Намери Чъки и му кажи, че отговаря за теб и трябва да ти уреди място за спане. — След което се обърна и хукна право към дървената постройка.

Томас се свлече по стъблото, докато отново седна на земята, затвори очи и започна да се моли да се пробуди от този ужасен, ужасен, ужасен сън.

3

Томас остана да седи така известно време, неспособен да помръдне. По някое време намери сили да погледне към дървената постройка. Няколко момчета се бяха скупчили отпред и надзъртаха през прозорците, сякаш очакваха отвътре да се покаже ужасяващо чудовище.

Вниманието му бе привлечено от метално подрънкване, идещо откъм клоните над него. Когато вдигна глава, мярна нещо сребристо да проблясва, преди да се скрие зад ствола на дървото. Той подскочи, заобиколи дървото и изви глава, търсейки източника на шума, но виждаше само голи клони, сивкави и кафяви, разперени като костеливи пръсти на скелет — и почти толкова живи.

— Това трябва да е някой бръмбар острие — подхвърли нечий глас.

Томас се обърна. Зад него стоеше ниско, закръглено момче. Беше по-малко от другите, някъде на дванайсет, доколкото можеше да определи. Кестенявата му коса се спускаше над ушите и врата и стигаше до раменете. Сини очи красяха червендалестото му, бузесто лице.

— Бръмбар какво? — попита Томас.

— Бръмбар острие — повтори момчето и посочи дървото. — Нищо няма да ти стори, стига да не си толкоз глупав да го пипнеш. — Млъкна и добави: — Изтърсак. — Произнесе думата с видимо неудобство, сякаш все още не бе овладял напълно жаргона на Езерото.

Нов писък, този път продължителен и изопващ нервите, разцепи въздуха и Томас неволно се сви. Страхът плъзна по кожата му като леденостудена вода.

— Какво става там? — попита той и посочи дървената къщурка.

— Не зная — отвърна момчето, чийто гласец бе все още възтънък от ранната възраст. — Бен е там, болен като куче. Те са го докопали.

— Те? — На Томас не му се понрави зловещата нотка в гласа на момчето.

— Аха.

— Кой са „те“?

— Моли се никога да не разбереш — отвърна хлапето и протегна ръка. — Казвам се Чък. Бях последният новак преди пристигането ти.

„Това ли ще е водачът ми тази нощ?“ — попита се Томас. Не стига, че не можеше да се освободи от объркването, а сега към него се прибави и обида. Нищо не изглеждаше нормално тук и от това сърцето му още повече се сви.

— Защо всички ми викат новак? — попита той, след като се здрависа с Чък.

— Защото ти си най-новият тук. — Чък го посочи и се разсмя. Още един писък долетя откъм къщата, вой като на разкъсвано животно.

— Как е възможно да се смееш? — възмути се Томас, ужасен от този звук. — Сякаш някой умира там.

— Ще се оправи. Никой не умира, ако успее да се върне навреме и да получи серума. Залогът е всичко или нищо. Мъртъв или жив. Само че много боли.

— Кое боли много? — попита Томас.

Чък зарея поглед наоколо, сякаш не знаеше какво да отговори.

— Ами, да те ужилят скръбниците.

— Скръбниците? — Томас отново бе объркан. Да те ужилят. Скръбници. Думи, в които сякаш се спотайваше ужасна заплаха, и той изведнъж осъзна, че няма никаква представа за какво говори Чък.

Момчето повдигна рамене и завъртя очи с досада.

Томас въздъхна обезсърчено и се облегна на дървото.

— Май и ти не знаеш много повече — подхвърли, ала не беше уверен в думите си. Странна бе тази загуба на памет. Помнеше общото устройство на света, но бе изгубил всички детайли — имена, лица. Като книга, в която липсва по една дума на всеки десет, а така четенето става неприятно и мъчително занимание. Дори не знаеше точната си възраст.

— Чък, на... колко години съм според теб?

Момчето го огледа.

— Бих казал, че си на шестнайсет. И ако не знаеш, висок си към метър и седемдесет... с кестенява коса. Ах, да — и си грозен като чер дроб на пръчка. — Той прихна да се смее.

Томас го гледаше учудено. На шестнайсет? Той е на шестнайсет? Струваше му се, че е доста по-голям.

— Сериозно ли говориш? Но как... — Не знаеше дори какво да попита.

— Не бери грижа. Няколко дни ще си така и после ще започнеш да привикваш. С мен беше същото. В края на краищата ние живеем тук. По-добре, отколкото в купчина цопла. — Той примижа, може би очакваше поредния въпрос на Томас. — Цопло е друга дума за лайно. Защото цопва, когато го пуснеш в кенефа.

Томас втренчи поглед в момчето. Не можеше да повярва, че водят подобен разговор.

— Ами добре — бе всичко, което успя да изрече. Изправи се, заобиколи Чък и се насочи към постройката — съборетина щеше да е най-подходящата дума. Макар да беше на три или четири етажа, изглеждаше сякаш ще се срути всеки миг. Отблизо видя, че е всъщност безпорядъчна купчина от дъски и талпи, с хаотично разположени прозорци, опряна на масивната каменна стена отзад. Долови миризмата на горящи дърва и на готвено, от което стомахът му се сви мъчително. След като научи, че виковете са на болно дете, Томас малко се поуспокои. Докато не се зачуди каква може да е причината...

— Как се казваш? — попита Чък, който подтичваше зад него.

— Какво?

— Името ти. Все още не си ни казал — зная, че поне него помниш.

— Томас. — Той едва чу гласа си, мислите му бяха поели в нова посока. Ако Чък не грешеше, току-що бе открил нещо общо с останалите момчета. Нещо общо в загубата на паметта. Те всички си спомняха имената. Но защо не и имената на родителите? Или на някой приятел? Защо не помнеха фамилиите си?

— Приятно ми е да се запознаем, Томас — рече Чък. — Не се безпокой, аз ще се погрижа за теб. Тук съм вече цял месец и познавам мястото като петте си пръста. Можеш да разчиташ на Чък, ясно?

Томас почти бе стигнал вратата на бараката, където се бяха скупчили момчетата. Внезапно го завладя гняв и той се обърна към

малчугана.

— Та ти не знаеш почти нищо повече от мен. Как да разчитам на теб? — Обърна се към вратата, решен да влезе вътре и да потърси отговори. Нямаше идея откъде се бе взел този неочакван кураж.

Чък повдигна рамене.

— Че каквото и да ти кажа, няма да има полза — изтъкна той. — Защото и аз като теб все още съм новак. Но може да сме приятели...

— Не ми трябва приятели — отрязва го Томас.

Той дръпна вратата за дръжката. Вътре, в подножието на паянтовата стълба, стояха няколко момчета с изопнати лица. Стъпалата, водещи нагоре, бяха разкривени и поставени под неравни ъгли. Тъмни тапети покриваха стените в преддверието, някои от тях бяха обелени. Единствената украса бяха прашна ваза върху трикрака масичка и черно-бяла фотография на възрастна жена, облечена със старомодна бяла рокля.

Обстановката бе като в обитавана от призраци къща в някой филм. На пода дори имаше липсващи дъски.

Миришеше на прах и плесен — доста голям контраст с приятните ухания отвън. На тавана трепкаха флуоресцентни лампи. Едва сега му хрумна мисълта, че няма никаква представа откъде може да се вземе електричеството на място като Езерото. Погледна към възрастната жена на снимката. Дали някога е живяла тук? Дали се е грижела за тези хора?

— Ей, вижте, това е новакът — подхвърли едно от по-големите момчета. Томас осъзна, че е мургавото хлапе, което го бе изгледало навъсено. Изглеждаше на петнайсет или повече, високо и кльоцаво. Смачканият му нос приличаше на деформиран картоф. — Тоя изтърсак сигурно е нацопнал гащите, когато е чул стария Бени да пищи като момиче. Искаш ли малко хартия, изтърсак?

— Името ми е Томас. — Ще трябва по някакъв начин да се отърве от това хлапе. Без да каже нищо повече, той се отправи към стълбите. Но момчето му препречи пътя, вдигнало ръка.

— Спри веднага, новак. — Той посочи с палец горния етаж. — Зеленурковци като теб не могат да виждат някой... спипан. Нют и Алби не биха го позволили.

— Какъв ти е проблемът? — озъби се Томас, опитвайки се да скрие страха в гласа си и да не мисли за това, какво може да означава

думата „спипан“. — Аз дори не знам къде се намирам. Искам само малко помощ.

— Чуй ме, новако. — Момчето смръщи вежди и скръсти ръце. — И преди съм те виждал. Има нещо гнило в това да цъфнеш тук и ще разбере какво.

Томас усети, че вените в слепоочията му пулсират учестено.

— Аз пък никога не съм те виждал. Нямам представа кой си и не давам пукната пара. — Ала наистина, възможно ли е това момче да го помни?

Хлапето се изхили звучно и от устата му се разлетя слюнка. Сетне лицето му стана сериозно и веждите се извиха навътре.

— Виждал съм те... изтърсак. Малцина са тези тук, които могат да кажат, че са били ужилени. — Той посочи стълбището. — Аз съм от тях. Зная какво му е сега на стария Бени. Бил съм там. И видях теб по време на Промяната.

Той се пресегна и сръга Томас в гърдите.

— Обзалагам се, че като дойде на себе си, Бени ще каже, че и той те е видял.

Томас не свалеше втренчен поглед от него. Отново го завладя паника. Защо нещата ставаха все по-лоши?

— Като чу за скръбниците, и се подмокри, а? — изхили се отново момчето. — Изплаши ли се? Май не искаш да те ужилят, а, изтърсако?

Отново тази дума. Ужилят. Томас се опита да не мисли за нея и посочи към стълбите, откъдето долитаха стенанията.

— Ако Нют е горе, искам да говоря с него.

Момчето не отговори, но продължи да го гледа още няколко секунди. Сетне поклати глава.

— Знаеш ли какво? Прав си, Томи, не бива да съм толкова зъл с новобранците. Качи се горе и съм сигурен, че Алби и Нют ще те осветлят по всички въпроси. Сериозно, отивай. И извинявай.

Той потупа лекичко Томас по рамото, отстъпи назад и махна към стълбището. Но Томас знаеше, че хлапето е намислило нещо. Загубата на памет не бе го направила кръгъл глупак.

— Как се казваш? — попита той, докато се опитваше да реши дали да се качи горе.

— Гали. И не позволявай на другите да те измамат. Аз съм истинският водач тук, не онези двама нещастни изтърсаци горе. Аз. Можеш да ми викаш капитан Гали, ако искаш. — Той се усмихна за пръв път от началото на разговора и кривите му зъби се оказаха подходящо допълнение към смачкания нос. Два или три от тях липсваха и нито един не доближаваше някой отгънък на бялото. Дъхът му пробуди в душата на Томас някакъв ужасяващ спомен, който обаче си остана скрит зад завеса. Стомахът му се сви мъчително.

— Добре — съгласи се той. — Нека бъде капитан Гали. — Сетне козирува с прекомерно усърдие, усещайки прилив на адреналин от факта, че си бе позволил да прекрачи още една граница.

Останалите момчета се изхилиха и Гали се озърна със зачервено лице. Когато погледна отново към Томас, чертите му бяха разкривени от омраза.

— Хайде, качи се по стълбите — подкани го той. — И стой далече от мен, нещастно изчадие. — Макар че бе вдигнал ръка нагоре, очите му не се откъсваха от Томас.

— Хубаво де. — Томас се огледа, но сега вече се чувстваше объркан и засрамен. Лицето му пламтеше. Никой не понечи да го спре, освен Чък, който стоеше до вратата и клатеше глава.

— Не трябва да го правиш — предупреди го той. — Ти си новак, не бива да се качваш горе.

— Върви, върви — подкани го захилено Гали. — Качвай се горе.

Томас пое нагоре по стълбата. При всяка стъпка дъските скърцаха заплашително, доця му се да спре и да се върне обратно, преди да е пропаднал в някоя дупка. Но въпреки ужасяващия звук продължи да се изкачва. Стигна на площадката, където коридорът извиваше наляво и водеше към вратите на няколко стаи. Само под една от тях се процеждаше светлина.

— Промяната! — извика Гали отдолу. — Скоро ще я видиш, сбръчканяко.

И като че ли точно тази заплаха придаде на Томас допълнителна смелост, защото той доближи осветената врата, пренебрегвайки скърцането на дъските, думите, които не разбираше, и ужасните чувства, които пораждаха. Пресегна се, натисна дръжката и влезе вътре.

В стаята Нют и Алби се бяха навели над някого, който лежеше в леглото.

Томас се приближи, за да види за какво е цялата тази суматоха, но когато зърна в какво състояние е пострадалият, сърцето му сякаш замря. Наложил се да преглътне жлъчката, която напираше в гърлото му.

Надзърнал над раменете на двамата само за миг, но и това бе достатъчно, за да го преследва вечно образът. Една бледа, разкривена фигура се гърчеше в агония с изопнати жили на шията. Гъста, изпъкнала плетеница от зеленикави вени покриваше като мрежа тялото и крайниците, сякаш под кожата имаше въжета. И навсякъде кървави резки, тъмновиолетови синини, обриви. Кръвясалите очи бяха изпъкнали и се стрелкаха във всички посоки. Образът се отпечата дълбоко в съзнанието на Томас още преди Алби да скочи и да закрие гледката. Ала нямаше как да спре стенанията и писъците, докато изтикваше Томас навън и после затваряше вратата.

— Какво правиш тук, новако? — кресна Алби, стиснал пребледнели от гняв устни.

Томас усети, че му прилява.

— Аз... ааа... просто търсех отговори — замърмори той, но не можа да влее достатъчно сила в думите си. Какво му е на това хлапе вътре? Томас се подпря на перилата, сетне сведе очи към пода. Не знаеше какво да прави.

— Разкарай задника си оттук, още сега — нареди Алби. — Чък ще те поеме. Ако ми се мернеш пред очите преди утре заранта, смятай, че няма да доживееш до края на следващия ден. Лично ще те хвърля от Скалата, разбра ли?

Томас беше изплашен и унижен. Имаше чувството, че се е смалил до размерите на дребен плъх. Без да каже нищо повече, той заобиколи Алби и се спусна надолу по стълбите, толкова бързо, колкото имаше кураж. Без да обръща внимание на втренчените погледи на момчетата долу — особено на Гали, — той изхвърча през вратата, дърпайки Чък след себе си.

Томас мразеше тези хора. Всичките до един. Освен Чък.

— Отведи ме далеч от тези момчета — помоли той. Помисли си, че може би Чък е единственият му приятел на този свят.

— Готово — съгласи се Чък с треперещ от нетърпение гласец. — Но първо да ти вземем малко свята храна от Пържитиган.

— Не зная дали някога ще мога да ям отново. — Не и след това, което бе видял.

Чък кимна.

— Ще можеш, бъди сигурен. След десет минути ще се чакаме при онова дърво.

Томас бе почти щастлив да се махне от къщата и да се върне при дървото. Обитаваше това място от съвсем скоро, а вече му се искаше всичко тук да свърши — по един или друг начин. Какво ли не би дал да си спомни поне нещичко от предишния си живот. Майка си, баща си, някой приятел, училище или хоби. Момиче.

Той премигна, опитвайки се да изтласка от съзнанието си образа, който бе видял в онази стая.

Промяната. Гали я бе нарекъл така.

Не беше студено, но кой знае защо Томас потрепери.

4

Томас се облегна на дървото, докато чакаше Чък. Погледът му се рееше из вътрешността на Езерото, това ново място на кошмари, в което, изглежда, бе обречен да живее. Сенките на стените се бяха издължили значително и вече достигаха покритите с бръшлян отсрещни стени.

Така поне можеше да се ориентира — дървената постройка бе разположена в северозападния край, скрита в тъмното петно на гъстата сянка, а малката горичка се намираше в югозападния. Фермата, където неколцина хлапета вървяха между лехите и се навеждаха от време на време, заемаше североизточния край на Езерото. Животните бяха в югоизточния, откъдето долитаха възгласите им.

Точно в центъра на двора зееше разтворена Кутията, сякаш го подканваше да скочи вътре и да се прибере у дома. Близо до нея, на около двайсетина крачки в южна посока, се издигаше ниска постройка от груби бетонни плочи, чийто вход бе запрещен от масивна метална врата. Нямаше прозорци. Голяма овална дръжка, наподобяваща корабен рул, бележеше единственото място, откъдето можеше да се влезе — сякаш я бяха взели от някоя подводница. Въпреки преживяното досега Томас изпитваше любопитство към това, което би могъл да открие вътре.

В мига, когато извърщаше поглед към процепите в стените, се появи Чък с няколко сандвича в ръце, две ябълки и две метални канчета с вода. Томас бе изненадан от завладялото го чувство на облекчение — ето че не беше съвсем сам в това място.

— Пържитиган не беше никак доволен, че нахлух в кухнята му преди вечеря — обясни Чък, докато седяше при дървото и даваше знак на Томас да стори същото. Томас се пресегна и взе един сандвич, но тъкмо преди да го отхапе, отново го споходи споменът за видяното в къщата. Все пак гладът надделя и той отхапа огромна хапка. Устата му се изпълни с чудесния вкус на шунка, сирене и майонеза.

— Боже, човече — въздъхна Томас с пълна уста. — Умирах от глад.

— Нали ти казах — отвърна Чък, който също дъвчеше лакомо.

След още няколко хапки Томас най-сетне успя да зададе въпроса, който го измъчваше.

— Какво всъщност е станало с този Бен? Дори не приличаше на човек.

Чък погледна към къщата.

— Не зная — каза. — Не съм го виждал.

Томас бе сигурен, че момчето крие нещо, но реши да не го притиска.

— Какво пък, ако питаш мен, по-добре е, че не си го видял. — Той продължи да се храни и скоро стигна до ябълките, докато разглеждаше огромните стени. Макар да беше трудно да определи какво точно, имаше нещо странно в каменните ръбове на изходите към външните коридори. Докато въртеше глава, неочаквано му се зави свят, сякаш се рееше над стените, а не се намираше между тях.

— Какво има отвън? — попита той, нарушавайки проточилото се мълчание. — Това да не е част от някакъв замък?

Чък се колебаеше. Изглеждаше смутен.

— Ами... аз никога не съм напускал Езерото.

Томас го изглежда.

— Мисля, че криеш нещо — каза накрая, след като сдъвка последната хапка и отпи от чашата. Започваше да се изнервя от тази постоянна липса на отговори. Ала още по-лоша бе глождещата го мисъл, че дори да чуе някакви отговори, няма да е сигурен дали са верни. — Защо всички тук се държите толкова тайнствено?

— Ами, просто е така. Всичко е много странно и повечето от нас не разбират какво става. Почти не разбират.

Томас бе учуден от безразличието на Чък. Сякаш не го беше грижа, че му бяха взели живота. Какво им става на тези хора? Той се изправи и пое към източната врата.

— Какво пък, никой не е казал, че не мога да поогледам наоколо. — Трябваше поне нещо да научи, преди да е изгубил разсъдък.

— Ей, чакай! — извика Чък и се втурна след него. — Внимавай, скоро ще ги затворят. — Дори на толкова късо разстояние вече се бе задъхал.

— Да ги затворят? — повтори Томас. — За какво говориш?

— Вратите, изгърсак.

— Вратите? Не виждам никакви врати. — Томас знаеше, че Чък не си измисля, просто това бе поредният факт, който не му бе известен. Неусетно бе забавил крачка — вече не гореше от желание да приближи стените.

— А как би нарекъл тези големи отвори? — Чък посочи огромните процепи в стените. Бяха на трийсетина крачки от двамата.

— Ами, ще ги нарека големи отвори — отвърна Томас, опитвайки се да се успокои с насмешка.

— Е, да знаеш, че са врати. И се затварят всяка нощ.

Томас спря и вдигна поглед към каменните плочи.

— Как така се затварят?

— Сам ще видиш след минутка. Бегачите скоро се връщат и след това тези огромни стени ще се размърдат и ще затворят отворите.

— Хлопа ти дъската — промърмори Томас. Не можеше да си представи как тези масивни стени ще се движат. Беше почти сигурен, че Чък се майтапи с него.

Стигнаха най-близкия процеп, зад който се простираше каменна алея.

— Това е Източната врата — обясни гордо Чък, сякаш сам я е измайсторил.

Томас почти не го чуваше, смаян колко по-голяма изглежда отблизо. Беше широка почти двацет стъпки и достигаше до горния край на стената. Ръбовете на отвора бяха загладени, ако се изключеше една странна, повтаряща се и от двете страни шарка. От лявата страна на Източната врата в камъка бяха пробити дълбоки няколко сантиметра дупки, разположени на една стъпка разстояние. Те започваха ниско долу до земята и стигаха до горе.

От дясната страна от стената се подаваха дълги един лакът пръчки, също с диаметър от няколко сантиметра. Причината за всичко това бе очевидна.

— Ти майтапиш ли се? — попита Томас, но душата му се сви от страх. — На какво си играеш с мен? Тези стени не могат да се движат.

— Че какво друго бих се опитвал да ти кажа?

— Не зная — отвърна след малко Томас. — Мислех си, че може да има някоя по-малка врата. Но как е възможно тези стени да се

местят? Те са огромни и сякаш се издигат тук от хиляда години. — Мисълта, че стените биха могли да затворят напълно мястото, наречено Езерото, му се струваше ужасяваща.

Чък разпери ръце нагоре в израз на безпомощност.

— Не зная как, просто се местят. И стържат страшно силно. Същото се случва и отвън в Лабиринта — и там стените се преместват всяка нощ.

Томас извърна лице към момчето.

— Какво каза току-що?

— А?

— Нарече го Лабиринт — каза, че същото се случва и в Лабиринта.

Лицето на Чък почервения.

— Приключих с теб — отсече той. — Приключих. — После се обърна и се отдалечи.

Томас не му обърна внимание, заинтригуван повече от всякога от това, което се намираше извън Езерото. Лабиринт? Отвъд Източната врата се виждаха коридори, водещи наляво, надясно и право напред. Стените на тези коридори бяха същите, като заобикалящите Езерото, земята бе застлана с подобни каменни плочи. Само бръшлянтът отвън изглеждаше по-гъст. В далечината нови извивки на стените водеха към други разклонения, а още по-нататък, на около стотина крачки, един от коридорите беше задънен.

— Наистина прилича на Лабиринт — промърмори Томас и после се разсмя. Сякаш нещата не можеха да станат още по-причудливи и странни. Бяха му изтрили паметта и го бяха поставили в гигантски Лабиринт. Всичко това бе толкова налудничаво, че изглеждаше смешно.

Той неволно трепна, когато иззад ъгъла неочаквано се появи едно момче, навлязло в централния коридор от отклонение вдясно, и се затича право към него и към Езерото. Цялото обляно в пот, със зачервено лице и полепнали по тялото дрехи, момчето не забави крачка и дори не погледна към Томас, докато го подминаваше. Беше се насочило към бетонната постройка близо до Кутията.

Томас се обърна подире му, зяпнал учудено изтощения бегач, докато се питаше защо тази нова случка го изненадва толкова силно. Защо хората да не излизат навън, за да проучват Лабиринта? И тогава

забеляза, че и други влизат през останалите три отвора, всичките тичат и имат изтощен вид като хлапето, което го бе подминало. Изглежда, в Лабиринта не беше толкова спокойно, щом всички тези момчета имаха изнурен и запъхтян вид.

Той ги проследи с любопитство, докато се скупчиха при масивната желязна врата и един от тях завъртя валчестата дръжка, като пъхтеше от усилие. По-рано Чък бе споменал нещо за бегачи. Какво ли правеха те отвън?

Тежката врата най-сетне се отмести с оглушително стържене на метал и момчетата се напъхаха вътре. Последният затръшна вратата с грохот. Томас гледаше нататък и търсеше някакво разумно обяснение за случилото се. Нищо не последва, но имаше нещо в тази приземна, стара постройка, което го караше да настръхва.

Някой го дръпна за ръкава и го изтръгна от размишленията. Чък се бе върнал.

Преди Томас да се осъзнае, от устата му се заредиха въпроси:

— Какви са тези хора и какво правеха? За какво служи тази сграда? — Завъртя се и посочи Източната врата. — И защо живеете наскре един смахнат Лабиринт?

— Нищо няма да кажа — заяви Чък и в гласа му се долови, незабелязана досега властност. — Мисля, че трябва да си легнеш рано — имаш нужда от сън. Ах... — възкликна той и вдигна показалец към дясното си ухо. — Ей сега ще се случи.

— Кое? — попита Томас, изненадан от промяната в поведението на Чък, който сякаш изведнъж бе пораснал с месеци.

Въздухът се разтреса от гърмеж, който накара Томас да подскочи. Последва го ужасяващо дрънчене и стържене. Стори му се, че земята под краката му се раздруска, и той се огледа изплашено. Стените се затваряха. Стените наистина се затваряха — и той се превръщаше в пленник на Езерото. Завладя го нарастваща клаустрофобия, която притисна белите му дробове, като че изпълваше кухините с течност.

— Успокой се, новак — извика Чък, за да надвие шума. — Това са само стени!

Томас едва го чуваше, твърде слисан от картината. Направи няколко неуверени крачки встрани, за да вижда по-добре, и установи, че почти не вярва на това, което се случваше около него.

Огромната каменна стена вдясно се плъзгаше над земята в разрез с всякакви физични закони, хвърчаха искри, докато основата ѝ стържеше в камъка. Скърцащият звук сякаш пронизваше костите му и го караше да подскача. Томас осъзна, че само едната стена се движи, приближавайки съседката си отляво, готова да се запъне с подаващите се стоманени пръчки, които щяха да влязат точно в отвърстията. Погледна към другите три отвора. На всичките четири страни на Езерото се местеха само десните стени и затваряха отвора с приближаването си към левите.

„Това е невъзможно — помисли си той. — Как го правят?“ Сподави желанието си да изтича и да се шмугне през стесняващия се отвор, преди да се затвори напълно. Да избяга от Езерото. Все пак здравият разум надделя — неизвестното в Лабиринта бе по-страшно от това, което се случваше вътре.

Опита да си представи как действа цялата тази сложна структура. Масивни каменни стени, високи стотици стъпки, се местят като плъзгащи се стъклени прегради — един образ от миналото, който изникна в съзнанието му. Помъчи се да го задържи, да го разгледа обстойно, да го изпълни с лица, имена и други подробности, но картината бързо се разпадна. Тъга, осезаема като физическа болка, за кратко прогони другите чувства.

Той продължи да гледа, докато дясната стена приключи движението си и пръчките се мушнаха в отсрещните отвори. Нов тътнеж възвести из Езерото, че вратите са се затворили плътно. Томас преживя един последен миг на уплаха, кратко и силно трепване, и после сякаш всичко се уталожи.

Завладя го изненадващо и неочаквано спокойствие и той изпусна една протяжна въздишка на облекчение.

— Брей — едва успя да произнесе.

— Нищо работа, както обича да казва Алби — промърмори Чък.
— Но с течение на времето ще привикнеш.

Томас се огледа. Сега, когато стените се бяха затворили, мястото изглеждаше съвсем различно. Опита да си представи каква може да е целта на подобно действие и не можа да си обясни дали ги затварят вътре, или ги пазят от нещо отвън. Тази мисъл прогони краткотрайното успокоение и пробуди в душата му опасения за незнайните опасности,

които можеха да дебнат в Лабиринта. Страхът отново се завърна, с удвоена сила.

— Хайде — подкани го Чък и го дръпна за ръкава. — Повярвай ми, като падне нощта, ще предпочетеш да си в леглото.

Томас знаеше, че няма друг избор. Помъчи се да овладее чувствата си и го последва.

5

В края на краищата отидоха зад Чифлика — както Чък бе нарекъл наклонената постройка от дърво с прозорци. В сгъстяващите се сенки между дървеното съоръжение и стената.

— Къде отиваме? — попита Томас, все още под впечатлението за огромните местещи се стени и за дебнеция отвън Лабиринт. Трябваше да намери начин да успокои мислите си, преди да е изгубил здравия си разсъдък. Може би в опит да се върне към нормалното съществуване той понечи да се пошегува: — Ако очакваш целувка за лека нощ, забрави.

Ала Чък оставаше непреклонен.

— Просто си затвори устата и стой близо до мен.

Томас въздъхна и продължи да се промушва след него покрай задната страна на сградата. Не след дълго стигнаха малко, прашно прозорче, през което се процеждаше тънък лъч, озаряващ обраслата с бръшлян стена. Томас чу някой да се движи вътре.

— Това е банята — прошепна Чък.

— Е, и? — попита неспокойно Томас.

— Обичам да правя това с тези типове. Доставя ми удоволствие преди лягане.

— Кое да правиш? — Нещо подсказваше на Томас, че Чък е намислил някоя дяволия. — Може би аз трябва...

— Мълчи и гледай — срязва го Чък и се покатери на един дървен сандък до прозорчето. Наведе се така, че отвътре да не могат да го видят. Протегна ръка и чукна леко по стъклото.

— Това е глупаво — прошепна Томас. Едва ли имаше неподходящ момент да се шегува — можеше Нют и Алби да са вътре. — Не искам да загазя — махам се оттук!

Чък притисна устата си с ръка, за да не се разсмее. Без да обръща внимание на Томас, той се пресегна и почука отново.

Една сянка запречи светлината и прозорчето се отвори. Томас отскочи и се притисна до стената. Все още не можеше да повярва, че са

го забъркали в толкова глупава шега. Беше се притаил добре, но знаеше, че ако някой пъхне глава през прозорчето, мигом ще забележи Чък.

— Кой е? — провикна се момчето от банята и в гласа му се долови гняв. Томас затаи дъх, осъзнал, че това е Гали — вече познаваше този глас.

Без предупреждение Чък внезапно вдигна глава към прозорчето и изкрещя с цяло гърло. Силен трясък отвътре потвърди, че номерът се е получил — последва порой от ругатни, разкриващи настроенята на Гали. Томас бе завладян от странна смесица от ужас и срам.

— Ще те убия, сбръчканяк! — дереше се Гали, но Чък вече бе скочил от сандъка и тичаше към откритото пространство на Езерото. Томас замръзна, когато чу, че Гали отваря вратата на банята и излиза навън. Малко след това се съвзе и хукна след своя нов — и единствен — приятел. Изскочи зад ъгъла и едва не се блъсна в Гали, който бе излетял от Чифлика и имаше вид на пуснат на свобода див звяр.

Ядосаното хлапе вдигна пръст към Томас.

— Ела тук! — кресна той.

Сърцето на Томас се сви от уплаха. По всичко личеше, че му предстои да изтърпи юмрук в лицето.

— Не бях аз, кълна се — заговори той, макар да си даваше сметка, че няма от какво толкова да се бои. Гали не беше чак толкова голям — Томас вероятно би могъл да се справи с него.

— Не си бил ти? — озъби се Гали. Пристъпи към него. — Тогава откъде знаеш, че е станало нещо, което не си направил ти?

Томас премълча. Определено се чувстваше объркан, но страхът напълно бе изчезнал.

— Не съм глупак, новако — просъска ядно Гали. — Мярнах дебелото личице на Чък зад прозореца. — Той забодя пръст в гърдите на Томас. — Най-добре час по-скоро да решиш кой искаш да ти бъде приятел, ясно? Още един подобен номер — не ме интересува дали идеята ще е на твоето другарче — и някой ще храчи кръв. Разбра ли ме, новак? — Но преди Томас да успее да отговори, Гали се бе обърнал и се отдалечаваше.

— Съжалявам — промърмори в гърба му Томас, осъзнавайки колко глупава звучи.

— Познавам те — подхвърли Гали, без да се обръща. — Видях те при Промяната и скоро ще разбера кой си всъщност.

Томас го изпрати с поглед, докато се прибра в Чифлика. Не беше сигурен, но му се стори, че никога досега не е изпитвал толкова силна неприязън. Дори се изненада, че мрази това хлапе. Наистина го мразеше. Обърна се и установи, че зад него стои Чък и го гледа объркано.

— Благодаря ти, приятел. Извинявай, но ако знаех, че вътре е Гали, нямаше да го направя, кълна се.

За своя изненада Томас неочаквано се разсмя. Преди час не би повярвал, че е способен на нещо подобно.

Чък го изгледа втренчено.

— Какво има?

Томас поклати глава.

— Не съжалявай. Онзи... изтърсак си го заслужаваше, макар дори да не знам какво е изтърсак. Беше страхотен номер. — Сега вече се чувстваше много по-добре.

Само след няколко часа Томас лежеше в спален чувал до Чък на легло от трева, близо до градините. Намираха се на просторна морава, която не бе забелязал по-рано и която, изглежда, бе предпочитана от повечето момчета като място за спане. Томас го намираше за странно, но вероятно мястото в Чифлика бе доста ограничено. Поне беше топло. Кое го накара за милионен път да се зачуди къде всъщност се намират. Измъчваше го подозрението, че едва ли дори и едно от момчетата знае отговора на този въпрос.

Доста дълго време лежа в тишината, загледан в звездите и заслушан в тихите гласове наоколо. Сънят бе необозримо далече, не можеше да се отърси от отчаянието и чувството за безнадеждност, които изпълваха ума и тялото му. Краткотрайната радост от номера, който Чък бе спретнал на Гали, си бе отишла. Зад гърба му имаше един безкрайно дълъг и странен ден.

Всичко бе толкова... необичайно. Помнеше немалко дреболии от предишния си живот — храна, дрехи, учение, игра, общи картини от света. Но детайлите, които трябваше да изпълнят тази картина, по някакъв начин бяха изтрити. Беше като да гледа отражение в кална

вода. И най-много от всичко го измъчваше... тъгата. Чък прекъсна мислите му.

— Ей, зеленияк, даваш ли си сметка, че преживя първия ден?

— Почти. — „Не сега, Чък — искаше да добави. — Не съм в настроение.“

Чак се подпря на лакът и погледна Томас.

— Ще научиш доста неща през следващите дни и ще започнеш да привикваш. Разбра ли?

— Да, да, предполагам, че е така. Откъде са се взели всички тези странни думи и изрази? — Сякаш бяха използвали някакъв чужд език и ги бяха претопили от него.

Чък се настани с пъшкане.

— Не зная — тук съм само от месец.

Томас все още не беше сигурен дали Чък не се преструва на по-несведущ, отколкото е в действителност. Той беше приятно хлапе, забавен и донякъде простодушен, но кой би могъл да знае със сигурност? Наистина и той беше загадъчен като всичко останало в Езерото.

Изминаха още няколко минути и Томас започна да усеща въздействието на този дълъг и изпълнен с премеждия ден. Ала в този миг в главата му неочаквано блесна нова мисъл. Нямаше представа дори откъде може да се е взела.

Внезапно Езерото, стените, Лабиринтът... всичко това му се стори познато. Уютно. Топла вълна на спокойствие изпълни гърдите му и за пръв път, откакто се бе озовал тук, той престана да гледа на Езерото като на най-лошото място във вселената. Застина неподвижно, усети, че очите му се разширяват, дъхът му спря. „Какво става? — запита се. — Какво се промени?“ Странно, но усещането, че всичко ще бъде наред, го караше да се чувства напрегнат.

Без да разбира как, вече знаеше какво трябва да направи. Нямаше представа какво го бе подтикнало да стигне до това заключение. Но просто му се струваше най... правилното.

— Искам да съм един от онези, които излизат отвън — заяви той на глас, макар да не знаеше дали Чък е още буден. — В Лабиринта.

— Какво? — изпъшка Чък. Томас усети раздражението в гласа му.

— Бегачите — добави, без да има представа откъде се е взело това название. — Каквото и да правят, искам да го правя и аз.

— Дори не знаеш за какво говориш — изръмжа Чък и се обърна на другата страна. — Заспивай.

Томас обаче усети нов прилив на увереност, макар че наистина не знаеше за какво говори.

— Искам да бъда бегач.

Чък отново се обърна към него и се подпря на лакът.

— Можеш да го забравиш, поне за известно време.

Томас бе учуден от реакцията на Чък, но въпреки това продължи да настоява.

— Не се опитвай да...

— Томас. Новако. Мой нови приятелю. Забрави.

— Утре ще кажа на Алби. — „Бегач — помисли си Томас. — Вярно е, че не знам какво означава. Дали пък не съм се побъркал?“

Чък се изтегна по гръб и се разсмя.

— Ама и ти си един цопльо. Заспивай.

— Знаеш ли — продължи Томас. — Там има нещо... което ми се струва познато.

— Хайде... заспивай.

И в този миг Томас бе спокоден от ново хрумване. Сякаш изведнъж бе разкрил загадката. Не знаеше още как ще изглежда цялостната картина, но следващите думи се отрониха от устата му като че ги бе произнесъл някой друг.

— Чък, аз мисля, че съм бил тук и преди.

Чу, че приятелят му сяда и поема рязко дъх. Но Томас му обърна гръб и не промълви нито дума повече. Страхуваше се, че ще прогони тази нова увереност, спокойствието, изпълващо сърцето му.

Сънят дойде далеч по-лесно, отколкото бе очаквал.

6

Някой разтърси Томас за рамото и той се събуди. Когато отвори очи, видя надвесено над него лице, забулено от сумрака на ранната утрин. Понечи да заговори, но хладна ръка запуши устата му. Завладя го паника, докато не позна кой е.

— Шшт, новак. Не искаме да събудим Чъки, нали?

Беше Нют — момчето, което бе второ по старшинство, както изглеждаше. От устата му излизаше пара.

Томас се изненада, но тревогата му бързо се разсея. Завладя го любопитство — какво ли можеше да иска от него момчето? Той кимна, за да потвърди, че е съгласен, и Нют най-сетне дръпна ръка и се изправи.

— Хайде, новак — прошепна високото момче. Наведе се и помогна на Томас да стане — дръпна го толкова силно, че все едно искаше да му откъсне ръката. — Трябва да ти покажа нещо, преди другите да се събудят.

Томас напълно се бе разсънил.

— Добре — кимна той и последва Нют. Знаеше, че трябва да изпитва поне малко подозрение, нито имаше причина да се доверява на когото и да било, но любопитството надделя. Наведе се и нахлузи обувките си. — Къде отиваме?

— Просто ме следвай. И не изоставай.

Те си проправиха път между наредените на земята спящи тела и на няколко пъти Томас едва не се спъна. Настъпи нечия ръка и чу болезнен вик, последван от удар по прасеца.

— Извинявай — прошепна Томас и си спечели неодобрителен поглед от Нют.

Веднага щом напуснаха моравата и излязоха на каменната настилка в двора, Нют хукна към западната стена. В началото Томас се поколеба, учуден защо трябва да тичат, но после се втурна след него и лесно го догони.

Все още беше сумрачно и препятствията по пътя им изникваха като тъмни сенки, но въпреки това момчетата успяваха да се придвижват доста бързо. Томас спря, когато и Нют стори същото, непосредствено до масивната стена, която се извисяваше над тях като небостъргач — още едно смътно видение, изплувало в обърканата му памет. Томас забеляза, че по стената на места проблясват червени светлинки, които се движеха, спираха, блясваха и угасваха.

— Какво е това? — прошепна той малко по-силно, отколкото смяташе, че е нужно, и му се стори, че гласът му трепери. Червените светлинки сякаш отправяха някакво предупреждение.

Нют бе спрял на няколко крачки от гъстия бръшлян, с който бе обрасла стената.

— Ще узнаеш, когато му дойде времето, новако.

— Малко е глупаво да ме пращат на място, където нищо няма смисъл и никой не отговаря на въпросите ми. — Томас замълча, изненадан от думите си. — Изтърсак — добави, опитвайки се да придаде сарказъм на непознатия израз.

Нют се разсмя, но бързо сподави смеха си.

— Харесваш ми, новак. А сега млъкни и ме остави да ти покажа нещо.

Пристъпи напред и пъкна ръце в бръшляна. Когато го разтвори, отдолу се показа прашасал прозорец, квадратен, със страни от по два лакътя. В момента беше тъмен, сякаш бе боядисан в черно.

— Какво е това? — прошепна Томас.

— Спри за малко с въпросите, момче. Скоро ще разбереш.

Измина минута, после втора. Още няколко се изтърколиха.

Томас пристъпи от крак на крак и се запита как Нют можеше да стои съвършено неподвижно и спокойно и да гледа в нищото.

И тогава настъпи промяна.

Зад прозореца изникна бледо, злоецо сияние, хвърлящо призрачни отблясъци върху лицето и тялото на Нют, сякаш момчето се намираще до осветен отвътре плувен басейн. Томас застина и присви очи, за да различи нещо отгатък. На гърлото му бе заседнала буца. „Какво е това?“ — зачуди се той.

— Там е Лабиринтът — прошепна Нют, ококорил очи, като че хипнотизиран. — Всичко, което правим — целият ни живот, новако, — се върти около Лабиринта. Всяка чудесна секунда от всеки изминал

чудесен ден прекарваме в чест на Лабиринта, опитваме се да открием нещо, което не ни показват, без дори да знаем дали ще можем да намерим изхода от него. Искях да видиш защо не бива да си пъхаш носа там. Да ти покажа защо тези стени се затварят всяка нощ. Да те убедя защо никога, ама никога, не бива да оставаш отвън.

Нют отстъпи, без да пуска бръшляна. Даде знак на Томас да заеме мястото му и да погледне през прозореца.

Томас направи крачка напред, наклони се и носът му опря в студената повърхност на стъклото. Изминаха няколко секунди, докато очите му се фокусират върху движещия се предмет отвън, преодолявайки мръсотията и прахоляка на стъклото, за да видят това, което искаше Нют. И когато това стана, дъхът му секна, сякаш леден вятър бе нахлул и бе замръзнал наскре гърлото.

Огромно закръглено същество с размери на крава, но без определена форма, се извиваше и пълзеше по пода на коридора отвън. То се прилепи за отсрещната стена, оттласна се и се хвърли право върху прозорчето, блъскайки го с приглушен тътен. Томас изкрещя, преди да успее да се овладее, и се дръпна рязко от прозореца. Ала съществото отскочи назад, без да остави и драскотина по стъклото.

Момчето си пое въздух на пресекулки и отново се приближи. Беше твърде тъмно, за да може да определи какво точно вижда, но блещукаха някакви странни светлинки, озаряващи сребристи шипове и лъщяща плът. От туловището стърчаха страховити израстъци, наподобяващи по-скоро триони и дълги пръти, чието предназначение той не можа да отгатне.

Чудовището бе ужасяваща смесица от животно и машина, то явно осъзнаваше, че го наблюдават, знаеше и какво се спотайва зад стените на Езерото, и жадуваше да се промъкне вътре и да си устрои пиршество с човешка плът. Гърдите на Томас се свиваха от вледеняващ страх, нарастващ като тумор и спиращ дишането. Макар и с изтрита памет, бе сигурен, че никога не е виждал нещо подобно.

Той отстъпи назад — от дързостта, завладяла го предишната вечер, не бе останала и следа.

— Какво е това създание? — попита. Нещо затрепери в корема му и Томас се запита дали ще може някога да си възвърне апетита.

— Наричаме ги скръбници — отвърна Нют. — Ужасна гадинка, нали? Радвай се, че излизат само нощем. И се благодари, че ги има

тези стени.

Томас преглътна, питайки се как е могъл да си помисли, че ще излезе навън. На желанието му да стане бегач бе нанесен сериозен удар. Но въпреки това решимостта не го напусна напълно. По някакъв начин той знаеше, че трябва да го направи. Толкова бе странно, особено след това, което бе видял.

Нют погледна безизразно към прозореца.

— Сега вече знаеш какви неща кръстосват из Лабиринта, приятелю. Знаеш, че това не е шега. Пратен си в Езерото, новако, и ще очакваме от теб да оцелееш и да ни помогнеш да направим това, заради което ние сме пратени тук.

— И какво е то? — попита Томас, макар ужасно да се страхуваше от отговора.

Нют се обърна и го изгледа изпод свъсени вежди. Първите светлини на зората обагриха небето и Томас вече можеше да различи изопнатата му кожа и намръщаното изражение.

— Открий пътя навън, новак — процеди Нют. — Разгадай проклетия Лабиринт и намери пътя към дома.

Няколко часа по-късно вратите се отвориха отново — местеха се с громолене и екот и разтърсваха земята под краката, докато не замряха неподвижно. Томас седеше на една ухабена, килната сгъваема маса пред Чифлика. Не можеше да прогони от мислите си спомена за скръбниците, чудеше се какво ли може да е предназначението им и какво правят отвън през нощта. Какво ли ще е да те нападне толкова ужасно създание?

Опита се да прогони образа от главата си, да се замисли за нещо друго. За бегачите. Току-що бяха излезли, без да разменят думичка с когото и да било, стрелкаха се в лудешки бяг към Лабиринта, за да изчезнат зад ъглите. Докато похапваше от пържените яйца с бекон, си спомни още веднъж за тях. До него седеше смълчаният Чък. Нещастното момче се бе отчаяло от безуспешните опити да подхване разговор, ала Томас не отговаряше. Искаше единствено да го оставят сам.

Умът му не спираше отново и отново да търси някакво обяснение за всичко видно. Как е възможно един Лабиринт да е толкова голям, че десетки хлапета да не успеят да открият изход от него, след като се бяха опитвали кой знае от колко време? Защо изобщо съществуваше

подобна структура? Какво би могло да е предназначението ѝ? Защо всички те бяха тук? От колко време?

Ала колкото и да се стараеше, умът му се връщаше отново и отново към образа на скръбника. Призрачният му брат скачаше точно срещу него всеки път, когато затваряше или разтъркваше очи.

Томас знаеше, че е умен — усещаше го по някакъв начин. Но нищо в това място не подлежеше на разумно обяснение. Ако знаеше нещо със сигурност, то бе, че трябва да бъде бегач. Откъде тази увереност? Дори сега, след като бе видял с очите си какви чудовища обитават Лабиринта?

Едно потупване по рамото го извади от тези мисли и когато вдигна глава, видя пред себе си Алби, скръстил ръце на гърдите си.

— Освежи ли се? — попита Алби. — След като се полюбува на красивите гледки зад прозорчето тази сутрин?

Томас се изправи, завладян от надеждата, че е дошло времето на отговорите или поне на възможността да се отърве от мрачните мисли.

— Достатъчно, за да поискам да науча повече за това място — заяви той.

Алби кимна.

— Ставаме двама, изтърсак. Обиколката започва днес. — Той понечи да се обърне, после спря и вдигна пръст. — И никакви въпроси до края, ясно? Нямам време да се разправам с теб цял ден.

— Но... — Томас млъкна, когато Алби вдигна вежди. Защо хлапето се държеше толкова дръпнато? — Трябва да ми кажеш всичко. Искам да знам всичко. — Реши засега да не споделя с тях усещането от изминалата нощ — странната увереност, че може да си спомни разни неща за това място. За момента му изглеждаше, че ще е по-добре да мълчи за тези неща.

— Ще ти кажа каквото сметна за нужно, новак. Да вървим.

— Може ли и аз да дойда? — попита Чък.

Алби се наведе и го оципа по ухото.

— Ох! — извика Чък.

— Нямах ли си работа, мързеливецо? — сгълча го Алби. — Някой трябва да изхвърли помията.

Чък завъртя очи и погледна Томас.

— Приятно прекарване.

— Ще се постарая. — Внезапно почувства съжаление към Чък. Тези момчета би трябвало да се отнасят по-добре с него. Но нищо не можеше да се направи — трябваше да върви.

Докато се отдалечаваше след Алби, можеше само да се моли, че обиколката най-сетне е започнала.

Стояха пред Кутията, която в момента беше затворена — двойните метални капаци лежаха на земята, покрити с бяла боя, избеляла и олюпена. Почти бе просветляло и сенките се простираха в обратна посока. Томас все още не бе видял слънцето, но изглеждаше, че всеки момент то ще се покаже над източния хоризонт.

Алби посочи капациите.

— Това е Кутията. Веднъж в месеца доставя някой новак като теб. Без пропуск. Веднъж седмично получаваме припаси, дрехи, малко храна. Не ни е нужно повече — останалото изкарваме тук, в Езерото.

Томас кимна, макар да тръпнеше от желание да задава още въпроси. „Май ми трябва лепенка за устата“ — помисли си той.

— Не знаем нищичко за Кутията, ясно? — продължи Алби. — Откъде идва, как стига тук, кой я управлява. Имаме достатъчно електричество, засаждаме и отглеждаме собствена храна, получаваме дрехи. Веднъж опитахме да пратим един новак обратно с Кутията — тази пущина отказа да помръдне, докато не го извадихме.

Томас се зачуди какво ли има под капациите, когато Кутията не е тук, но този път си задържа езика зад зъбите. Изпитваше смесица от чувства — любопитство, яд, учудване, а над всичко това доминираше ужасът от спомена за скръбника тази сутрин.

Алби продължаваше да говори, без да си дава труда да поглежда Томас в очите.

— Езерото е разделено на четири части. — Той вдигна ръка и започна да сгъва пръсти, докато отброяваше: — Градини, Кървавият дом, Чифликът, Мъртви глави. Дотук ясно ли е?

Томас се поколеба, сетне кимна объркано.

Алби въздъхна с досада, като човек, който има хиляди други по-важни занимания. Посочи североизточния край, където бяха овошките.

— Градини — там отглеждаме зеленчуци и плодове. Водата достига до тях по тръби в земята — винаги я е имало, инак да сме измрели от глад. Тук никога не вали. Никога. — Махна с ръка към

югоизточния край, където бяха кошарите и хамбарът. — Там е Кървавият дом, където гледаме и колим животните. — Следваща поред бе паянтовата постройка. — Това е Чифликът — глупавото нещо стана два пъти по-голямо, отколкото беше в началото, защото непрестанно добавяме пристройки, когато ни пратят дървен материал. Не е кой знае каква хубост, но върши работа. Всъщност повечето от нас спят навън.

На Томас му се зави свят. Толкова много въпроси напиреха в ума му, че му бе трудно да мисли.

Алби посочи югозападния ъгъл, гората от прегърбени, полуизсъхнали дръвчета и пейките.

— На онова там му викаме Мъртви глави. Гробището е зад него, съвсем в ъгъла. Това е почти всичко. Можеш да идеш да седнеш някъде, да обикаляш, каквото искаш. — Той се покашля, сякаш се готвеше да смени темата. — Следващите две седмици ще работиш под надзора на нашите блюстителите, докато решим за какво те бива. Помияр, трошидърво, торбаланко, лехар — все нещо ще излезе. Винаги излиза. Ела.

Алби се отправи към Южната врата, разположена между Мъртви глави и Кървавия дом. Томас го последва и смръщи нос, когато миризмата на почва се смеси с вонята на животински тор. „Гробище? — запита се той. — Защо им е гробище на място, пълно с младежи?“ Това го обезпокои повече дори непознатите думи, които Алби бе изредил — като помияр и торбаланко, — които не изглеждаха многообещаващи. Понечи да прекъсне Алби, за да поиска разяснения, но се овладя навреме.

Бяха спрели пред Кървавия дом. Няколко крави похрупваха от скупченото пред тях сено. Прасета грухтяха в калния свинарник и от време на време размахваха опашки. В кошарата имаше овце, а наоколо щъкаха пилета и пуйки. Момчетата, които работеха около тях, сякаш бяха прекарали целия си живот във ферма.

„Защо си спомням тези животни?“ — зачуди се Томас. Тук нищо не му се струваше ново, нито интересно — знаеше как се наричат животните, с какво се хранят, как изглеждат. Но откъде разполагаше с тези знания? Паметта му както винаги не бе услужлива, когато му трябваше.

Алби посочи големия хамбар в дъното, някога боядисан в червено, но сега покрит с олюпена боя.

— Там работят резачите. Мръсна работа е това. Гадна. Но ако си падаш по кръв, можеш да станеш резач.

Томас поклати глава. Не му се нравеше да е резач. Те продължиха нататък и скоро доближиха участъка, който Алби бе нарекъл Мъртви глави. В самия ъгъл дърветата бяха по-гъсти и по-зелени, с повече листа по клоните. Тъмни сенки застилаха дъното на този участък, въпреки че денят бе в разгара си. Томас присви очи към слънцето, което най-сетне се бе показало. Изглеждаше му по-оранжево, отколкото би трябвало да бъде. Още един странен феномен на непослушната му памет.

Той извърна глава към сенчестата горичка и премигна изненадано, след като отново зърна трепкащи червени светлинки сред клоните. „Какви са тези неща?“ — зачуди се, раздразнен, че Алби не му бе обяснил по-рано. Цялата тази тайнственост започваше да го дразни.

Алби спря и Томас установи с изненада, че са стигнали Южната врата и отворът в стената се издига високо над тях. Масивните каменни плочи бяха напукани и обрасли с бръшлян.

8

Изглеждаха стари като света. Томас изви глава, за да погледне към рѣба на стената, и за миг му се стори, че всъщност гледа надолу, а не нагоре. Отново му се зави свят и той се олюля.

— Отвѣн е Лабиринтът — показа с палец през рамо Алби. Томас погледна нататък през отвора в стените, който служеше за изход от Езерото. Коридорите там изглеждаха почти същите като тези, които бе видял от прозорчето при Източната врата рано тази сутрин. Внезапно го завладя ужас от мисълта, че някъде там може да дебне скръбник и да се нахвърли върху тях. Отстъпи назад, преди да осъзнае какво прави. „Успокой се“ — рече си малко засрамен.

Алби продължаваше:

— Тук съм от две години. Никой друг не е бил толкова отдавна. Тези, които заварих, вече са мъртви. — Томас се изцъкли и сърцето му заби учестено. — От две години се опитваме да намерим изход и все удряме на камък. Проклетите стени на Лабиринта се местят всяка нощ, също като тези на вратите. Никак не е лесно да се състави карта, никак. — Той кимна към бетонната постройка, където снощи се бяха прибрали бегачите.

Томас все още не можеше да се отърси от чутото. Тук са от две години? Стените на Лабиринта се местят? Има умрели? Пристъпи напред, за да надзърне в Лабиринта, сякаш отговорите чакаха някъде зад ъгъла.

Алби протегна ръка и го бутна в гърдите.

— Нямаш работа там, изтърсак.

— Защо да нямам? — озъби се Томас с наранена гордост.

— Да не мислиш, че съм ти пратил Нют, за да те позабавлява? Това е Първото правило, чудако, и хубаво ще е никога да не го забравяш или нарушаваш. Никой — ама никой — не може да излиза навън, освен бегачите. Нарушиш ли това правило и не загинеш ли от скръбниците — ние ще те убием, разбра ли?

Томас кимна, макар да смяташе, че Алби преувеличава. Надяваше се да е така. Ала от друга страна, и да бе имал някакви съмнения в това, което бе заявил снощи на Чък, сега те изчезнаха напълно. Той ще бъде бегач. Дълбоко в себе си знаеше, че трябва да излезе там, в Лабиринта. Въпреки всичко, което бе научил досега, той го зовеше и този призив имаше силата на глад или жажда.

Вниманието му привлече движение нагоре по Южната врата. Нещо сребристо проблесна между бръшляна и почти веднага изчезна.

— Какво беше това? — Томас посочи стената.

Алби дори не си направи труд да погледне.

— Никакви въпроси, докато не свърша, изтърсак. Колко пъти трябва да ти повтарям? — Той поклати глава и въздъхна. — Бръмбари остриета — така Създателят ни наблюдава. По-добре недей...

Прекъсна го силен гръм, последван от тревожен сигнал. Томас притисна ушите си с ръце и се заозърта, търсейки сирените. Но когато погледът му попадна на Алби, се стресна.

Младежът не изглеждаше изплашен, а по-скоро... объркан. Изненадан. Алармите продължаваха да ечат във въздуха.

— Какво става? — попита Томас. Испита облекчение, че водачът му не смята това за края на света, макар да му бе омръзнало от тези постоянни изненади.

— Странно — промърмори Алби, докато оглеждаше с присвити очи Езерото. Томас забеляза, че момчетата в Кървавия дом също се озъртат смутено. Едно от тях извика на Алби:

— Какво беше това?

— Не зная — отговори замислено Алби.

Но Томас не можеше да издържа повече.

— Алби! Какво става?

— Кутията, сбръчканяк, Кутията! — бе всичко, което се изтръгна от устните на Алби. Той се обърна и се отправи забързано към центъра на Езерото.

— Какво за Кутията? — попита Томас, след като се затича да го настигне. „Отговори ми, де!“ — му се искаше да добави.

Но Алби мълчеше. Когато приближиха Кутията, там вече се бяха събрали десетина момчета. Забеляза Нют и му извика, опитвайки се да овладее страха си.

— Нют, какво става?

Нют го погледна, после кимна и се приближи, неестествено спокоен наред хаоса. Тупна Томас по гърба.

— Означава, че Кутията ще изтърси поредния новак. — Млъкна, очаквайки думите му да впечатлят Томас. — Още сега.

— Е, и? — настоя Томас, едва сега забелязал, че е сбъркал спокойствието на Нют с пълно объркване.

— Е, и? — повтори Нют и долната му челюст увисна в една гримаса. — Новако, досега не сме получавали две попълнения в един месец, камо ли за по-малко от два дни.

След тези думи той се обърна и хукна към Чифлика.

Сирените най-сетне замлъкнаха, след като раздираха въздуха в продължение на две минути. Насред двора, край стоманените врати се бе събрала тълпа. Томас с изненада си припомни, че беше пристигнал тук вчера. „Вчера? — помисли си удивен. — Наистина ли е било само вчера?“

Някой го сръга с лакът, той се озърна и видя Чък.

— Как върви, новак? — попита момчето.

— Добре — отвърна Томас, макар че отговорът му не можеше да е по-далече от истината. Посочи вратите на Кутията. — Защо всички се чудят толкова? Не става ли винаги така?

Чък сви рамене.

— Знам ли — навярно защото досега е имало някакъв ритъм. Веднъж в месеца, всеки месец. Може би този, който отговаря за всичко това, е сметнал, че си огромна грешка, и е побързал да ти прати заместник. — Изхили се и сръга Томас в ребрата. Кой знае защо това накара Томас да го хареса още повече.

— Започваш да ме дразниш — сопна му се обаче. — Наистина.

— Може, но сме приятели, нали? — Този път Чък се разсмя с глас.

— Явно не ми оставяш голям избор по въпроса. — Ала истината бе, че се нуждаеше от приятел, а Чък напълно отговаряше на тази роля.

Момчето скръсти ръце и го погледна с доволно изражение.

— Радвам се, че уредихме този въпрос, новако. Защото на място като това всеки има нужда от приятел.

Томас се завъртя и го сграбчи за яката.

— Хубаво, приятелче, тогава ме наричай по име. Томас. Инак ще те хвърля в дупката, след като Кутията си тръгне. — Това пробуди ново

хрумване. — Чакай малко, вие опитвали ли сте да...

— Опитвахме — отвърна Чък, преди Томас да успее да завърши.

— Какво опитвахте?

— Да слезем с Кутията — обясни Чък. — Не стана. Отказва да се спусне, докато не бъде изпразнена.

Томас си спомни, че Алби му бе казвал същото.

— Знаех го, но от друга страна, дали...

— Опитахме.

Томас едва сдържа раздражения си стон.

— Човече, никак не е лесно да се говори с теб. Какво сте опитвали?

— Да слезем в дупката, след като Кутията се спусне. Не може. Капаците се отварят, но надолу е само мрак, пустота, нищо. Няма възврата, нито макари. Не може нищо да се направи.

— Ами да...

— И това също.

Този път Томас изстена мъчително.

— Добре де, какво?

— Да хвърляме разни неща в дупката. Нито веднъж не чухме някое от тях да удря дъното. Сякаш летят вечно.

Томас го изгледа втренчено.

— Ти да не четеш мисли? — опита се да вложи сарказъм в думите си.

— Просто съм гениален, нищо повече — намигна Чък.

— Чък, никога не ми намигай така — каза с усмивка Томас. Момчето го дразнеше, но от друга страна, благодарение на него нещата тук не изглеждаха толкова ужасни. Томас въздъхна и се обърна към тълпата около дупката. — И колко време има до доставката?

— Обикновено отнема около половин час след сирената.

Томас се замисли. Ето нещо, което може би не бяха опитвали.

— Сигурен ли си за дупката? Някога опитвали ли сте... — Той млъкна в очакване да го прекъснат, но Чък не проговори. — Опитвали ли сте да направите въже?

— Да, опитвали са. От бръшляна. Изплели са най-дългото, което са могли. Да речем, че експериментът не е протекъл успешно.

— Какво означава това? — попита Томас.

— Не съм бил тук, но ми разказаха, че момчето, което изявило желание да го изпробва, се е спуснало около десетина стъпки и тогава нещо изсвистяло във въздуха и го разрязало надве.

— Какво? — Томас се разсмя. — Не вярвам на нито една дума.

— О, така ли, умнико? Видях костите на нещастника. Държат ги в един сандък, за да показват на бъдещите „герои“ какво ги очаква.

Томас гледаше Чък с надеждата той да се разсмее или да покаже с нещо, че това е шега. Кой е чувал за хлапе, разрязано наполовина? Но Чък отново мълчеше.

— Сериозно ли говориш?

Чък го изгледа.

— Аз не лъжа, нова... Томас. Ела, да идем да видим какво ще стане. Не мога да повярвам, че ще си новак само един ден. Цопльо.

Докато вървяха натам, Томас го попита за нещо, за което досега не се бе сетил.

— Откъде знаете, че не са припаси или друго?

— Защото, когато ни пращат друго, сирената мълчи — обясни Чък. — Припасите идват по едно и също време всяка седмица. Ей, виж. — Чък спря и посочи някого в тълпата. Беше Гали, мрачно взрян в тях.

— Внимавай — предупреди го Чък. — Този тип хич не те харесва.

— Знам — промърмори Томас. — Вече го разбрах. — И чувството беше взаимно.

Двамата се приближиха към смълчаната групичка. И да имаше още въпроси, Томас ги бе забравил. Желанието за разговор се бе изпарило, след като видя Гали.

Но не и на Чък.

— Защо не идеш да го попиташ какъв му е проблемът? — подхвърли той, опитвайки се да придаде твърдост на гласа си.

Кой знае защо Томас не хареса никак идеята.

— Ами първо, защото той има повече съюзници от мен. Не е най-подходящият човек, с когото да се караш.

— Да, но ти си по-умен. И предполагам — по-бърз. Можеш да се справиш с него и приятелите му.

Едно от момчетата пред тях се обърна и ги изгледа навъсено през рамо.

„Може да е приятел на Гали“ — помисли си Томас.

— Ще млъкнеш ли? — просъска той на Чък.

Зад тях се чу затръшване на врата. Томас се обърна. Откъм Чифлика се приближаваха Алби и Нют. И двамата имаха изтощен вид.

При вида им в съзнанието на Томас отново изплува образът на Бен — ужасната картина на гърчещо се тяло в леглото.

— Чък, човече, трябва да ми разкажеш за тази Промяна. Какво правеха тези двамата с онзи нещастник Бен?

Чък сви рамене.

— Не зная подробности. Скръбниците вършат ужасни неща, карат тялото да преминава през нещо отвратително. И когато приключи, ти си... различен.

— Различен? — повтори Томас, почувствал, че най-сетне се е доближил до някаква истина. — Какво искаш да кажеш? И какво общо има това със скръбниците? Това ли имаше предвид Гали под „ужилване“?

— Шшшт! — Чък опря пръст на устните си.

Томас едва не изкрещя от разочарование, но трябваше да мълчи. Реши да го разпита по-късно, независимо дали му се нрави, или не.

Алби и Нют бяха приближили тълпата и си пробиха път до първия ред, досами капациите, затварящи Кутията. Всички се умълчаха и за пръв път Томас чу стърженето и потракването на изкачващия се асансьор, което му напомни за неговото кошмарно пристигане. Завладя го тъга, сякаш преживяваше наново онези ужасни минути на пробуждане в мрака и загуба на памет. Което и да бе новото хлапе, още отсега изпитваше съжаление към него.

Приглушен удар оповести пристигането на асансьора.

Нют и Алби заеха позиции от двете страни на вратата на шахтата. По средата се появи цепнатина. Те закачиха дръжките с обикновени метални куки и ги дръпнаха настрани. Капаците се разтвориха със скърцане и във въздуха се вдигна облак прах.

Сред езерните се възцари пълна тишина. Докато Нют се навеждаше над отвора, откъм кошарите долетя блеене на коза. Томас се надигна на пръсти, надявайки се да зърне новодошлия.

Нют внезапно се изправи и на лицето му се изписа объркване.

— Пресвета... — промърмори той и се озърна, без да поглежда някого.

По това време Алби също бе надникнал и реакцията му беше сходна.

— Не може да бъде — произнесе той като в транс.

Хор от въпроси изпълни въздуха. Всички започнаха да се бутат и да доближават отвора.

„Какво ли са видели вътре? — зачуди се Томас. — Какво може да са видели?“ Изведнъж го завладя страх, като този, който го бе споходил призори, когато зърна скръбника.

— Почакайте! — извика Алби. — Стойте на място!

— Е, какво има? — извика някой отзад.

Алби се изправи.

— Двама новаци за два дена — каза той почти шепнешком. И сега това. Цели две години не се случваше нищо различно — а сега това. — Сетне, по някаква причина, той погледна към Томас. — Какво става тук, новако?

— Аз пък откъде да знам? — попита Томас със зачервено лице.

— Алби, защо не ни кажеш какво има вътре? — обади се Гали. Тълпата отново се раздвижи и се люшна напред.

— Я млъквайте всички! — скастри ги Алби. — Кажи им, Нют.

Нют надзърна още веднъж в Кутията, после се обърна с мрачно лице към тълпата.

— Момиче е — рече.

Сега вече всички заговориха едновременно и Томас долавяше само откъслечни думи.

— Момиче?

— Проклет да съм!

— И как изглежда?

— На колко е години?

Томас се потапяше в море от всеобщо объркване. Момиче? Досега не се бе замислял, че в Езерото има само момчета и никакви момичета. Дори не бе обърнал внимание. „Коя е тя? — зачуди се той. — Защо...“

Нют ги сгълча да мълчат.

— И това е само половината — каза той и посочи Кутията. — Мисля, че е мъртва.

Две момчета завързаха Алби и Нют с въжета от бръшлян и ги спуснаха в Кутията при тялото на момичето. Останалите пристъпваха

от крак на крак с мрачни лица. Никой не смееше да признае, че няма търпение да зърне новодошлата, ала Томас бе сигурен, че и те се измъчват от същото любопитство като него.

Гали бе едно от момчетата, които държаха въжетата, готови да изтеглят момичето, Алби и Нют от Кутията. Томас го наблюдаваше внимателно. В очите му трепкаха зли пламъчета сякаш бе омагьосан. Кой знае защо видът му накара Томас да се бои от него повече, отколкото преди малко. Откъм шахтата долетя гласът на Алби със съобщението, че са готови, и Гали и още двама задърпаха въжетата. След още малко пъшкане неподвижното тяло на момичето бе изтеглено горе и положено върху близката каменна плоча. Всички изтичаха нататък и се скупчиха около тялото, из въздуха витаеше почти осезаемо вълнение. Но Томас остана на мястото си. От зловещата тишина го побиваха тръпки, сякаш бяха разкопали наскоро заровен гроб.

А и нямаше как да види каквото и да било — хлапетата пред него се бяха скупчили твърде плътно. Беше успял да я зърне само докато я вадеха. Имаше мършаво тяло, но не беше дребна. Може би метър и шейсет, доколкото успя да определи. Изглеждаше на петнайсет или шестнайсет, с гарвановочерна коса. Най-много го изненада кожата ѝ — бледа, бяла като перла.

Нют и Алби се изкатериха от Кутията и си проправиха път към положеното тяло. Секунди по-късно тълпата се разтвори и Томас видя, че Нют го сочи с ръка.

— Ей, новак, ела тук — извика той, без да си прави труда да бъде любезен.

Сърцето на Томас подскочи, сякаш щеше да се загнезди в гърлото му, дланите му се изпотиха. Какво ли искаха от него? Нещата се развиваха все по-зле. Той пристъпи неохотно напред и се помъчи да изглежда напълно невинен. „Успокой се — рече си. — Ти си невинен. Нищо не си направил.“

Но нещо вътре в него не му даваше покой.

Момчетата, оформили коридор, за да премине, го гледаха сякаш е виновен за всичко, сполетяло ги тук — за Езерото, Лабиринта, скръбниците. Томас избягваше да ги поглежда право в очите.

Приблужи Нют и Алби, които бяха коленичили до момичето. Избегна погледите им и се съсредоточи върху новодошлата. Въпреки

бледата си кожа тя несъмнено бе много хубава.

Повече от хубава. Красива. Копринена коса, гладка кожа, идеално оформени устни, дълги крака. „Няма да изглежда още дълго така — мина му отвратителната мисъл. — Скоро ще започне да се разлага.“ Остана изненадан, че го спохождат толкова мрачни мисли.

— Познаваш ли това момиче, изтърсак? — попита Алби, който очевидно беше разгневен.

— Да я познавам? — Томас бе шокиран от въпроса. — Разбира се, че не я познавам. Никого не познавам. Освен вас.

— Не това те... — поде Алби, но млъкна и въздъхна раздражено. — Питам дали ти изглежда позната? Някакво усещане да си я виждал преди?

— Не. Нищо. — Томас пристъпи от крак на крак и пак погледна момичето.

— Сигурен ли си? — Алби се намръщи. Сякаш не вярваше на нито една негова дума.

„Защо смята, че имам нещо общо?“ — зачуди се Томас. Срещна погледа на Алби и отговори по единствения начин, който познаваше.

— Да. Защо?

— Внимавай как ми говориш! — Алби извърна глава към момичето. — Не вярвам да е съвпадение. Двама новаци за два дни, единият жив, другият мъртъв.

Едва сега Томас осъзна накъде бие Алби.

— Да не мислиш, че аз... — не можа да довърши изречението.

— Успокой се, новако — намеси се Нют. — Никой не твърди, че ти си убил момичето.

Мислите на Томас се гонеха в безумен бяг. Беше сигурен, че никога преди не е виждал това момиче, ала после в съзнанието му започна да се прокрадва съмнение.

— Кълна се, че не ми изглежда позната — заяви въпреки това. Беше му омръзнало от обвинения.

— Ти...

Преди обаче Нют да успее да довърши изречението, момичето внезапно седна. Пое шумно дъх, отвори очи и премигна, после огледа заобикалящата я тълпа. Алби извика и отскочи назад. Нют се олюля и също се дръпна рязко. Томас не помръдваше, втренчил изплашен поглед в момичето.

Блестящите ѝ сини очи се стрелкаха, докато тя поемаше дълбоко въздух. Розовите ѝ устни потрепваха, шепнейки тихи слова. И тогава тя произнесе едно изречение — гласът ѝ бе странен, призрачен, но ясен.

— Всичко ще се промени.

Томас я изгледа с почуда. Очите ѝ се завъртяха и главата ѝ се отпусна на земята. Дясната ѝ ръка щръкна нагоре, сякаш за да им посочи небето. Между пръстите се подаваше смачкана хартия.

Томас се опита да преглътне, но устата му бе пресъхнала. Нют се втурна, разтвори пръстите на момичето и измъкна бележката. Разгъна я с разтреперани пръсти, коленичи и я приглади на земята. Томас се надвеси над него и погледна.

Върху хартията бяха изписани само няколко думи:

Тя е последната.
Завинаги.

9

Странен миг на пълна тишина се възцари над Езерото. Сякаш някакъв свръхестествен вятър бе появил и бе погълнал всички звуци. Нют прочете съобщението на глас, за да го чуят останалите, но вместо да последва объркване, езерните се озъртаха в недоумение.

Томас очакваше викове, въпроси, възражения. Но никой не произнесе нито дума, очите на всички бяха вперени в момичето, което сега лежеше като че заспало — гърдите се повдигаха едва забележимо. Въпреки първоначалното им заключение тя несъмнено бе жива.

Нют се изправи и Томас си помисли, че вероятно ще даде някакво обяснение. Но той само смачка бележката в ръката си, върху която се бяха издули жилите, и Томас усети, че сърцето му замира. Не знаеше защо, но случващото се го разтревожи.

Алби сви ръце пред устата си.

— Фелдошари!

Томас се зачуди какво ли може да означава тази дума — не я бе чувал преди. След миг някой го изблъска встрани. Две едри момчета си проправиха път през тълпата — едното имаше къса коса и нос с размерите на голям лимон. Другото бе по-ниско, със сивкави кичури в черната си коса. Томас можеше само да се надява, че поне те ще обяснят какво става.

— Какво да я правим? — попита високото момче, чийто глас бе далеч по-писклив, отколкото можеше да се очаква.

— Откъде да знам? — сопна се Алби. — Нали вие сте фелдошари — вие се оправяйте.

„Фелдошари — повтори мислено Томас. — Вероятно са нещо като лекари.“ Ниският коленичи до момичето, опипа пулса ѝ и се наведе да чуе сърцето.

— Кой казва, че Клинт ще е пръв с нея? — извика някой от тълпата. Неколцина се разсмяха. — Аз съм следващият!

„Как е възможно да се шегуват с подобни неща? — възмути се Томас. — Та момичето е полумъртво.“ Призля му от сцената.

Алби присви очи и устата му се разпъна в зловеща усмивка, която нямаше нищо общо с шегата.

— Ако някой я докосне — заяви той, — ще прекара следващата нощ в Лабиринта със скръбниците. Абсолютно забранявам и никакви възражения. — Млъкна и ги изгледа бавно един по един. — Някой да не я докосва! Някой!

За пръв път Томас чуваше Алби да казва нещо, което той одобряваше.

Ниският — Клинт — фелдошарят — се изправи.

— Мисля, че е добре. Дишането и сърдечната дейност са нормални. Макар и малко забавени. Ако питате мен, тя е в кома. Джеф, да я отнесем в Чифлика.

Джеф, неговият партньор, подпъхна ръце под мишниците ѝ, а Клинт я улови за краката. Томас имаше желание да им помогне, още повече че с всяка изминала минута първоначалното му впечатление се променяше. Тя наистина му изглеждаше позната, чувстваше някаква обвързаност с нея, макар да не можеше да си я обясни. Всичко това го изнервяше и той се озърна като че някой би могъл да подслушва мислите му.

— На три, Джеф — каза по-високият от двамата. — Едно... Две... три!

Повдигнаха я толкова рязко, че почти я подхвърлиха във въздуха — очевидно беше по-лека, отколкото очакваха. Томас едва не им извика да бъдат по-внимателни.

— Ако не дойде скоро на себе си — промърмори Джеф, — ще трябва да я храним със супа.

— Дръжте я под око — нареди Нют. — Сигурно има нещо особено в нея, инак нямаше да я пращат тук.

Томас въздъхна. Вече знаеше със сигурност, че двамата с момичето са свързани по някакъв начин. Беше пристигнала само ден след него, струваше му се позната, а и това необяснимо желание да стане бегач въпреки ужасяващите неща, които бе научил за Лабиринта... Какво ли можеше да означава всичко това?

Алби се наведе и огледа отблизо лицето ѝ, преди да я отнесат.

— Настанете я в стаята до тази на Бен и дежурете при нея денем и нощем. Каквото и да се случи, искам веднага да ми докладвате. Не

ме интересува дали говори насън, или се изпуска в гащите — идвате и ми съобщавате.

— Ясно — кимна Джеф и двамата се отправиха към Чифлика, понесли момичето на носилката. Останалите момчета най-сетне започнаха да разговарят, да обсъждат различни теории.

Томас ги наблюдаваше мълчаливо. Тази странна връзка, която чувстваше, очевидно не бе тайна за останалите. Инак защо са тези обвинения? Всичко това само засилваше объркването му — да го държат отговорен за нещо, които не знае дали е вършил. Сякаш прочел мислите му, Алби се приближи до него и го сграбчи за рамото.

— Сигурен ли си, че никога преди не си я виждал? — попита той.

Томас се поколеба, преди да отговори.

— Не съм... или поне не си спомням. — Надяваше се разтрепераният глас да не издаде съмненията му. Ами ако я познаваше? Какво ли щеше да означава това?

— Сигурен ли си? — повтори настойчиво Нют.

— Аз... не мисля, че съм я виждал. Защо питате? — Искаше му се час по-скоро да се спусне нощта и да го оставят сам.

Алби поклати глава, пусна рамото на Томас и се обърна към Нют.

— Нещо тук ми мирише. Свикай събор.

Каза го достатъчно тихо, за да го чуе само Томас, но въпреки това прозвуча заплашително. После двамата се отдалечиха и Томас забеляза с облекчение, че към него се приближава Чък.

— Чък, какво е събор?

Малкият се наду от гордост, докато отговаряше.

— Това е среща на блюстителите — правят го само когато се е случило нещо странно или ужасно.

— Е, предполагам, че този случай се вписва и в двете категории — каза с отпаднал глас Томас. — Не си довърших закуската — може ли да вземем отнякъде храна? Умирам от глад.

Чък повдигна учудено вежди.

— Видя момичето и огладня, а? По-шантав си, отколкото те смятах.

Томас въздъхна.

— Просто ми намери малко храна.

Кухнята бе малка, но в нея имаше всичко, което би могло да потрѣбва за едно хубаво похапване. Голяма печка, микровълнова фурна, миялна машина, няколко маси. Изглеждаше стара и износена, но чиста. Познатото обзавеждане сякаш бе на път да пробуди в душата на Томас заспали спомени — истински, непоклатими спомени, които мъждукаха нейде по периферията на съзнанието му. Но отново липсваха важни неща — имена, лица, места, случки. Истинско безумие.

— Сядай — покани го Чък. — Ще ти взема нещо, но кълна се, ще е за последен път. Радвай се, че Пържитиган не е тѣдява — той мрази, когато някой бърника в хладилника.

Томас бе щастлив, че са сами. Докато Чък пълнеше чинията с разни неща от хладилника, той дръпна един дървен стол изпод малката пластмасова масичка и седна.

— Това е истинска лудница — заговори. — Как може да се случва наистина? Някой ни е пратил тук. Някой зъл.

Чък застина.

— Стига си се оплаквал. Приеми го и не мисли повече за това.

— Да, прав си. — Томас надзърна през прозореца. Хрумна му нов въпрос и той побърза да го зададе. — А откъде се взема електричеството?

— Кого го е грижа? Просто го има.

„Поредният отговор без съдържание“ — помисли си Томас.

Чък постави на масата две чинии със сандвичи и моркови. Хлябът беше пухкав и бял, морковите сияеха в ярък оранжев цвят. Томас усети, че стомахът му се свива от глад. Грабна един сандвич и го захапа лакомо.

— Ей, човече — заговори с пълна уста. — Поне храната си я бива.

Доядоха сандвичите в доволно мълчание. Томас нямаше нищо против, че Чък не проявяваше склонност към дискусии. След като се нахрани, почувства, че го изпълва енергия, умът му пък бе доволен от, макар и кратките, минути на покой.

— И така, Чък — поде той след последната хапка, — какво трябва да направя, за да стана бегач?

— О, не пак тази тема! — Чък вдигна глава от чинията. После се оригна толкова силно, че Томас едва не подскочи.

— Алби каза, че скоро ще започнат да ме изпитват различни блюститители. Така че, кога ще имам възможност да си опитам късмета при бегачите? — Той зачака търпеливо да получи някаква достоверна информация от Чък.

Момчето завъртя очи, а изражението му показваше без сянка от съмнение за колко глупава смята подобна идея.

— Трябва да се върнат до няколко часа. Защо не попиташ тях?

Томас не обърна внимание на сарказма и продължи да разпитва.

— Какво правят, когато се приберат вечер? Какво става в тази бетонна постройка?

— Чертаят карти. Събират се веднага щом се приберат, за да не забравят нещо.

— Карти? — обърка се Томас. — Защо не чертаят картите на хартия, докато са още отвън?

— Чертаят, разбира се, но винаги има неща, които трябва да се обсъдят и прочее. Освен това — добави момчето със същото отегчено изражение — отвън те бягат и нямат време да чертаят. Затова ги наричат бегачи.

Томас се замисли за бегачите и картите. Възможно ли е Лабиринтът да е толкова огромен, че да не са успели да го картографират дори след толкова години? Не можеше да го повярва. Но после си спомни какво му бе казал Алби за местещите се стени. Ами ако те всички са осъдени да живеят тук, докато умрат?

Осъдени. Тази дума пробуди в душата му паника и искрата надежда, съживена от пълния стомах, започна бързо да гасне.

— Чък, ами ако всички ние сме престъпници? Искам да кажа — ако сме убийци, или нещо от този род?

— Какво? — Чък се облеци, сякаш седеше срещу безумец. — Откъде ти хрумна тая щастлива мисъл?

— Помисли малко. Спомените ни са изтрети. Живеем на място без никакъв изход, заобиколени от кръвожадни чудовища. Това не ти ли прилича на затвор? — Докато го изричаше на глас, предположението му се стори още по-логично. От тази мисъл му призля.

— Човече, аз сигурно съм на не повече от дванайсет — възрази Чък. — Най-много на тринайсет. Наистина ли смяташ, че мога да направя нещо, което да ме прати в затвор до края на дните ми?

— Не ме е грижа какво си направил или пък не си. И в двата случая си бил пратен в затвор. Това тук прилича ли ти на ваканционен лагер?

„О, божичко — помоли се Томас. — Дано да греша.“

Чък се замисли.

— Не зная. По-добре е от...

— Да, зная, отколкото да живееш върху купчина цопла. — Томас се надигна и бутна стола под масата. Харесваше Чък, но беше трудно да води разумен разговор с него. — Иди си направи още един сандвич, а аз ще изляза да пообиколя. Довечера ще се видим.

Той напусна кухнята, преди Чък да успее да му предложи да тръгне с него. Момчетата се бяха върнали към обичайните си дейности, капациите на Кутията бяха затворени и слънцето припичаше. Всички следи от побърканото момиче с послание за назряващ край бяха изчистени.

Томас реши да обиколи цялото Езеро и да се запознае от първа ръка с нещата тук. Отправи се към североизточния край, където бяха редовете с насаждения. Царевицата изглеждаше готова за прибиране. Имаше и други култури: домати, маруля, грах и още някакви, които не познаваше.

Той си пое дълбоко въздух и се наслади на аромата на разровена почва и зеленина. Беше сигурен, че тази миризма ще извика някакви спомени, но нищо не последва. Когато се приближи, забеляза, че няколко момчета разкопаваха една леха. Едно от тях му помахаше и се усмихна. Искрена усмивка.

„Може би това място не е чак толкова лошо в края на краищата — помисли си Томас. — Не всички тук са гадняри.“ Вдъхна дълбоко още веднъж и се опита да прогони нежеланите мисли. Имаше толкова много неща, които трябваше да види.

Следващият бе югоизточният ъгъл, където зад паянтова ограда се разхождаха няколко крави, кози, овце и прасета. Но нямаше коне. „Естествено — каза си Томас. — Конниците биха обиколили далеч по-бързо Лабиринта.“ Докато се приближаваше, осъзна, че вероятно и преди си е имал работа с животни. Миризмата, звуците, които издаваха — всичко това му бе познато.

Миризмата не бе толкова приятна като тази от насажденията, но можеше и да е по-зле. За сетен път, докато се оглеждаше наоколо, си

даде сметка колко чисто и подредено е всичко — благодарение на езерните. Беше впечатлен от организацията, от това как здраво се залавят за работа. Можеше само да си представя как би изглеждало това място, ако всички бяха мързеливи или глупави.

Накрая доближи югозападния ъгъл с гората.

Дърветата от първия ред бяха разпръснати и почти обезлистени, горичката отзад бе по-гъста. Изведнъж в краката му издрънча нещо. Когато погледна надолу, видя слънцето да хвърля отблясъци от метален плъх с размери на играчка, който щъкаше из тревата. Докато осъзнае, че е плъх, странното създание се бе отдалечило на десетина крачки от него. Всъщност приличаше по-скоро на гущер с шест крачета и сребристо телце.

Бръмбари остриета. „Така ни гледат“ — бе казал Алби.

В тревата пред муцунката на съществото проблясваха червеникави точки, сякаш от очите на металния плъх струеше червена светлина. Може би си въобразяваше, но му се стори, че за миг мярна думата ЗЛО, изписана върху заобления метален гръб. Още един странен феномен, който предстоеше да разучи.

Томас хукна след припкация шпионин и след броени секунди навлезе в гъстата горичка, а светът потъна в сумрак.

10

Не можеше да повярва колко бързо изчезна дневната светлина. Погледната откъм Езерото, горичката не изглеждаше толкова гъста, нито по-голяма от няколко акра. Но тук дърветата бяха високи, с дебели дънери, растяха близо едно до друго и листата им образуваха истински непроницаем покрив. Наоколо доминираше тъмнозеленото, само тук-там някой лъч едва си пробиваше път.

Беше едновременно красиво и страшно.

Томас продължи да тича през гората, въпреки че клоните шибаха лицето му болезнено. Наведе се да избегне няколко по-ниски разклонения и едва не падна. Успя да се хване за един клон и се завъртя, за да запази равновесие. Под краката му пукаха изсъхнали съчки и шумоляха листа.

През цялото време очите му търсеха металната играчка. Колкото по-навътре навлизаше, толкова по-ярко сияеха червените ѝ очички.

Томас бе изминал тринайсет-четиринайсет крачки в гората, когато мярна един бръмбар острие да скача на близкото дърво и да се катери нагоре. Но когато стигна дървото, дребното създание бе изчезнало. Беше се скрило в листата сякаш изобщо не бе съществувало.

— По дяволите — прошепна Томас.

Един клон изпука някъде вдясно от него и той завъртя глава натам. После затаи дъх и се заслуша.

Втори пукот — сякаш някой чупеше пръчка в коляното си.

— Кой е там? — извика Томас и потрепери неволно от страх. Гласът му отекна в зеленото покривало отгоре и избумтя в гората. Стоеше неподвижно, сякаш бе пуснал корени в меката почва. Настъпи тишина, ако се изключеше песента на птиците някъде в далечината. Никой не отговори на вика му. Не последваха и нови звуци от тази посока.

Без да се замисли, Томас закричи към мястото, откъдето бе долетял звукът. Вървеше шумно, буташе клоните с ръце. Присви очи в

опит да различи нещо в сумрака отпред. За кой ли път му се стори, че всичко това пробужда някакви спомени, ала не можеше да извика нито точното място, нито да го свърже с човек или събитие. Поредното разочарование.

— Има ли някого там? — провикна се, поуспокоен от тишината. Вероятно е било някое дребно животинче. За всеки случай добави: — Аз съм Томас. Новият. Е, вече не съм новият.

Той трепна и поклати глава. Дано там нямаше никого, защото сигурно звучеше като кръгъл идиот.

Отново никакъв отговор.

Той заобиколи един голям дъб и спря. Ледени тръпки пробягнаха по гърба му. Беше стигнал гробището.

Поляната беше съвсем малка, някъде около двайсетина квадратни метра, обрасла с гъсти, ниски приземни бурени. Томас успя да различи няколко нескопосано изработени кръста да стърчат между буренациите, хоризонталните им пръчки бяха завързани за вертикалните с разръфан канап. Надгробните табелки бяха боядисани в бяло, но който го бе правил, бе действал твърде припряно — имаше натрупване на топчета боя, а на места прозираше дървото. Имената бяха издълбани върху плочките.

Томас пристъпи неуверено към най-близкия гроб и коленичи, за да го разгледа по-добре. Дори птичките се бяха умълчали, сякаш се бяха оттеглили, за да прекарат нощта, а жуженето на насекомите бе едва доловимо. За пръв път Томас забеляза колко е влажно в горичката, върху челото му вече бяха избили капки пот, както и по ръцете му.

Той се наведе към първия кръст. Гробът изглеждаше съвсем пресен, на табелката бе изписано името Стивън. Буквата „Н“ бе съвсем дребна, защото този, който бе изписвал името, не бе преценил добре мястото.

„Стивън — помисли си Томас и изпита неочаквана и малко отвличена тъга. — Каква е твоята история? Да не би Чък да ги е досадил до смърт?“

Изправи се и пристъпи към следващия кръст, който бе почти закрит от бурени и потънал в земята. Който и да лежеше тук, бе от първите обитатели, защото гробът изглеждаше ужасно стар. Името бе Джордж.

Томас се озърна и установи, че има още десетина гроба. Два от тях бяха почти толкова пресни, колкото и онзи, който бе разгледал. Някакъв сребрист проблясък привлече вниманието му. Не приличаше на металния бръмбар, който го бе подмамил в гората, но бе също толкова странно. Той си проправи път между кръстовете и приближи гроб, покрит с помътняла пластмаса или стъкло, чиито ръбове бяха почернели от кал. Напрегна очи да различи това, което се криеше отдолу, после, когато погледът му се фокусира, от устните му се изтръгна сподавено възклицание. Беше прозорец към вътрешността, където се виждаха прашните останки на разложен труп.

Сякаш омагьосан от гледката, Томас се наведе към капака. Могилата бе по-малка от обичайното — вътре бе положена само горната половина на тялото. Той си спомни историята на Чък за момчето, което опитало да се спусне в шахтата след Кутията, за да бъде разрязано на две наред въздуха. Върху стъкления похлупак бяха изписани думи, които едва се четяха:

Нека този полуизтърсак бъде предупреждение за всички: Не можете да избягате през шахтата на Кутията.

Томас едва се сдържа да не се разсмее — изглеждаше твърде нелепо, за да е истина. Ала същевременно бе разочарован от себе си, че е бил толкова повърхностен. Той поклати глава и понечи да разгледа следващия гроб, когато отново чу пукот на строшен клон, този път право пред него, между дърветата от другата страна на гробището.

После още един. И още един. Приближаваха се. А мракът бе почти непрогледен.

— Кой е там? — извика той и гласът му прозвуча глухо и разтреперано — сякаш се намираще вътре в дълбок тунел. — Ей, това е глупаво. — Мразеше се, че издава уплахата си.

Вместо отговор човекът отсреща заряза всякакви опити да е потаен и се затича, трополейки из гората към мястото, където стоеше Томас. Той застина, завладян от паника. Едва когато ги делиха само няколко крачки, Томас успя да различи мършаво момче, което подтичваше, накуцвайки, към него.

— Кой, по дя...

Момчето изхвърча от гората, преди Томас да довърши изречението. Успя да види само неясното петно на бялата кожа и огромните очи — сякаш пред него имаше истинско привидение, — после извика и се опита да побегне, но бе твърде късно. Момчето се извиси във въздуха и се стовари отгоре му, вкопчвайки се с яките си пръсти в раменете му. Томас рухна на земята, усети, че в гърба му се забива кръст, преди да се строши на две и да остави пареща рана в хълбока му. Той заблъска изплашено и отчаяно своя нападател в опит да се освободи и да побегне. Струваше му се, че върху му се е стоварило чудовище, но дълбоко в себе си осъзнаваше, че това е някой езерен, някой, който напълно е изгубил здрав разсъдък. Чуваше тракащите му зъби на сантиметри от ухото си. После усети пронизителна болка, когато зъбите на момчето се впиха дълбоко в рамото му.

Томас изпищя и болката изстреля нова порция адреналин в кръвта му. Опря длани в гърдите на нападателя си и го бутна, преодолявайки натиска на напирещото отгоре тяло. Момчето най-сетне се отдръпна, претърколи се назад и строши друг кръст с пукот.

Томас изпълзя на четири крака, пое рязко въздух и едва сега успя да разгледа по-добре побъркания нападател. Беше болното момче. Нападателят беше Бен.

11

Бен не изглеждаше в по-добро състояние, отколкото когато Томас го бе видял в Чифлика. Носеше само шорти, снежнобялата му кожа бе изопната върху скелета като опънат върху пръчки чаршаф. Издути като възета вени опасваха тялото му, пулсиращи и зелени — макар и не толкова изпъкнали, колкото предния ден. Кръвясалите му очи се бяха втренчили в Томас, сякаш гледаха следващата жертва.

Бен прилекна, готов за нова атака. В дясната му ръка блесна нож. Страх завладя Томас и същевременно той не можеше да повярва, че това се случва с него.

— Бен!

Томас извърна глава в посоката, от която бе долетял викът. Алби стоеше в покрайнините на гробището, още един призрак в здрача. Томас за пръв път почувства известна надежда — Алби държеше в ръцете си лък и стрелата бе насочена към Бен.

— Бен — повтори Алби. — Спри веднага, иначе няма да доживееш до утре.

Томас насочи очи към Бен, който гледаше злобно Алби и езикът му се стрелкаше между влажните устни. „Какво му е на този?“ — зачуди се той. Момчето сякаш се бе превърнало в чудовище. Защо?

— Ако ме убиеш — изпищя Бен и от устата му се разхвърча слюнка, — ще си ударил не този, когото трябва. — После извърна очи към Томас. — Ето на този изтърсак трябва да видим, сметката. — В гласа му се долавяше безумие.

— Не ставай глупав, Бен. — Алби не измести и на сантиметър насочената стрела. — Томас току-що дойде — няма защо да се боиш от него. Все още си объркан от Промяната. Не биваше да напускаш леглото.

— Той не е от нас! — извика Бен. — Видях го, той е... той е... лош. Трябва да го убием! Остави ме да го изкормя!

Томас отстъпи неволно назад, ужасен от думите на Бен. Какво искаше да каже с това, че го е видял? И защо го смяташе за лош?

Алби продължаваше да държи на прицел Бен.

— Сбръчканяко, остави това на мен и останалите — каза той заплашително. Ръката му не трепваше дори за миг. — Искам още сега да видя как мършавият ти задник се прибира в Чифлика.

— Той ще иска да ни върне у дома — произнесе напевно Бен. — Да ни измъкне от Лабиринта. По-добре всички да скочим от Скалата! По-добре да се изколим един друг!

— За какво говориш... — поде Томас.

— Млъквай веднага! — изкрещя Бен. — Затвори си мръсната предателска уста!

— Бен — рече със спокоен глас Алби. — Ще броя до три.

— Той е лош, той е лош, той е лош... — Сега вече Бен нашепваше едва чуто. Тялото му се полюшваше напред-назад, той прехвърляше ножа от едната в другата си ръка, без да откъсва очи от Томас.

— Едно.

— Лош, лош, лош, лош, лош... — Бен се усмихна, зъбите му сякаш излъчваха зеленикаво сияние.

Томас не смееше да откъсне очи от него. Не можеше и да помръдне, сякаш беше парализиран.

— Две — обяви Алби с малко по-висок глас.

— Бен — заговори неочаквано Томас. — Аз не съм... аз дори не зная какво...

Бен изкрещя, внезапно завладян от налудничав гняв, скочи и размаха острието.

— Три! — кресна Алби.

Чу се звън на трептяща тетива. Свистенето на предмет, профучаващ във въздуха. Отвратителният, приглушен звук от попадането на стрелата в целта.

Главата на Бен клюмна наляво, тялото му се сгърчи и той падна, без да издаде нито звук.

Томас се олюля и пристъпи към него. Дългата переста стрела стърчеше от бузата на нещастника, кръвта, която се стичаше от раната, бе далеч по-малко, отколкото Томас очакваше. Бе черна в мрака, като нефт. Единственото движение бе лекото помръдване на пръстите на падналото момче. Томас едва се сдържа да не повърне. Дали Бен загина заради него? Той ли бе виновен?

— Ела — повика го Алби. — Утре торбаланковците ще се погрижат за него.

„Какво стана всъщност? — чудеше се Томас, втренчил поглед в падналото момче. — Аз ли съм виновен за случилото се?“

Той вдигна глава, жадуващ за отговори, но Алби вече си беше тръгнал и само един поклащащ се клон показваше къде е бил до скоро.

Когато излезе от гората, Томас замижа от ярката светлина. Накуцваше, глезенът го болеше нетърпимо, ала по-силна бе болката от спомена за случилото се. Беше притиснал с ръка ухапаното място, с другата се държеше за корема. Не можеше да прогони от съзнанието си образа на Бен с увиснала под неестествен ъгъл глава и стичаща се от основата на забитата стрела кръв, локвата на земята...

Тази картина бе последната сламка.

Той падна на колене в покрайнините на гората и повърна, давейки се мъчително и шумно, после се зае да плюе горчивата жлъчка, която бликаше отвътре. Цялото му тяло се тресеше, сякаш напъните никога нямаше да престанат.

И тогава, сякаш умът му бе решил да му се надсмее, му хрумна неочаквана мисъл.

Беше прекарал в Езерото приблизително двацет и четири часа. Един цял ден. Точно толкова. А колко неща се бяха случили. Колко много ужасни неща.

Сигурно от тук нататък можеше да е само по-добре.

Тази нощ Томас лежеше с поглед, вперен в блещукащото небе. Питаше се дали някога ще може да заспи отново всеки път, когато затваряше очи, пред него изникваше образът на Бен. И чуваше отвратителния звук на забиваща се стрела.

Знаеше, че никога няма да забрави онези няколко ужасни минути в гробището.

— Кажми нещо — сръчка го Чък, докато се наместваше в спалния чувал.

— Няма какво — отвърна Томас.

— Всички знаят какво е станало. И друг път се е случвало ужилените от скръбници да си изгубят ума и да се нахвърлят върху някого. Не мисли, че ти си специален.

За пръв път Томас си помисли, че Чък не е само досаден, но и непоносим.

— Момче, радвай се, че точно сега не държа в ръцете си лъка на Алби.

— Само се...

— Млъкни, Чък. Заспивай. — Томас усещаше, че не е в състояние още дълго да се сдържа.

Най-сетне неговият „приятел“ се унесе и скоро след това захърка тихо, както всички останали. Часове по-късно Томас все още бе единственият буден. Плачеше му се, но не можеше да отрони и сълза. По някаква причина му се искаше да открие Алби и да се нахвърли върху него. Да крещи, да рита и да плюе, да отвори Кутията и да скочи в мрака долу. Но продължи да лежи неподвижно.

Отново затвори очи и след поредната серия мрачни мисли сънят най-сетне дойде.

На сутринта Чък трябваше да го измъкне от спалния чувал, завлече до душовете и после до съблекалнята. През цялото време Томас бе сънен, завладян от безразличие, мънкаше, че го боли глава и че иска да си легне. Почти не помнеше закуската и следващия час. Не помнеше какво е ял. След тежката нощ умората не си бе отишла, болеше го удареният хълбок.

Ала вече знаеше, че в Езерото не гледат с добро око на тези, които се излежават денем.

Стоеше заедно с Нют пред Кървавия дом в очакване на първата учебна среща с блюстител. Въпреки тежката нощ изпитваше желание да научи нещо повече и се радваше, че ще има възможност да отвлече мислите си от Бен и гробището. Чуваше се мучене на крави, блеене на овце, грухтене откъм свинарника. Някъде наблизо залая куче и Томас си помисли, че ще е добре, ако Пържитиган не се опита да вложи нов смисъл в думата „хотдог“.

„Хотдог — помисли си. — Кога ли за последен път съм ял?“

— Томи, слушаш ли ме изобщо?

Томас излезе от унеса си и се съсредоточи върху Нют, който му бе говорил от доста време — не бе чул и дума от казаното.

— Да, извинявай. Снощи не можах да спя.

— Едва ли мога да те виня. — Нют го погледна със съжалителна усмивка. — Сигурно съм доста коравосърдечно копеле, щом те

изведох на работа, като знаех какво преживя.

Томас сви рамене.

— В момента работата е най-доброто лечение за мен. Каквото и да е, само да ме разсее.

Нют кимна и усмивката му стана по-искрена.

— Сече ти пипето, Томи. Такива като теб ни трябва, за да поддържаеме това място. Станем ли твърде лениви, мъката ще ни срине. Ще започнем да ѝ се поддаваме. Толкова е просто.

Томас кимна и изрита умислено един камък по прашния каменен под на Езерото.

— Какво се чува за момичето от вчера? — попита той. Ако нещо бе успяло да проникне през мъглата на това дълго утро, бяха мислите за нея. Искаше му се да научи повече, да разбере каква е връзката, която усещаше.

— Все още е в кома, или поне спи дълбоко. Фелдошарите я хранят с лъжица, Пържитиган ѝ забърка специална супа. Следят постоянно жизнените ѝ показатели. Всичко е наред. Само че сякаш е мъртва за този свят.

— Толкова е странно — подхвърли все така замислено Томас. Ако не беше инцидентът с Бен, вероятно цяла нощ щеше да си мисли за момичето. И тогава пак нямаше да може да спи, но по друга причина. Толкова много искаше да научи коя е тя и дали я е познавал преди.

— Аха — кимна Нют. — „Странно“ определено е не по-лош от всеки друг израз.

Томас погледна над рамото му към боядисания в червено хамбар.

— Е, с какво ще започнем? Ще доим крави или ще заколим някое нещастно прасенце?

Нют се разсмя, звук, който, осъзна Томас, не бе чувал често откакто бе пристигнал.

— Винаги караме новаците да започват при опръсканите с кръв резачи. Не се безпокой, не е толкова страшно, колкото си мислиш. Пък и работата е полезна.

— Жалко, че не мога да си спомня предишния живот. Може да ми е харесвало убиването на животни. — Шегуваше се, но Нют явно не го разбра.

Той кимна към постройката.

— Докато слънцето залезе, ще си видял доста интересни неща. Да идем при Уинстън — той е блюстителят.

Уинстън бе ниско, мускулестото момче, чието лице бе покрито с младежки пъпки, и Томас предположи, че доста си харесва работата. „Може да са го пратили тук, защото е бил сериен убиец“ — помисли си той.

Уинстън го разведе наоколо за близо час, показва му къде какви животни държат и какво става в кланицата. Кучето, лабрадор на име Бау, изглежда, хареса много Томас, защото се залепи за него. Томас попита откъде се е взело. Оказа се, че Бау е тук открай време. Явно бе получило името си на шега, защото бе доста тихо.

Втория час прекараха при животните — хранеха ги, поправяха мрежата и изнасяха цоплата. Цопла. Томас неусетно бе започнал да привиква със странните термини на Езерото.

Третият час бе най-труден за него. Трябваше да гледа, докато Уинстън заколи едно прасе и после се зае да го разфасова. Това му бе достатъчно, за да вземе две важни решения. Първо, че кариерата му няма да е тук, при животните, и второ, че никога повече няма да яде нещо, сготвено със свинско.

Уинстън му каза, че вече може да продължи обиколката и сам, и Томас нямаше нищо против. Докато вървеше към Източната врата, пред погледа му непрестанно изникваше образът на Уинстън в тъмния ъгъл на кланицата, надвесен над отрязаните свински крака. Спомен, който го караше да потръпва.

Тъкмо подминаваше Кутията, когато забеляза с изненада, че някой влиза през Западната врата в Езерото откъм Лабиринта. Беше младеж с азиатски черти, мускулести ръце и къса черна коса. Изглеждаше малко по-възрастен от Томас. Бегачът измина няколко метра навътре, спря, наведе се и се подпря задъхан на коленете си. Изглеждаше сякаш току-що бе пробягал двайсет мили — зачервено лице, покрито с пот кожа и подгизнали дрехи.

Томас го загледа с любопитство — не бе виждал бегач отблизо. А и съдейки по ограничените си познания, този бегач се бе прибрал часове по-рано от очакваното. Томас пристъпи към него с намерение да го разпита подробно.

Но преди да успее да го заговори, момчето рухна на земята.

12

Няколко секунди Томас стоя като парализиран. Момчето лежеше сгърчено на земята, едва дишаше, но Томас бе завладян от нерешителност, страхуваше се да се намеси. Ами ако обърка нещо? Или пък, ако бегачът е... ужилен? Ако...

Все пак накрая излезе от вцепенението си — бегачът несъмнено се нуждаеше от помощ.

— Алби! — развика се той. — Нют! Някой да ги извика!

После изтича при момчето и коленичи до него.

— Ей, какво има?

Бегачът бе отпуснал глава на изопнатата си ръка и дишаше на пресекулки. Беше в съзнание, но Томас видя, че е напълно изтощен.

— Ами... нищо ми няма — успя да произнесе той между вдишванията. — Кой, да те цопна, си ти?

— Нов съм тук. — Томас осъзна, че денем бегачите отиват в Лабиринта и не са в течение на събитията в Езерото. Дали този тук знаеше за момичето? Навярно някой все пак го бе осведомил. — Казвам се Томас. Пристигнах преди два дена.

Бегачът приседна. Мократа коса бе залепнала за темето му.

— Ах, да, Томас. Новакът. Ти и онова пиленце.

Дотича Алби, очевидно разтревожен.

— Защо се върна, Миньо? Какво стана?

— Успокой се, Алби — отвърна бегачът, който очевидно възстановяваше силите си с всяка секунда. — Опитай се да свършиш нещо полезно — изпуснах торбата някъде отвън.

Алби не помръдна. Само изрита Миньо в крака — доста силно, за да е само закачка.

— Какво стана?

— Едва говоря, сбръчканяко! — сопна се с пресипнал глас Миньо. — Донеси ми вода!

Алби погледна Томас, който с изненада установи, че на устните му трепка усмивка.

— Миньо е единственият сбръчканяк, който може да ми говори така, без да го е страх, че ще го изритам от Скалата. — Сетне, което бе още по-изненадващо, Алби се обърна и хукна да донесе вода.

Томас погледна Миньо.

— Как така ти позволява да го командваш?

Миньо повдигна рамене и изтри потното си чело.

— Нима те е страх от този вресъл? Момче, има доста да учиш. Нещастни новаци.

— Той не е ли водачът? — попита изненадано Томас.

— Водач ли? — Миньо изсумтя почти презрително. — Ами щом искаш, наричай го водач. Може би трябва да му викаме Ел Президенте. Ха-ха, адмирал Алби. — Бегачът потърка очи и се разсмя.

— Тогава кой е водачът, щом не е той? — попита Томас, който не разбираше дали Миньо не се шегува.

— Новако, спри, преди да си се объркал още повече. — Бегачът въздъхна с досада и замърмори под нос: — Защо вие, нещастници, винаги идвате тук с цял наръч глупави въпроси? Толкова е изморително.

— А ти какво очакваш? — ядоса се Томас. „Все едно си бил различен, когато си се появил тук“ — добави мислено.

— Правете каквото ви казват и си затваряйте плювалниците. Това очаквам.

За пръв път от началото на случката Миньо бе втренчил очи в него и Томас неволно се отдръпна назад. После осъзна, че е допуснал грешка — не биваше да позволява на другия да смята, че може да му говори така.

Затова се изправи, за да гледа отгоре по-голямото момче.

— Сигурен съм, че точно това си правил като новак.

Миньо го разгледа внимателно. После отново втренчи очи в неговите и заговори:

— Аз съм от първите езерни, сбръчканяко. Затваряй си устата, щом не знаеш какво говориш. — Пресегна се и го хвана за ръката. — Я сядай тук. Просто те занасях. Не знаеш колко е забавно — ще видиш, когато цъфне следващият новак. — После челото му се набръчка. — Май няма да има друг новак, а?

Томас си позволи въздишка на облекчение.

— Май няма да има — кимна той.

Миньо примижа, сякаш се опитваше да го прецени.

— Видя пиленцето, нали? Защото всички смятат, че си я познавал.

— Видях я — потвърди Томас. — Но на мен изобщо не ми изглеждаше позната. — Изведнъж се почувства гузен задето излъга. Макар лъжата да бе съвсем дребна.

— Готина ли е?

Томас се поколеба, сетне изведнъж си спомни посланието, което им бе донесла. „Всичко ще се промени“. Но помнеше и колко бе хубава.

— Да, мисля, че е готина.

Миньо се облегна назад и притвори очи.

— Е, предполагам, си прав. Стига да си падаш по пиленца в кома, нали? — Той се изхили отново.

— Аха. — Томас все още не можеше да определи дали харесва Миньо, или не — нравът му се менеше във всеки един момент. След доста продължителна пауза реши да рискува: — И така — поде предпазливо, — откри ли нещо днес?

Миньо отвори очи и отново се втренчи в Томас.

— Знаеш ли какво, зеленяко? Това е най-тъпият въпрос, който можеш да зададеш на един бегач. — После затвори очи. — Но не и днес.

— Какво искаш да кажеш? — Томас почувства искрица надежда. Може би най-сетне някаква информация. „Отговори ми — настоя мислено той. — Моля те, кажи нещо!“

— Почакай да се върне онзи смешник адмиралът. Не обичам да обяснявам едно и също два пъти. Но пък той може да не иска да го чуе.

Томас въздъхна. Защо ли не се изненадваше, че отново не получи отговор.

— Е, поне ми кажи защо си толкова изморен. Не тичаш ли навън всеки ден?

Миньо се ухили и кръстоса нехайно крака. — Да, зеленяко, търча навън всеки ден. Да речем, че бях малко развълнуван и дотичах тук двама по-бързо от обичайното.

— Защо? — Томас отчаяно искаше да научи нещо повече за Лабиринта.

Миньо вдигна ръце.

— Слушай, човече. Казах ти вече. Прояви малко търпение. Почакай генерал Алби.

Нещо в гласа му накара Томас да смекчи отношението си. Вече беше сигурен, че го харесва.

— Добре, млъквам. Постарай се обаче Алби да ми позволи да чуя новините.

Миньо го разглежда още няколко секунди.

— Хубаво, новако. Ти си шефът.

Алби се върна с голяма пластмасова чаша с вода и я подаде на Миньо, който я изгълта, без да спре, за да си поеме дъх.

— Добре — рече той. — Да те чуем сега. Какво е станало?

Миньо повдигна вежди и кимна към Томас.

— Може да чуе — махна с ръка Алби. — Не ме интересува какво ще си помисли. Хайде, говори де!

Томас зачака нетърпеливо, докато Миньо се изправяше уморено и присвиваше болезнено устни при всяко движение. Поведението му направо крещеше за пълно изтощение. Бегачът се облегна на стената и ги изгледа мрачно.

— Намерих един мъртъв.

— А? — зяпна го Алби. — Мъртъв какво?

Миньо се усмихна.

— Мъртъв скръбник.

13

Томас едва не подскочи при споменаването на скръбника. Тръпки го побиха дори при мисълта за него. От друга страна, не разбираше защо мъртвият скръбник да е толкова голяма новина. Не са ли намирали досега? Алби изглеждаше като човек, който очаква да му порастат криле и да литне.

— Сега не е време за шеги — изтъкна той.

— Виж — отвърна Миньо. — Аз самият не бих повярвал на себе си. Но повярвай ми, истина е. Голям, тлъст гадник.

„Определено не се е случвало досега“ — заключи Томас.

— Намерил си мъртъв скръбник? — повтори Алби.

— Да, Алби. — Миньо натърти на думата. — На няколко мили от тук, близо до Скалата.

Алби погледна към Лабиринта, сетне към Миньо.

— Ами... защо не го донесе?

Миньо се разсмя отново и после си пое изнурено въздух.

— Да не си пил от сока на Пържитиган? Тези неща тежат половин тон, приятелче. Освен това не бих го докоснал и с пръст, дори да ми обещаеш, че след това ще мога да напусна това място.

Алби продължаваше с въпросите:

— Как изглеждаше? Стърчаха ли металните шипове от тялото му? Помръдваше ли? Влажна ли бе кожата му?

Томас чувстваше, че ще се пръсне от напирещите в него въпроси — метални шипове? Влажна кожа? Що за свят е това? Сдържа езика си, за да не им припомня, че е тук. И че може би трябва да го обсъдят насаме.

— Успокой се, човече — каза Миньо. — Сам ще видиш. Доста е странно.

— Странно? — попита объркано Алби.

— Човече, изтощен съм, умирам от глад и ме е напекло слънцето. Но ако държиш да го издърпате още сега, вероятно ще можете да идете при него и да се върнете, преди да се затворят стените.

Алби погледна часовника си.

— По-добре да изчакаме до утре.

— Най-умното нещо, което си казвал от цяла седмица насам. —

Миньо се изправи, подпря се на стената, тупна Алби по рамото и се отдалечи с накуцване към Чифлика. Докато вървеше, подхвърли през рамо: — Бих се върнал и аз, но не и днес. Ще ида да пробвам от гадната чорба на Пържитиган.

Томас изпита разочарование. Трябваше да признае, че Миньо наистина изглеждаше като човек, който заслужава почивка и добро похапване, но искаше да научи колкото се може повече.

И в този момент Алби го погледна и неочаквано рече:

— Ако знаеш нещо и го криеш от мен...

На Томас му бе омръзнало да го обвиняват за разни неща. Какво толкова искаха? Наистина не знаеше нищо.

— Защо ме мразите толкова много? — попита той.

На лицето на Алби се изписа смесица от чувства — объркване, гняв, изненада.

— Да те мразим? Момче, не си научил нищо, откакто излезе от Кутията. Това няма нищо общо с омраза, любов, приятелство и прочее. Единственото, което ни интересува, е да оцелеем. Престани да се лигавиш и се опитай най-сетне да използваш ума си.

Томас се почувства сякаш са го зашлевили.

— Но... защо непрестанно ме обвинявате...?

— Защото това не е случайно, тъпако! Ти се появи тук, на другия ден ни пратиха момиче, на следващия Бен се опита да те убие, а сега и мъртвият скръбник. Нещо става и няма да се успокоя, докато не разбере какво.

— Алби, аз не зная нищичко — заяви Томас, като се опита да вложи колкото се може повече увереност в думите си. — Не зная дори къде съм бил допреди три дена, а още по-малко защо онова момче Миньо е открило мъртъв скръбник. Така че остави ме на мира!

Алби се облегна назад и няколко секунди гледа с отсъстващ вид Томас.

— Виж какво, зеленяк. Време е да порастеш и да започнеш да мислиш. Това няма нищо общо с обвиненията към когото и да било. Но ако си спомняш нещо, ако някой ти се стори познат, най-добре почни да говориш. Обещай ми.

„Не и докато не си възвърна паметта — зарече се Томас. — И докато не се съгласят да споделят с мен.“

— Да, предполагам, но...

— Просто ми обещавай!

Томас се поколеба. Все още не разбираше накъде бие Алби.

— Както и да е — рече той. — Обещавам.

След тези думи Алби се обърна и се отдалечи мълчаливо.

Томас избра едно дърво в Мъртви глави, едно от тези с гъста сянка в покрайнините на горичката. Не изпитваше особено желание да се връща на работа при Уинстън, знаеше и че скоро ще огладнее, но засега най-много от всичко държеше да остане сам. Облегна се на дебелия дънер и съжали, че не полъхва освежителен ветрец.

Тъкмо беше притворил очи, когато Чък унищожи напълно и последните останки от покой.

— Томас! Томас — извика момчето и дотича със зачервено от възмущение лице.

Томас потърка очи и изстена. Не искаше нищо от света, освен половин час почивка. Едва когато Чък се изправи пред него, той вдигна уморено глава.

— Какво има?

Думите излизаха мъчително от устата на задъхания Чък.

— Бен... Бен... той... не е... мъртъв.

Всички признаци на умора изчезнаха от тялото на Томас. Той скочи и почти забодя нос в лицето на Чък.

— Какво?

— Той... не е мъртъв. Торбаланковците отишли да го приберат... стрелата не е засегнала мозъка. Фелдошарите се заели с него.

Томас се обърна към горичката, където безумният го бе нападнал.

— Шегуваш се. Видях го с очите си... — Не е мъртъв? Томас не знаеше кое от изпитваните чувства е най-силно: объркване, облекчение, страх да не бъде нападнал отново...

— Е, аз също — кимна Чък. — Затворен е в пандиза, главата му е омотана с превръзка.

— Пандиз ли? Това пък какво е? — попита Томас.

— Пандиз, бе човек. Това ни е затворът. Намира се от северната страна на Чифлика. — Чък посочи с ръка. — Отнесли го там и после

фелдошарите отишли да го превържат.

Томас потърка очи. Изведнъж го споходи непреодолимо чувство за вина — беше почувствал облекчение, когато си помисли, че Бен е убит.

— Какво ще правят с него?

— Вече са решили на събора на блюстителите тази сутрин. Бен ще съжалява, че стрелата не е попаднала в целта си.

— За какво говориш? — изгледа го недоумяващо Томас.

— Прогонват го. Тази вечер, понеже се е опитал да те убие.

— Прогонват го? Това пък какво означава?

И тогава се случи най-обезпокояващото нещо, на което бе станал свидетел, откакто за пръв път се появи в Езерото. Чък не отговори, а само се усмихна. Усмихваше се въпреки всичко, въпреки това, което току-що бе казал. А после се обърна и побягна, вероятно за да събщи и на други новината.

Тази вечер Нют и Алби събраха всички езерни при Източната врата, около половин час преди да се затвори. В небето вече се виждаха първите далечни признаци на спускащия се сумрак. Бегачите се бяха върнали и се бяха прибрали в тяхната загадъчна Картографска, затваряйки с приглушен тропот металната врата. Един от първите влезли вътре бе Миньо. Алби им каза, че ги очаква след двайсетина минути.

Томас все още бе обезпокоен от спомена за усмивката на Чък, когато му съобщи новината за прогонването на Бен. Макар да не знаеше какво точно означава това, със сигурност не изглеждаше да е нещо добро. Особено след като всички стояха толкова близо до Лабиринта. „Нима ще го оставят отвън? — зачуди се той. — При скръбниците?“

Другите езерни разговаряха с приглушени гласове, но тълпата очевидно очакваше да се случи нещо ужасно. Томас мълчеше, изправен отстрани и със скръстени ръце. Остана така, докато бегачите най-сетне се появиха, лицата им бяха дълбоко съсредоточени. Миньо бе първият, който излезе, и Томас се зачуди дали той не е блюстител на бегачите.

— Изведете го! — провикна се Алби и изкара Томас от унеса му.

Томас се обърна и погледна през Езерото в очакване да се появи Бен. Напрегнатостта му нарастваше.

Изад Чифлика се показаха три едри момчета, които буквално влачеха Бен по земята. Дрехите му бяха разкъсани, голяма кървава превръзка покриваше половината му глава. На пръв поглед изглеждаше също толкова мъртъв, колкото и последния път, когато Томас го видя. С изключение на едно нещо.

Очите му бяха широко отворени и в тях се четеше ужас.

— Нют — произнесе Алби със спокоен глас. Томас не бе забелязал, че се е доближил само на няколко крачки от него. — Донеси пръта.

Нют кимна и се отправи към бараката за инструменти при Градините. Очевидно бе очаквал тази заповед.

Томас отново погледна Бен и пазачите му. Бледото, окървавено момче все още не правеше никакви опити да се съпротивлява и ги оставяше да го влачат по земята. Когато приближиха тълпата, те го изправиха пред Алби, но Бен остана със сведена глава и отказваше да го погледне в очите.

— Сам си го изпроси, Бен — заговори Алби. После поклати глава и погледна към бараката, където бе изчезнал Нют.

Томас проследи погледа му и видя, че Нют излиза, нарамил няколко алуминиеви пръчки, прикачени една за друга в краищата, за да образуват прът с дължина двайсетина стъпки. Докато металът стържеше неприятно камъните, по гърба на Томас пробягаха тръпки.

Бе ужасен от случващото се — не можеше да не се чувства отговорен, макар с нищо да не бе предизвикал Бен. Защо тогава вината да е негова? Ала не можа да намери отговор на този въпрос.

Нют се приближи и подаде металния прът на Алби. В края му имаше дебела примка, метална ръчка в другия край подсказваше, че примката може да се отпуска и затяга. Вече нямаше съмнение. Това беше хамут.

Алби откачи примката и я нахлузи на шията на Бен, който най-сетне вдигна глава, тъкмо когато стегнаха въжетото. Очите му блестяха от сълзи, от носа му капеше вода. Езерните го гледаха мълчаливо.

— Моля те, Алби — заговори Бен с разтреперан и жалък глас. Томас не можеше да повярва, че това е същото момче, което се опита да го убие. — Кълна се, не бях на себе си от Промяната. Никога не бих му посегнал — просто изгубих здрав разсъдък за кратко. Моля те, Алби, моля те.

Всяка произнесена от Бен дума се забиваше като нагорещен пирон в корема на Томас и само подсилваше объркването и чувството му за вина.

Алби не отговори, само дръпна примката, за да се увери, че е здраво стегната. Заобиколи Бен, вдигна пръта от земята и плъзна ръце, докато стигнат до края. След това го стисна здраво и се обърна към тълпата. С кръвясалите си очи и смръщено от гняв лице изведнъж бе придобил зъл вид.

Толкова по-жалък и нещастен изглеждаше Бен в другия край на пръта, разплакан, с извит над стегнатото въже врат. Алуминиевият прът се бе огънал по средата, но съвсем малко. Дори от мястото си Томас виждаше, че е достатъчно здрав.

Алби заговори с висок, церемониален тон, без да поглежда към някого и същевременно оглеждайки всички:

— Бен от строителите, ти си осъден на прогонване за опит за убийство на новака Томас. Блюстителите обявиха своята присъда и тя не подлежи на обжалване. Ти няма да се върнеш. Никога. — Продължителна пауза. — Блюстителите, заемете мястото си при прогонващия прът.

Томас се почувства още по-зле, защото бяха извадили наяве връзката му с Бен. Да е център на вниманието означаваше, че отново ще започнат да изпитват подозрение към него. Вината му се превърна в гняв. Повече от всичко искаше Бен да изчезне и с това да се сложи край на историята.

Едно по едно от тълпата излязоха момчета и приближиха дългия прът, после го стиснаха с две ръце, сякаш се готвеха да играят на теглене на въже. Един от тях бе Нют, там беше и Миньо от бегачите и Уинстън Касапина.

След като и десетимата блюстителите заеха местата си — разпределени на равни разстояния между Алби и Бен, — настъпи напрегната тишина. Единствените звуци бяха приглушеното хлипане на Бен, който не спираше да трие очите и носа си. Въртеше глава, макар че стегнатата примка му пречеше да погледне към блюстителите зад него.

Чувствата на Томас отново се промениха. Нещо очевидно не беше наред с Бен. Ала заслужил ли е тази участ? Не можеше ли да бъде наказан по друг начин? Нима трябваше до края на дните си Томас да се чувства виновен? „Нека свърши — замоли се той. — Само да свърши по-бързо!“

— Моля ви — повтаряше отчаяно Бен. — Моля виииии! Някой да ми помогне! Не може да постъпите така с мен!

— Млъквай! — срязва го Алби.

Бен не се подчини и продължи да се моли и да дърпа усуканото около врата му въже.

— Някой да ги спре! Помогнете ми! Моля ви! — Местеше поглед от едно момче към друго и ги умоляваше с очи. Всички до един извърщаха глави. Томас побърза да се прикрие зад едно от високите момчета, за да не го види Бен. „Не мога да го погледна отново в очите“ — рече си той.

— Ако позволяваме на хубостници като теб да се измъкват след подобни деяния, нямаше никога да оцелеем толкова дълго. Блюстителите, пригответе се.

— Не, не, не, не, не — повтаряше Бен все по-отчаяно. — Кълна се, нищо не съм сторил! Никога вече няма да се повтори. Моля виииииии...

Пресекивият му вик бе прекъснат от стърженето на Източната врата, която бавно се затваряше. От камъните хвъркнаха искри, масивната стена се плъзгаше наляво и стенеше гръмовно, докато изминаваше ежедневиия си път, за да изолира Езерото от Лабиринта за през нощта. Земята под краката им се разтресе и Томас не знаеше дали ще има сили да гледа това, което предстоеше да се случи.

— Блюстителите, сега! — нареди Алби.

Главата на Бен клюмна назад, когато той внезапно бе изтикан към вратата от блюстителите. От гърлото му се изтръгна мъчителен вик, по-силен дори от трясъка на затварящата се врата. Той падна на колене, но беше изправен насила от най-предния блюстител, едър младеж с черна коса и жестока усмивка на лицето.

— Нееееее! — крещеше Бен и от устата му хвърчеше слюнка. Вдигна ръце и се опита да разкъса примката. Ала комбинираната сила на блюстителите бе твърде много за момчето и то постепенно се приближаваше към края на Езерото, накъдето се бе устремила и вратата. — Неее! — извика Бен отново и отново.

Опита се да запъне крака в прага, но успя да се задържи там само частица от секундата, после прътът го отхвърли рязко в Лабиринта. Скоро Бен беше вече на няколко крачки вън от Езерото и се люшкеше настрана, опитвайки се да се освободи от хамута. След няколко секунди стената щеше да се затвори напълно.

С последно усилие Бен успя да извие шията си в примката и да обърне лице към езерните. Томас не можеше да повярва, че там стои човешко същество — безумието в погледа на Бен, стичащата се от устата му слюнка, бледата кожа с изпъкнали вени и сухожилия.

Изглеждаше толкова нечовешки, колкото Томас изобщо би могъл да си представи.

— Дръжте здраво! — извика Алби.

Бен изпищя отново, протяжен пронизителен звук, който накара Томас да запуши уши. Това беше чудовищен, безумен вик, който със сигурност разкъсваше гласни връзки. В последния миг предният блюстител по някакъв начин успя да освободи пръта от онази част, която бе прикачена за Бен, и да го дръпне обратно в Езерото, оставяйки момчето на милостта на външните сили. Прощалният вик на Бен бе прекъснат от затръшването на огромната врата.

Томас стисна очи и се опита да овладее напиралците отвътре сълзи.

За втори пореден път Томас си легна с образа на Бен, отпечатан дълбоко в съзнанието му и заплашващ да го изтезава цяла нощ. Колко различно щеше да е всичко, ако не беше случката с това момче. Томас бе почти готов да повярва, че щеше да е спокоен и дори щастлив, изпълнен с нетърпение да опознае новия си живот и да осъществи мечтата да стане бегач. Дълбоко в себе си разбираше обаче, че Бен е само част от проблемите му.

Ала ето че си бе отишъл, прогонен навън, в света на скръбниците, готов да стане тяхна безпомощна жертва. Макар да имаше доста причини да ненавижда Бен, всъщност изпитваше жалост към него.

Томас не можеше да си представи какво е отвън, но заради ужаса на Бен вече не се съмняваше колко е важно езерното правило, че никой, освен бегачите не бива да излиза в Лабиринта. По някакъв начин Бен вече бе понесъл едно ужилване, което означаваше, че има ясна представа какво го очаква там.

„Бедният — помисли си. — Бедното нещастно момче“.

Томас потрепери и се обърна на другата страна. Колкото повече мислеше за това, толкова идеята да стане бегач губеше от първоначалното си очарование. Ала въпреки това продължаваше да го привлича.

На следващата сутрин малко след зазоряване звуците на започващата в Езерото работа пробудиха Томас от неспокойния му сън. Той седна, разтърка очи и се опита да се отърси от последните останки на умората. Не успя, предаде се и се изтегна отново с надеждата, че никой няма да го обезпокои. Не можа да спечели и минута.

Някой го потупа по рамото и когато отново отвори очи, откри, че над него се е надвесил Нют.

„Сега пък какво има?“ — помисли си Томас.

— Ставай, ленивецо.

— И на теб също добро утро. Кое време е?

— Седем часът, зеленяко — отвърна Нют с подигравателна усмивка. — Сигурно си мислеше, че ще те оставя да спиш няколко дена.

Томас се надигна и седна. Какво ли не би дал да се излежава още няколко часа.

— Каква е тази ранобудност? Да не сте някакви фермери?

Откъде би могъл да знае какви са фермерите? За пореден път белите петна в паметта само засилиха объркването му.

— Ами... сега, след като заговори за това... — Нют приседна до Томас и изпъна крака. Поседя така известно време, загледан към оживяващата вътрешност на Езерото. — Днес ще те оставя при лехарите, новако. Да видим дали ще ти допадне повече от кълцането на прасета.

На Томас му бе писнало да се отнасят с него като с малко дете.

— Не трябва ли да престанеш да ми викаш така?

— Как — кълцано прасе?

Томас се засмя пресилено и поклати глава.

— Не, новак. Вече не съм последният пристигнал, забрави ли? Момичето в кома е след мен. Нея ще наричаш зеленяк и новак, аз се казвам Томас. — Мисълта за момичето го подтикна да си спомни и за странната връзка, която усещаше с нея. Завладя го тъга, изпълни го желание да я види отново. „Що за глупости — рече си. — Та аз дори не знам как се казва.“

Нют се облегна назад и повдигна вежди.

— Брей, какъв куражлия си станал само за една нощ.

Томас реши да не обръща внимание на подмятането му, вместо това попита:

— Какво е лехар?

— Така наричаме момчетата, дето си скъсват задниците в Градините — орат, садят и прочее.

Томас кимна и погледна нататък.

— Кой им е блюстител?

— Зарт. Приятно момче, стига да не клинчиш от работа. Той е едрият, който стоеше най-отпред снощи.

Томас премълча. Надяваше се поне през този ден да не се налага да говори с когото и да било за Бен и прогонването му. Само при мисълта за това му прилягаше.

— И защo дойде да ме събудиш? — попита той.

— Какво, не ти ли е приятно първото нещо, което видиш, след като отвориш очи, да е лицето ми?

— Не особено. И така... — Ала го прекъсна грохотът на отместващите се стени. Той погледна към Източната врата, почти очакваше да види Бен изправен там. Вместо него видя Миньо да се протяга. После младежът прекоси прага и се наведе да вземе нещо.

Беше онази част от пръта, към която бе прикачена примката. Миньо я хвърли на един от бегачите, който отиде да я остави в бараката с инструменти.

Томас погледна объркано Нют. Как можеше Миньо да се държи тъй нехайно?

— Какво беше...

— Досега сме имали само три прогонвания, Томи. Всичките неприятни като това снощи. Но всеки път скръбниците оставят примката на прага. Тръпки ме побиват само като си го помисля.

Томас бе готов да се съгласи.

— Какво правят с хората, след като ги докопат?

Наистина ли искаше да узнае?

Нют просто сви рамене, ала привидното му безразличие беше неубедително. Най-вероятно не искаше да говори за това.

— Разкажи ми за бегачите — помоли неочаквано Томас. Въпросът сякаш изникна от нищото. Въпреки всичко все още искаше да научи колкото се може повече за тях. Дори след случката, на която бе станал свидетел снощи, дори след като видя скръбник зад прозореца, пак искаше да знае. Желанието бе невероятно силно и той нямаше никаква представа на какво може да се дължи. Сякаш беше роден да бъде бегач.

— Бегачите ли? — погледна го объркано Нют. — Защо?

— Просто ми е интересно.

Нют го изгледа подозрително.

— Те са най-добрите от най-добрите. Такива и трябва да са. Всичко зависи от тях. — Той вдигна едно камъче и го хвърли.

— Ти защo не си такъв?

Нют го изгледа навъсено.

— Бях, преди да пострадам с крака. Оттогава минаха няколко месеца. Вече не съм същият. — Той се пресегна унесено и потърка

крака си, ала още щом го докосна, лицето му се изкриви от болка. Макар че по вида му можеше да се заключи, че болката бе по-скоро спомен.

— И как стана това? — попита Томас, възползвайки се от възможността да узнае нещо повече.

— Докато бягах от проклетите скръбници, как иначе? За малко да ме спипат. — Нют си пое дъх. — Тръпки ме побиват, като си помисля, че за малко и аз да мина през Промяната.

Промяната. Тема, която можеше да осигури на Томас повече отговори, отколкото се надяваше.

— Какво е тя всъщност? Какво променя? Всички ли се побъркват като Бен и се опитват да убият други хора?

— Бен бе далеч по-зле от повечето. Но аз си мислех, че искаш да говорим за бегачите. — Нют очевидно не желаше да измества темата в тази посока.

Сдържаността му само подсили любопитството на Томас, но нямаше какво да направи.

— Добре, слушам те.

— Та както казах, те са най-добрите от най-добрите.

— Но как ги избирате? Подлагате всички на изпитание, за да видите колко са бързи?

Нют го изгледа презрително и изпъшка от досада.

— Томи, зеленяко, напъни си малко мозъка. Бързината е само част от това. Много малка част, всъщност.

Това събуди още повече интереса на Томас.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато казах най-добри, имах предвид да са най-добри във всичко. За да оцелееш в проклетия Лабиринт, трябва да си хитър, бърз и силен. Да вземаш решения, да преценяващ риска. Не може да си безразсъден, нито боязлив. — Нют изтегна крака и се облегна на лакти. — Там е ужасно, разбираш ли? Никак не ми липсва.

— Мислех, че скръбниците излизат само нощем.

— Да, обикновено.

— Тогава какво му е ужасното денем?

Нют въздъхна.

— Напрежението. Стресът. Картата на Лабиринта се мени всеки ден, трябва непрестанно да държиш промените в главата си, да търсиш

път за измъкване оттук. И най-лошото е, че трябва да пребориш страха си, че може и да не се върнеш. Дори обикновен Лабиринт създава затруднения — но когато се мени всяка нощ, достатъчни са две грешки, за да останеш там през нощта с чудовищата. Сред бегачите няма място за глупаци и пикльовци.

Томас се намръщи, все още не можеше да разбере откъде се бе пръкнало това желание у него. Особено след спомена от предната вечер. Ала продължаваше да го изпитва.

— Защо проявяваш интерес? — попита Нют.

Томас се поколеба. Сетне събра кураж и обяви:

— Искам да стана бегач.

Нют го изгледа.

— Няма и седмица откакто си тук, изтърсако. Не ти ли е рано за самоубийствени желания?

— Говоря сериозно. — Томас все още не разбираше защо това има такова значение за него. Всъщност желанието да бъде бегач, беше единствената движеща сила, която му помагаше да привикне с този нов свят.

Нют продължаваше да го гледа втренчено.

— Аз също. Забрави. Никой не е ставал бегач през първия и месец тук, камо ли през първата седмица. Доста време ще трябва да се доказваш, за да те препоръча блюстителят.

Томас се надигна и се зае да сгъва спалния чувал.

— Нют, повтарям ти, говоря сериозно. Не мога цял ден да скубя плевели — ще се побъркам. Нямам представа с какво съм се занимавал, преди да ме докара металната кутия, но тялото ми подсказва, че съм създаден да бъда бегач. Мога да се справя.

Нют не сваляше очи от него.

— Никой не отрича, че можеш. Но засега си дай почивка.

Томас се раздражни.

— Ама...

— Томи, послушай ме и ми се довери. Започнеш ли да обикаляш наоколо и да разправяш наляво и надясно колко си добър и колко те бива за бегач, ще си създадеш много врагове. Зарежи го засега.

Последното нещо, което Томас би желал, бе да си създаде врагове. Затова реши да опита друг начин.

— Добре, ще поговоря с Миньо.

— Хубав опит, изгърсак. Съборът избира бегачите и ако мислиш, че аз съм упорит, почакай да видиш как те ще ти се изсмеят в лицето.

— Убеден съм, че ще ме бива в това. Загуба на време е да ме карате да чакам.

Нют се изправи и насочи пръст към лицето му.

— Чуй ме, зеленяко. Хубаво ме послушай. — Томас се дръпна назад. Не беше изплашен, само притвори очи и кимна подканящо. — Най-добре да спреш с тези глупости, преди другите да те чуят. Не така процедираме тук и цялото ни съществуване се основава на тези принципи.

Той замълча, но Томас не бързаше да отговаря, очакваше лекцията да продължи.

— Ред — заговори отново Нют. — Ред. Повтаряй си непрестанно тази дума. Тя е единствената причина все още да запазвам здравия си разсъдък, затова се скъсваме от работа, за да поддържаме този ред. Редът е причината да прогоним Бен — не бива да позволяваме на безумци да се мотаят наоколо и да се опитват да убият хора, нали? Ред. И този ред не бива да се нарушава.

— Така е — принуди се да се съгласи Томас.

Нют го тупна по гърба.

— Да сключим сделка.

— Каква? — попита Томас с посьбудила се надежда.

— Ти ще си държиш езика зад зъбите, а аз ще те пъкна в списъка на кандидатите веднага щом се появи възможност. Но заговориш ли, всичко пропада, ясно?

— Отвратителна сделка — намръщи се Томас.

Нют повдигна вежди.

— Съгласен — предаде се Томас.

— Ела да вземем нещо за хапване от Пържитиган. И дано не се задавим от лакомия.

Същата сутрин Томас най-сетне се запозна с прочутия Пържитиган, макар и само от разстояние. Хлапакът бе твърде зает да приготвя закуска за цяла армия изгладнели езерни. Едва ли беше на повече от шестнайсет, но имаше брада и тялото му бе гъсто окосмено, ако се съдеше по стърчащите през всички отвори кичури. Не изглеждаше като човек, приобщен към хигиената, въпреки професията му. Томас си отбеляза мислено да внимава за косми в яденето.

Двамата с Нют тъкмо се бяха настанили на една маса, когато голяма група момчета се надигнаха и хукнаха към Западната врата, като разговаряха възбудено помежду си.

— Какво става? — попита Томас почти нехайно. Беше започнал да привиква с особеностите на Езерото.

Нют вдигна рамене и зарови вилица в пържените яйца.

— Ще изпращат Миньо и Алби — те отиват при трупа на скръбника.

— Ей — намеси се Чък и от устата му изхвърча късче бекон. — Имам въпрос.

— Да, Чъки? — подкани леко подигравателно Нют. — Какъв е твоят въпрос?

Чък се замисли.

— Значи са открили мъртъв скръбник, така ли?

— Аха — отвърна Нют.

— И кой, по дяволите, е убил проклетото нещо?

„Отличен въпрос“ — помисли си Томас. Зачака отговора на Нют, но такъв не последва. Нют очевидно нямаше ни най-малка представа.

Томас прекара сутринта с блюстителя на Градините. „Скъсвайки се от работа“, както бе казал Нют. Зарт бе високото, чернокосо момче, което бе държало пръта най-отпред по време на прогонването и което по някаква причина миришеше на вкиснато мляко. Не говореше много, но показва на Томас това-онова, за да започне да работи. Плевене, бране на кайсии, засаждане на тиквички, засаждане на зеленчук. Работата не го увлече, също така се стараеше да не обръща внимание на другите момчета, които се трудеха в градината. Но във всеки случай не бе тъй неприятна като онази, която вършеше Уинстън в Кървавия дом.

Томас и Зарт почистваха една леха от плевели, когато Томас реши, че моментът е подходящ да започне да подпитва. Този блюстител изглеждаше по-добронамерен.

— И тъй, Зарт... — поде той.

Блюстителят го изгледа и продължи да работи. По някаква причина изглеждаше като човек, който е привикнал с досадата на всекидневните занимания.

— Е, зеленияк, какво искаш?

— Колко сте вие, блюстителите? — поде Томас отдалече. — И какви други професии има?

— Ами, имаме строители, помяри, торбаланковци, готвачи, картографи, фелдошари, лехари, колачи. Бегачите, разбира се. Не зная, вероятно още няколко. Не се интересувам особено от друго, освен от моята работа. Повечето названия лесно се разбираха, но за някои му трябваше обяснение.

— Какво е помяри? — Знаеше, че с това се занимава Чък, но хлапето не обичаше да говори. Всъщност направо отказваше да споделя по тази тема.

— Такива стават изтърсаците, които не могат да вършат нищо друго. Чистят тоалетните и душовете, изхвърлят помята от кухнята, мият кланицата, след като там приключат работа. Уверявам те, че

прекараш ли един ден с тях, ще изгубиш всякакво желание да започваш кариера в това поприще.

Томас изпита съжаление към Чък. Момчето искаше да има приятели, но изглежда, никой не държеше да се сближава с него. Вярно, понякога говореше твърде много и лесно се вълнуваше, но Томас нямаше нищо против компанията му.

— Ами лехарите? — поинтересува се Томас и изтръгна един плевел с корена.

Зарт се покашля и продължи да работи.

— Те поемат тежката работа в Градините. Прекопават и орат. Когато са свободни, вършат и разни други неща из Езерото. Всъщност много езерни имат повече от едно занимание. Никой ли не ти го е казал?

Томас се направи, че не е чул въпроса и продължи, твърдо решен да получи колкото се може повече отговори.

— А какво правят торбаланковците? Зная, че се грижат за умрелите, но това едва ли се случва често, нали?

— Като си помисля за тях, тръпки ме побиват. Освен гробари те са пазачи и полицаи. Но всички ги наричат торбаланковци. За да е позабавно, братче. — Той се изхили и Томас го погледна учудено — за пръв път го правеше.

Томас имаше още въпроси. Много въпроси. Чък и останалите езерни не изпитваха особено желание да задоволяват любопитството му. Виж, Зарт се оказа друго нещо. Но Томас изведнъж изгуби охота да говори. По някаква причина момичето изплува в мислите му, после се сети за Бен и за мъртвия скръбник и от това настроението му съвсем се развали.

Новият му живот всъщност бе истинска отврат.

Той въздъхна дълбоко. „Работи и не мисли“ — си рече така и направи.

В ранния следобед Томас бе на границата на пълното изтощение — цялото това навеждане и лазене на колене му бе изстискало силите. Кървавият дом, сега и Градините. Две тежки изпитания.

„Бегач — помисли си той, когато спряха за почивка. — Оставете ме да бъда бегач.“ За пореден път обаче се зачуди защо изпитва това абсурдно желание. Но въпреки че не разбираше, зовът в душата му бе почти осезаем. И също тъй всеобхващащ като мисълта за момичето.

Уморен и ядосан, той се отправи към кухнята, за да хапне нещо. Би могъл да изяде и двойна порция, макар да бе обядвал само преди два часа. Сега дори свинското му изглеждаше примамливо.

Взе една ябълка и се просна на земята до Чък. Нют също бе наблизил, но седеше встрани и не обръщаше внимание на никого. Очите му бяха кръвясали, челото му — покрито с бръчици.

Чък не пропусна да забележи, че Нют е умислен и попита какво го яде.

— Изглежда сякаш току-що е изскочил от Кутията — рече той. — Какво му има?

— Питай го — предложи Томас.

— Чувам какво си говорите — обади се на висок глас Нют. — Нищо чудно, че хората не искат да спят близо до вас.

Томас се смути, сякаш го бяха хванали да краде, но беше искрено загрижен — Нют бе един от малцината в Езерото, които наистина харесваше.

— Какво ти става? — попита Чък. — Не се обиждай, ама приличаш на цопльо.

— Ами какво ли не — въздъхна Нют, сетне отново потъна в мълчание. Томас беше готов да го сръчка с нов въпрос, но Нют продължи сам. — Момичето от Кутията. Не спира да стене и бърбори разни странни неща, но не идва на себе си. Фелдошарите се мъчат да я хранят, но тя поема все по-малко. Казвам ви цялата тази история никак не ми се нрави.

Томас отхапа от ябълката. Сега вкусът ѝ му се стори възкисел — осъзна, че той също се безпокои за момичето. Сякаш я познаваше.

— Но не това не ми дава покой — добави Нют.

— А кое? — попита Чък.

Томас се наведе напред в очакване да чуе каква може да е причината, по-тревожна дори от грижата за момичето.

Нют присви очи и погледна към входа на Лабиринта.

— Алби и Миньо — рече. — Трябваше да са се прибрали преди часове.

Преди Томас да се осъзнае, отново се бе върнал на работа и трябваше да отброява минутите, докато приключи в Градините. Непрестанно поглеждаше към Западната врата в очакване да зърне там Алби и Миньо. Тревогата на Нют го бе заразила.

Нют бе казал, че трябвало да се върнат още по обяд, били решили само да идат до мъртвия скръбник, да го огледат и да се приберат. Нищо чудно, че беше толкова обезпокоен. Когато Чък подхвърли, че може да са останали там за по-дълго и дори да се забавляват, Томас си помисли, че понякога малчуганът е твърде повърхностен.

Не можеше да забрави израза на лицето на Нют. Когато Томас го попита защо не излезе с още неколцина в Лабиринта, за да провери какво става с техните приятели, чертите на Нют се разкривиха от ужас. Бузите му буквално хлътнаха навътре. Той постепенно се успокои и обясни, че е забранено да се пращат групи за издирване, за да не изгубят още хора, но нямаше съмнение, че изпитва непреодолим страх.

Лабиринтът му вдъхваше ужас.

Каквото и да се бе случило с него там — може би дори бе свързано с раната на крака, — трябва да е било ужасно.

Томас се опита да не мисли за това и да се съсредоточи върху плевенето.

Същата вечер имаше нещо като малко пиршество. Пържитиган и помощниците му поднесоха изобилни порции от пържоли, картофено пюре, зелен фасул и прясно изпечени хлебчета. Томас бе забелязал, че езерните с удоволствие поглъщат гозбите му и винаги молят за допълнително. Но тази вечер те ядяха като мъртвци, възкръснали само за едно последно хранене, преди да се срещнат с дявола.

Бегачите се бяха прибрали в обичайното време и Томас усещаше нарастващо безпокойство, докато гледаше как Нют притичва от една врата към друга, без да си прави труда да крие паниката. Ала от Алби и Миньо нямаше и следа. Нют прати бегачите да похапнат, а сам остана при вратата. Никой не казваше нищо, но Томас знаеше, че скоро вратите ще се затворят.

Когато се нахрани, Томас се отдалечи към Чифлика заедно с Чък и Уинстън. Всъщност не яде с кой знае каква охота, стомахът му се бе свил.

— Не мога да стоя тук, докато тях ги няма — заяви той и хвърли вилицата в чинията. — Ще ида при Нют до вратата. — Изправи се и се насочи нататък.

За негова изненада Чък го последва.

Нют продължаваше да кръстосва напред-назад пред Западната врата. Косата му бе разрошена. Той погледна към приближаващите се Томас и Чък.

— Къде се бавят? — изохка от напрежение с хрипкав глас.

Томас бе трогнат от загрижеността на Нют за Алби и Миньо — сякаш му бяха роднини.

— Защо не пратим група да ги потърси? — предложи отново той. Изглеждаше му толкова глупаво да стоят тука и да си скубят косите, вместо да идат да ги намерят.

— По дяво... — поде Нют, но се сепна, затвори очи и пое дълбоко въздух. — Не можем. Ясно ли е? Не го повтаряй повече. Сто процента против правилата. Особено след като вратите скоро ще се затворят.

— Но защо? — продължи да пита Томас, объркан от упорството на Нют. — Ако останат отвън, няма ли да ги спипат скръбниците? Не трябва ли да направим нещо?

Нют се извърна към него със зачервено лице.

— Затваряй си плювалника, зеленько! — кресна той. — Няма и седмица, откакто си тук! Да не мислиш, че ще рискувам живота на други, за да спася тези нещастници?

— Не... аз... извинявай. Не исках да кажа... — Томас не знаеше какво всъщност е искал да каже. Освен че се опитваше да помогне.

Изражението на Нют омекна.

— Не разбираш, Томи. Излизането навън нощем е равносилно на смърт. Само ще дадем още жертви. Ако тези изтърсаци не се приберат... — Той млъкна, очевидно борейки се с неохотата да продължи. — И двамата са положили клетва, също като мен. Като всички нас. И ти също ще положиш, когато бъдеш повикан на твоя първи събор и те избере някой от блюстителите. Никога да не излизаш нощем. При никакви обстоятелства.

Томас погледна Чък, чието лице също бе бледо.

— Нют няма да го каже — обади се момчето, — затова ще го кажа аз. Ако не се върнат, значи са мъртви. Миньо е достатъчно умен, няма да допусне да се изгуби. Невъзможно е. Мъртви са.

Нют мълчеше, а Чък се обърна и се отдалечи към Чифлика, навел глава. „Мъртви?“ — помисли си Томас. Положението ставаше все по-

объркано и тежко и той не знаеше как да реагира. Усещаше някаква празнота в сърцето си.

— Изтърсакът е прав — каза мрачно Нют. — Затова не бива да излизаме. Не можем да си позволим да влошаваме нещата повече.

Сложи ръка на рамото на Томас, сетне я дръпна. Томас забеляза, че очите му са пълни със сълзи. Сигурен бе, че колкото и да бе недостъпна паметта му, никога досега не бе виждал толкова тъжно момче.

— Вратите ще се затворят след две минути — обяви Нют и думите му увиснаха във въздуха като погребален звън. После се отдалечи, смълчан и прегърбен.

Томас поклати глава и погледна към Лабиринта. Почти не познаваше Алби и Миньо. Но усети болка в гърдите при мисълта, че са някъде там, разкъсвани от ужасяващи същества същите като онова, което бе зърнал през прозореца в първата си сутрин в Езерото.

Нисък тътен от всички посоки извади Томас от унеса му. Последва познатото стържене на камък в камък. Вратите бяха започнали да се затварят.

Стената отдясно се плъзгаше над земята, разхвърляйки пръст и камъчета. Вертикалният ред от стърчащи пръчки достигаше до горния край и вече се беше прицелил в отсрещните отвори. За пореден път Томас вдигна глава, сащисан от това грандиозно съоръжение, което сякаш съществуваше в разрез с всякакви закони на физиката. Изглеждаше просто невероятно.

И в този миг някакво движение привлече погледа му.

Нещо помръдна в Лабиринта, в дъното на дългия коридор пред него.

Първата му мисъл бе, че може да е скръбник, и той неволно отстъпи назад. Но после от мрака изплуваха два силуета, препъващи се, докато приближаваха вратата. Погледът на Томас най-сетне се фокусира и след първоначално завладелия го страх той осъзна, че вижда Миньо, прехвърлил през рамо ръката на Алби, като буквално го влачеше към вратата. Миньо вдигна глава и забеляза Томас, който бе сигурен, че очите му са изцъкдени от почуда.

— Те го докопаха! — извика със сподавен глас Миньо, очевидно на границата на пълното изтощение. Всяка негова крачка сякаш щеше да е последната.

Томас се смая от тази неочаквана промяна на събитията и трябваше да изминат няколко безценни секунди, преди да се вземе в ръце и да премине към действие.

— Нют! — изкрещя и откъсна очи от Миньо и Алби, за да погледне в другата посока. Знаеше, че трябва да изтича навън и да му помогне, но правилото да не се напуска при никакви обстоятелства Езерото се бе загнездило дълбоко съзнанието му.

Нют вече бе приближил Чифлика, но като чу вика на Томас се обърна и хукна презглава към вратата.

Томас извърна ужасен поглед към Лабиринта. Алби се бе изплъзнал от прегръдката на Миньо и се бе свлякъл на земята. Миньо се наведе, опита се да го изправи, но сетне се отказа и се зае да го влачи по каменния под.

Ала все още им оставаха стотина крачки.

Дясната стена се затваряше бързо и сякаш дори бе ускорила темпото на придвижване. Оставаха броени секунди, докато запълни докрай отвора. Томас вече бе изгубил надежда, че ще успеят.

Погледна към Нют и установи, че едва бе преполовил разстоянието до него.

Миньо се препъна и падна. И двамата бяха обречени. Времето им изтичаше.

Томас чу Нют да му вика нещо отзад.

— Не го прави, Томи! За бога, не го прави!

Пръчките отдясно вече бяха достигнали срещулежащите жлеbove и бързаха да се приберат вътре, за да прекарат там нощта. Стърженето на затварящата се врата бе оглушително.

Пет крачки. Четири. Три. Две.

Томас знаеше, че няма избор. И направи крачка. Напред. Пъхна се между пръчките и пристъпи отвън, в Лабиринта.

Стените се затръшнаха зад него и ехото от тътнежа отекна в обраслите с бръшлян каменни плочи като безумен смях.

През първите няколко секунди Томас имаше чувството, че светът е застинал. Гробовна тишина последва затръшването на вратата. Небето сякаш бе скрито зад тъмна пелена и дори слънцето не смееше да грее, а само мъждукаше в Лабиринта. Ала нощта бързо настъпваше и огромните стени се издигаха над тях подобно на надгробни плочи в последно убежище на гиганти. Томас се облегна на студената стена, все още неспособен да повярва в това, което бе направил.

И изпълнен с ужас от последствията.

После вниманието му привлякоха резкият вик на Алби и стоновете на Миньо. Томас се оттласна от стената и изтича при двамата езерни.

Миньо бе успял да се надигне, но изглеждаше ужасно дори на слабата светлина — покрит с драскотини, потен, изцапан. Лежащият на земята Алби бе дори по-зле — с разкъсани дрехи и изпъстрени от синини и рани ръце. Томас потрепери. Дали не ги бе нападнал скръбник?

— Зеленяко — скастри го Миньо, — ако си мислиш, че постъпката ти е храбра, чуй какво ще ти кажа. Ти си най-големият глупак, когото съм срещал. И си обречен като нас.

Томас усети, че лицето му се изчервява — очакваше поне мъничко благодарност.

— Не можех просто да стоя и да ви гледам как пълзите.

— Какво ще ни помогнеш тук? — Миньо завъртя очи. — Ти успя, човече. Щом си нарушил Първото правило, както и да е, спукана ти е работата.

— Благодаря. Исках само да помогна. — Томас се чувстваше все едно са го изритали в лицето.

Миньо се засмя горчиво, после коленичи на земята до Томас едва сега успя да разгледа по-внимателно лежащото момче и да осъзнае колко зле е. Алби сякаш береше душа. Мургавата му кожа бе изгубила тъмния си оттенък, дишането му бе учестено и повърхностно.

Чувство за безнадеждност завладя Томас.

— Какво стана? — попита той, опитвайки се да забрави обидата.

— Сега не ми се говори за това — отвърна Миньо, докато проверяваше пулса на Алби и слушаше сърцето му с ухо, опряно на гърдите. — Да речем, че скръбниците могат доста добре да се преструват на мъртви.

Думите му изненадаха Томас.

— Значи той е... ухапан? Ужилен, или както там го наричахте? Ще мине ли през Промяната?

— Имаш още доста да учиш — каза Миньо.

Томас искаше да закрещи. Знаеше, че има да учи — нали затова задаваше въпроси.

— Ще умре ли? — продължи да упорства.

— Вероятно, след като не успяхме да се приберем до залез-слънце. Няма да изкара повече от час-два — не зная колко продължава, когато не получиш серума. Разбира се, ние също ще умрем, така че няма смисъл да плачем за него. Да, до сутринта и тримата няма да сме на този свят. — Той изгледа многозначително Томас, сякаш за да подчертае думите си.

— Искаш да кажеш, че нямаме никакви шансове? — попита Томас, който сякаш едва сега бе започнал да осъзнава последствията от постъпката си.

— Никакви.

— О, я стига — изгледа го Томас. — Все нещо може да се направи. Колко скръбници ще ни нападнат? — Погледна към дъното на коридора сякаш вече очакваше оттам да се зададат страховитите създания.

— Не зная.

Друга мисъл внезапно върна надеждата на Томас.

— Ами Бен? А Гали и останалите, които са били ужилени и оцеляха?

Миньо го погледна сякаш пред него стоеше кръгъл глупак.

— Не ме ли чу? Всичките са се прибрали преди залез-слънце. Върнаха се навреме, за да получат серума. Всичките.

Томас не знаеше какъв е този серум, но имаше по-важни въпроси.

— Мислех, че скръбниците излизат само нощем.

— Значи си сбъркал, изтърсак. Те винаги излизат нощем. Това не означава, че няма да ги срещнеш и дневно време.

Томас не искаше да се поддава на отчаянието. Това би означавало сигурна смърт.

— Случвало ли се е някой досега да остане зад стените и да оцелее?

— Никога.

— И колко са загиналите? — попита Томас.

— Поне дванайсет — отвърна Миньо с клюмнала глава. Очевидно беше изтощен до смърт. — Не си ли ходил в гробището?

— Ходих.

„Ето значи как са умрели.“

— Е, погребаните там са само онези, които намерихме. Има много други, чиито трупове останаха в неизвестност. — Миньо махна с ръка към затвореното зад стените Езеро. — Онова гробище си има предназначение. Нищо не убива приятните моменти по-бързо от всекидневното напомняне за загиналите ти другари.

Миньо се изправи и улови Алби за ръцете. После кимна към краката му.

— Хващай го. Трябва да го отнесем при вратата. Така ще им е по-лесно да ни намерят на сутринта.

Томас не можеше да повярва каква обреченост прозвуча в думите му.

— Как е възможно да се случва подобно нещо! — изкрещя той към стените.

— Стига си се жалвал. Не биваше да нарушаваш правилата, а сега ела и го хвани за краката.

Потръпвайки от внезапно появилите се спазми в корема, Томас изпълни нареждането. Двамата задърпаха Алби към стената, където го подпряха в полуседнало положение. Гърдите на пострадалия се повдигаха мъчително, кожата му бе покрита със студена пот. Изглеждаше сякаш няма да изкара още дълго.

— Къде са го ухапали? Проверявал ли си? — попита Томас.

— Тези същества не хапят. Те убождат. Не можеш да видиш къде. Сигурно има десетина отвърстия по тялото. — Миньо скръсти ръце и се облегна на стената.

Кой знае защо Томас реши, че „убождането“ му изглежда дори по-страшно от „ухапване“.

— Убоден? Какво искаш да кажеш?

— Човече, трябва да го видиш с очите си, за да разбереш за какво говоря.

Томас посочи ръцете на Миньо, после и краката.

— Добре де, защо не убодоха теб?

Миньо разпери ръце.

— Може и да са — нищо чудно да тупна след секунди.

Томас не знаеше дали говори сериозно.

— А и нямаше други, само този, когото мислехме за мъртъв. Разбесня се и ужили Алби, а след това избяга. — Миньо погледна към Лабиринта, който вече бе напълно погълнат от мрака. — Сигурен съм, че скоро ще дойде цяла глутница, за да ни довърши с техните игли.

— Игли?

— Да, игли. — Миньо не обясни повече и изражението му говореше, че смята въпроса за изчерпан.

Томас погледна към гигантската стена, обрасла с бръшлян. Отчаянието го подтикваше да търси нови решения.

— Не можем ли да изкатерим стените? — попита. — По бръшляна. — Той погледна въпросително Миньо.

Момчето само въздъхна отчаяно.

— Кълна се, зеленяко, сигурно ни смяташ за идиоти. Наистина ли мислиш, че не ни е хрумвала подобна мисъл?

Гневът, който се пробуди у Томас, бе на път да прогони дори страха и паниката.

— Просто се опитвам да помогна, човече. Защо не престанеш да се тросваш на всяка дума и не започнеш да говориш с мен?

Миньо внезапно скочи и го сграбчи за ризата.

— Ти не разбираш, сбръчканяко! Нищо не знаеш и само влошаваш нещата, като се опитваш да си вдъхнеш надежда! Мъртви сме, чуваш ли? Мъртви!

Томас не можеше да определи какво изпитва към Миньо — съжаление или гняв. Твърде лесно се предаваше.

Миньо сведе поглед към ръцете си, в които държеше ризата на Томас. Очевидно бе засрамен. Пусна я бавно и отстъпи назад. Томас се навъси и приглади ризата си.

— Ех, човече, човече — прошепна Миньо, после изведнъж се просна на земята и скри лице в стиснатите си юмруци. — Никога досега не ме е било толкова страх, приятел. Никога.

Томас искаше да каже нещо, да го накара да мисли, да се опита да му обясни, да му разкаже всичко, което знае.

Понечи да заговори, но се отказа, дочул някакъв шум. Миньо повдигна рязко глава и погледна към тънещите в мрак коридори. Дишането на Томас се учести.

Откъм дълбините на Лабиринта долетя нисък, зловец звук. Постоянно бръмчене и метално подрънкване на всеки няколко секунди, досущ търкащи се един в друг ножове. То се усилваше постоянно и после към него се присъедини поредица от зловещи потраквания. Кой знае защо Томас си представи дълги нокти, почукващи върху стъкло. Протяжен вопъл изпълни въздуха, следван от нещо, наподобяващо дрънчене на вериги.

Всичко това бе напълно достатъчно, за да прогони и последните му остатъци от кураж. Миньо се изправи. Лицето му бе полускрито от мрака. Той бе почти сигурен, че е изкривено от ужас, с изцъклени очи.

— Трябва да се разделим — това е единственият ни шанс. Движи се и за нищо на света не спирай!

След тези думи той се затича и за броени секунди изчезна, погълнат от мрака на Лабиринта.

Томас гледаше в посоката, в която бе изчезнал Миньо.

Изведнъж изпита неприязън към него. Та той беше ветеран в Лабиринта, бегач. Томас пък беше новак, едва от два дена в Езерото и от пет минути отвън. Ала от двамата им Миньо първи бе изгубил самообладание и бе побягнал още щом се появиха страховитите звуци. „Как можа да ме зарече тук? — ядоса се Томас. — Как можа да го направи!“

А звуците се усилваха. Бръмчене на машини, прекъсвано от дрънкане на вериги, като че към него идваше някаква стара и недобре смазана фабрика. А след това се появи и миризмата — на прегоряло масло. Томас си припомни онзи кратък миг, в който бе зърнал скръбника зад прозореца. Какво ли ще направят с него? Колко дълго ще продължи?

„Престани“ — заповяда си. Не биваше да губи време и да ги чака безпомощно.

Обърна се и се надвеси над Алби, все още подпрян на стената, сега само сянка в мрака. Коленичи до него, напипа шията му и потърси пулса. Долови нещо. Опря ухо на гърдите му и наостри слух, както бе направил Миньо.

Бум-бум, бу-бум, бум-бу-бум...

Още беше жив.

Томас се изправи и прокара длан по потното си чело. И в този кратък миг научи много за себе си. За онзи Томас, който е бил преди.

Томас не би могъл да остави приятел да умре. Дори и да е смахнат тип като Алби.

Наведе се, хвана Алби за ръцете, приклепна и го намести на раменете си. Повдигна отпуснатото му тяло на гърба си и напрегна крака, като изпъшка от усилие.

Но се оказа непосилно. Томас рухна на земята по лице и Алби се претърколи настрани със силно тупване.

Ужасяващите звуци, издавани от скръбниците, приближаваха с всяка секунда, отекваха в стените на Лабиринта. На Томас му се стори, че вижда блещукащи светлинки в далечината, отскачащи от нощното небе. Нямахше никакво желание да се среща с източника на тези светлини и звуци.

Решил да опита нов подход, той хвана Алби за ръцете и започна да го влачи по земята. Не можеше да повярва колко тежко е момчето и му бяха нужни само десетина крачки, за да осъзнае, че и така няма да се получи. А и къде ще го отнесе?

Затова издърпа Алби обратно до цепнатината, бележеща входа на Езерото, и го подпря в седнало положение на каменната стена.

След това приседна до него, задъхан и изтощен. Докато рееше поглед към мрачните дълбини на Лабиринта, умът му отчаяно търсеше някакъв изход. Не можеше да види нищо наоколо и знаеше, че въпреки съвета на Миньо ще е глупаво да търчи безцелно, дори да успее да вдигне Алби на рамене. Така не само имаше опасност да се изгуби, но по-вероятно бе да се затича право към скръбниците, вместо да се отдалечи от тях.

Сети се за бръшляна по стената. Миньо не бе обяснил защо не си заслужава да опита, само подметна, че е невъзможно да се изкатери. И все пак...

В главата му започна да се оформя план. Всичко зависеше от неизвестните способности на скръбниците, но беше най-доброто, което му хрумна досега.

Томас измина няколко крачки покрай стената, докато напипа участък, гъсто обрасъл с бръшлян, който покриваше почти плътно стената. Наведе се, взе един израстък, спускащ се до земята, и го уви около ръката си. Изглеждаше по-дебел и по-як, отколкото бе очаквал, с диаметър почти три сантиметра. Дръпна го силно и израстъкът се отдели от стената със звук на скъсана хартия. Томас отстъпи назад и продължи да дърпа. Когато измина десетина крачки, вече не можеше да види горния край на израстъка, който бе изчезнал в тъмнината. Но тъй като още не беше паднал на земята, Томас предполагаше, че е закачен някъде горе.

Поколеба се за миг, след това го дръпна с всички сили.

Израстъкът удържа.

Дръпна отново. После още веднъж, този път с две ръце. Накрая отдели крака от земята и се залюля с цялата си тежест напред.

Израстъкът го удържаше.

Томас се зае бързо да отдели още няколко подобни израстъка, така си осигури цял набор от въжета за катерене. Испита ги едно по едно и те всички се оказаха здрави като първия. Окуражен, той се върна при Алби и го омота с израстъците.

От вътрешността на Лабиринта долетя рязък звук, последван от ужасяващо търкане на метал. Томас се завъртя рязко. Толкова се бе съсредоточил върху работата с лианите, че съвсем бе забравил за скръбниците. Не виждаше нищо, но звуците се бяха усилили — бръмченето, стенанията, подрънкването. Дори се виждаше слабо сияние и сега вече близката част на Лабиринта бе по-различима, отколкото преди няколко минути.

Спомни си странните светлини, които бе наблюдавал през прозореца в стената заедно с Нют. Скръбниците бяха близо. Навярно беше така.

Томас овладя надигащата се паника и се върна към прекъснатата работа.

Сграбчи един от израстъците и го уви около дясната ръка на Алби. Израстъкът бе къс и се наложи да повдигне тялото на момчето. Когато свърши, хвана нов израстък и го стегна около лявата ръка, после друг около краката. Хрумна му, че така ще да прекъсне притока на кръв до пръстите на краката, но се налагаше да поеме този риск.

Помъчи се да не обръща внимание на глождещото го съмнение и продължи със задачата. Сега беше и негов ред.

Стисна един израстък с две ръце и започна да се катери точно над мястото, където бе вързал Алби. Дебелите клони на бръшляна вършеха отлична работа като дръжки и стъпала, имаше и доста пукнатини в стената, където също можеше да се закрепва. Хрумна му, че нямаше да се окаже толкова трудно, ако не беше...

Прогони тази мисъл. Не можеше да изостави Алби.

Веднага щом се издигна на няколко стъпки над своя другар, Томас усуква един от израстъците около гърдите си и го подпъхна под мишниците за допълнителна опора. След това леко се отпусна, като се прикрепяше само с крака в пукнатините.

Сега идваше най-трудната част.

Четирите израстъка, завързани здраво за Алби, вече бяха увити около тялото му. Томас сграбчи този, който прикрепяше левия му крак, и дръпна. Успя да го повдигне едва няколко сантиметра, преди да го пусне — тежестта беше прекомерна. Нямахше да се справи.

Той се спусна на пода на Лабиринта, решил да опита да повдига отдолу, вместо да дърпа отгоре. За да изпробва тази идея, помъчи се да издигне Алби поне няколко стъпки. В началото повдигна левия крак и завърза около него свободен израстък. После и десния. Когато и двата бяха закрепени, Томас направи същото и с ръцете му — първо лявата, сетне дясната.

Отстъпи задъхан назад и погледна от разстояние.

Алби висеше, на пръв поглед безжизнен, на три стъпки по-високо, отколкото се бе намирал преди няколко минути.

Дрънчене откъм Лабиринта. Жужене на механизми. Вопли. Стенания. На Томас му се стори, че мярна няколко червени светлинки вляво. Скръбниците приближаваха и беше очевидно, че са повече от един.

Той се залови отново за работа.

Използва същия метод, за да повдига ръцете и краката на Алби, всеки път с по две-три стъпки. Изкатерваше се, докато се озове под завързаното тяло, увиваше израстъка около гърдите си, за да го задържа, и буташе отдолу някой от крайниците на момчето, после го пристягаше в новата позиция. И пак повтаряше целия процес.

Изкачване, завързване, бутане, отвързване.

Изкачване, завързване, бутане, отвързване. Скръбниците за щастие се придвижваха доста бавно из Лабиринта и му осигуряваха повече време.

Отново и отново, малко по малко той се катереше нагоре. Усилието бе изтощително — Томас си поемаше мъчително въздух, тялото му бе плувнало в пот. Дланите му започнаха да се хлъзгат по лианите. Краката го боляха от притискането в каменните цепнатини. Звучите се усилваха — ужасните, ужасяващи звуци. Но Томас не спираше.

Когато се издигнаха на около трийсет стъпки над земята, Томас си даде почивка и се отпусна да виси на израстъците. Побутна стената с изранените си ръце и се завъртя към Лабиринта. Всяка фибра на тялото му тръпнеше от изтощение, каквото не бе изпитвал досега.

Боляха го всички мускули. Не можеше да повдигне Алби и един сантиметър повече. Силите му свършваха тук.

Това щеше да е тяхното скривалище. Или лобното им място.

Той осъзнаваше, че не могат да стигнат горния край — оставаше му единствено да се надява, че скръбниците не могат или няма да вдигнат погледи към тях. Или, като последна възможност, че ще успее да ги отблъсне от високо, един по един, вместо да бъде обкръжен долу от тях.

Нямаше представа какво да очаква, не знаеше дали ще доживее до заранта. Тук, където двамата висяха на бръшляна, те щяха да срещнат своята съдба.

Изминаха няколко минути, преди Томас да зърне първите проблясъци на светлина над стените на Лабиринта отпред, ужасяващите звуци, които дочуваше от около час насам, ескалираха до пронизително металическо скърцане, все едно предсмъртен вик на робот.

Вниманието му привлече червена светлинка вляво от него на стената. Той се обърна и едва не изкрещя — един бръмбар острие висеше само на няколко сантиметра от лицето му, забил крачетата през бръшляна в каменната стена. Червените точки на очичките му бяха като малки слънца, твърде ярки, за да гледаш право в тях. Томас примижа и се опита да се съсредоточи върху телцето на бръмбара.

Горсът му представляваше сребрист цилиндър с диаметър около пет сантиметра и двама по-дълги крачета. Крачетата бяха общо дванайсет на брой и заради тях бръмбарът приличаше на гущер. Не можеше да различи главата заради сиянието на червените светлилки, но предполагаше, че е съвсем малка.

А после Томас забеляза онова, което му се бе мярвало и в гробището и което бе сметнал за породено от въображението му. Сега обаче се потвърди: червената светлинка от очите хвърляше призрачно сияние върху телцето и там, сякаш с кръв, бе изписана думата: ЗЛО.

Томас не можеше да си обясни кой би изписал точно тази дума на гръбчето на бръмбара, освен ако целта ѝ не бе да предупреждава езерните, че това е нещо лошо. Нещо зло.

Той знаеше, че металното насекомо е шпионин на онзи, пратил го тук — Алби му го бе казал, обяснявайки, че Създателят ги наблюдава с помощта на бръмбарите. Постара се да виси неподвижно

с надеждата, че брѐмбарѐт може да засече само движение. Изминаха няколко дълги секунди, през които дробовете му се бореха отчаяно за въздух.

После, с тихо потракване, брѐмбарѐт се обѐрна и се отдалечи, изчезна сред брѐшляна. Томас си пое жадно въздух, после още веднѐж и почувства как израстъците се впиват дълбоко гърдите му.

Откъм Лабиринта чуваше метално стѐржене, вече съвсем близо, придружено от брѐмчене на машини. Томас се помѐчи да имитира безжизнено увисналото тяло на Алби.

Изад ъгѐла се показва нещо и се насочи към тях.

Нещо, което бе виждал и преди, ала в безопасност, зад преградата на дебелия прозорец.

Нещо невѐобразимо.

Скрѐбник.

Томас гледаше ужасен чудовищното създание, което се тътрузеше по дългия коридор на Лабиринта.

Приличаше на изпуснат от контрол експеримент — на нещо, зародило се в кошмар. Полуживотно-полумашина, скръбникът едновременно се търкаляше и крачеше с тракане по каменния паваж. Тялото му приличаше на гигантски плужек, покрито тук-там с козина и лъщящо от слуз, пулсиращо зловещо с честотата на вдишванията и издишванията. Нямахше различни глава и опашка, но от предния до задния край бе дълго поне шейсет стъпки и дебело четири.

На всеки десет-петнайсет секунди през подутата му плът се показваха остри метални шипове и цялото същество внезапно се свиваше на кълбо и се стрелваше напред. Сетне спираше, сякаш за да се ориентира, и шиповете се прибираха под влажната кожа с отвратителен засмукващ звук. После целият процес се повтаряше отново и отново, на всеки няколко крачки. Но шиповете и козината не бяха единственото нещо, което се подаваше от тялото на скръбника. На различни, случайни на вид места стърчаха механични ръце, всяка една с различно предназначение. Едни имаха яркосветещи фенери. Други пък разполагаха с дълги, страховити игли. Томас зърна и трипръста ръка, която се свиваше и разтваряше без обяснима причина. Когато съществото се събираше, тези ръце се прибираха или сгъваха така, че да не бъдат повредени. Томас се зачуди какво — или кой — би създал една толкова страховита и отвратителна твар.

Сега вече разполагаше с обяснение и за звуците, които бе чувал. Когато скръбникът се търкаляше, той издаваше метално бръмчене, наподобяващо въртящо се острие на трион. Шиповете и механичните ръце бяха причината за зловещите тракащи звуци, на блъскащ се в камък метал. Но нищо не пращаше по-сигурно тръпки по гърба на Томас от мъртвешките вопли, които по някакъв начин издаваше съществото, когато замираще неподвижно. Бяха като виковете на умиращи на бойно поле войници.

Цялата тази гледка — на чудовището и звуците, които издаваше — не можеше да се сравни с нищо, което Томас бе виждал досега. Той се мъчеше да преодолее страха и да остане неподвижен, увиснал на израстъците. Не се съмняваше, че единствената им надежда е да не бъдат забелязани.

„Може и да не ни види — мислеше си той. — Може би.“ Но тогава се сети за бръмбара острие, който вече бе разкрил сегашната им позиция.

Скръбникът продължаваше да се приближава с лъкатушене из коридора, под акомпанимента на метално бръмчене и пресекливи вопли. Всеки път, когато спираше, ръцете му се разгъваха и въртяха във всички посоки, досущ изследователски робот на чужда планета, търсещ признаци на живот. Светлините от ръцете му хвърляха призрачни сенки върху стените на Лабиринта. Кой знае защо това пробуди в душата на Томас неясен спомен от детството — сенки на стени, между които се е изгубил. Можеше само да мечтае да се прехвърли в онзи далечен момент, да изтича на сигурно място при мама и тате.

Остра, неприятна миризма на обгоряло го лъхна в ноздрите — миришеше на прегрята машина и овъглена плът. Не можеше да повярва, че хората са в състояние да създадат нещо толкова ужасяващо и да го пратят да преследва деца.

В опит да не мисли за това, Томас затвори очи и се помъчи да намери покой вътре в себе си. А съществуването продължаваше да се приближава.

БррррРРРРъм-Трак-трак-трак.

БРРРРРРРРРЪМ-Трак-трак-трак.

Томас погледна надолу, без да помръдва глава — скръбникът най-сетне беше стигнал стената, на която висяха двамата с Алби, и премина покрай затворената врата, водеща към Езерото, само на няколко крачки вдясно от Томас.

„Моля те, продължи нататък“ — помисли си Томас.

„Завий.“

„Върви си.“

„Нататък.“

„Моля те!“

Шиповете на скръбника изскочиха навън и тялото му се завъртя към двете момчета.

Бррррррррррм.

Трак-трак-трак.

Съществуването спря, претърколи се още веднъж и опря в стената.

Томас задържа дъх, не смееше да издаде и най-слабия шум. Скръбникът бе замрял точно под тях. Томас жадуваше да погледне надолу, но знаеше, че и най-малкото движение може да ги издаде. Лъчите от фенерите на чудовището озаряваха околностите, трепкаха в хаотичен танц, без да се спират на някое място.

После, без никакво предупреждение, те угаснаха.

Светът потъна в мрак и тишина. Сякаш някой бе изключил самото чудовище. То не помръдваше и не издаваше звук — дори призрачните вопли бяха утихнали напълно. А без тези светлини Томас не можеше да го види.

Беше напълно сляп.

Той си пое лекичко дъх през носа, докато сърцето му лумкаше в отчаяна нужда за кислород. Дали можеше да го чуе? Да го помирише? Косата му бе мокра от пот, дрехите също. Изведнъж го завладя страх, какъвто не бе изпитвал досега.

Все още нищо. Никакво движение, нито светлина или звук. Очакването най-сетне да се стигне до развързка буквално убиваше Томас.

Изтърколиха се секунди. Минути. Въжето се впиваше в тялото му, искаше му се да закрепци на чудовището долу: Убий ме или се прибери в леговището си!

И тогава, с внезапен изблик на светлина и звуци, скръбникът се оживи и започна да бръмчи и потраква.

А след това се закатери нагоре по стената.

Шиповете на чудовището се забиваха в стената, разхвърляйки настрана каменни парченца и клонки от бръшлян. Ръцете му се мърдаха като остриетата на бръмбара, в краищата си имаха заточени връхчета, с чиято помощ се закрепваше за отвесната стена. Ярката светлина на една от ръцете грееше право в Томас, само че този път лъчът не се отместваше.

Томас усети, че и последните капчици надежда напускат изтощеното му тяло.

Единственият избор бе да бяга. „Съжалявам, Алби“ — помисли си, докато развиваше дебелите израстъци около гърдите си. Придържайки се с лявата ръка за клоните над него, той се освободи напълно с дясната и се приготви да смени позицията. Знаеше, че не може да продължи право нагоре — това щеше да отведе скръбника при Алби. Оставаше му единствено да се спусне надолу, ако иска да сложи край на всичко колкото се може по-скоро.

Другата възможност бе да се премести встрани.

Томас се пресегна и улови един клон на две стъпки вляво от мястото, където висеше. Усука го около китката си и го дръпна рязко. Стъблото удържа, както и предишните. Бърз поглед през рамо го осведоми, че скръбникът вече е преполовил разстоянието между тях и продължава да набира скорост, без пауза за почивка.

Томас пусна въжето, което бе усукано допреди малко около гърдите му, и се залюля наляво, дращейки по стената. Преди махаловидното движение да го понесе обратно към Алби той се пресегна към друг израстък и успя да се вкопчи здраво в него. Този път се задържа с две ръце и се завъртя, за да опре крака в стената. Наклони се надясно, пусна израстъка и се хвана за друг. Сетне за още един. Подобно на подскачаща по дърветата маймуна, Томас установи, че може да се движи по-бързо, отколкото се беше надявал.

Ала звуците от неговия преследвач не утихваха, нито се отдалечаваха. Томас се прехвърли още няколко пъти, преди да посмее

да погледне назад.

Скръбникът бе променил курса си и вместо да се катери към Алби, сега пълзеше след Томас. „Най-сетне — рече си момчето. — Нещо да се получи.“ Оттласна се с крака колкото имаше сили, залюля се и продължи да бяга от ужасната твар.

Не се налагаше да поглежда отново назад, за да се увери, че скръбникът го застига с всяка изминала секунда. Звукът зад него се усилваше. Ако не успееше да се спусне долу, скоро всичко щеше да приключи.

При следващото си залюляване той пропусна малко от израстъка през дланта си, преди да се вкопчи. Клонката остърга болезнено кожата му, но така той успя да се снижи с няколко стъпки към земята. Направи го още веднъж. И още. След три залюлявания вече бе преполовил разстоянието до земята. Дланите на ръцете му горяха, при всяко ново стискане усещаше ожулената си кожа. Адреналинът, кипящ в жилите, му помагаше да преодолее болката и да овладее страха — само и само да продължи нататък.

Тъмнината попречи на Томас да види навреме стената, към която се носеше. Тук коридорът свършваше и свиваше надясно. Той се блъсна с глава в стената и изпусна стъблото. Полетя надолу и размаха ръце, за да забави падането си, преди да се е ударил в каменния под. В същия миг мярна с крайчеца на окото си скръбника. Беше променил посоката и този път бе почти до него, протягайки една от механичните си ръце.

Томас успя да улови един израстък по средата на пътя и го стисна толкова здраво, че ръцете му едва не изскочиха от ставите. Оттласна се с два крака от стената и отскочи хоризонтално в мига, когато скръбникът се нахвърли върху него с шипове и механични ръце. Томас изрита една от ръцете му с крак. Чу пукот, оповестяващ малка победа, но възбудата на момчето изчезна, когато си даде сметка, че инерцията от замаха е на път да го отнесе право при чудовището.

Целият пулсиращ от приливите на адреналин, Томас събра крака и ги сви нагоре към гърдите. Веднага щом усети допира с тялото на скръбника, което поддаде, сякаш бе тинесто тресавище, той изрита с двата крака, за да се оттласне, и се завъртя да избегне шиповете, които се извиваха към него от всички посоки. Метна се вляво, право към стената на Лабиринта, и се опита да улови някой израстък там, а

зловещите инструменти на скръбника не спираха да свистят и тракат зад него. И тогава усети, че нещо раздира гърба му.

Томас размаха отчаяно ръце и се вкопчи в едно щръкнало стъбло. Задържа го само колкото да забави падането си надолу, като се опитваше да не обръща внимание на парещата болка в гърба. Краката му удариха каменния под, той отскочи и хукна с всичка сила.

Зад гърба му се чу оглушителен тропот, последван от търкаляне, потракване и бръмчене. Но Томас не смееше да поглежда назад, даваше си сметка, че сега всяка секунда е безценна.

Той свърна зад близкия ъгъл, после зад следващия. Трополейки с крака по пода, той се носеше напред колкото имаше сили. Някъде дълбоко в съзнанието му една малка частица се опитваше да запамети пътя с надеждата, че ще има възможност да го възпроизведе, за да може отново да се върне при вратата.

Надясно, после наляво. Надолу по дългия коридор, после пак надясно. Наляво. Надясно. Два пъти наляво. Още един дълъг коридор. Звукът от преследването не отслабваше, но поне не го застигаше.

Той продължи да тича с бясно блъскащо сърце. Поемаше със свистене въздух и го изпускаше шумно и мъчително, но осъзнаваше, че няма да издържи още дълго. Хрумна му дали няма да е по-добре, ако просто спре и се опита да окаже някаква съпротива — преди всичко да приключи.

Трима скръбници изникнаха отпред, движеха се с равномерно темпо, докато шиповете им се забиваха в камъните.

21

Томас се обърна и видя, че първият му преследвач продължава да се приближава, макар да беше забавил леко темпото и размахваше металните си ръце сякаш му се подиграваше.

„Знае, че съм обречен“ — помисли си той. След всички положени усилия ето го тук, обкръжен от скръбници. Това бе краят. Само седмица от разпокъсани спомени, преди животът му да приключи.

Преизпълнен с отчаяние, той взе съдбовно решение. Не му оставаше друго, освен да се бие.

Избирайки един, вместо трима противници, той се втурна право към скръбника, който го бе довел дотук. Зловещото създание се дръпна съвсем леко и спря да размахва клещовидните си ръце, сякаш стреснато от неочакваната му проява. Това вдъхна нова дързост на Томас, който изкрещя и ускори крачка.

Скръбникът внезапно се раздвижи, от кожата му изскочиха шипове и той пропълзя напред, готов да се сблъска челно със своя противник. Рязкото му движение почти накара Томас да спре, а краткият изблик на безумна храброст бе на път да изчезне. Но въпреки това момчето продължи своята атака.

В последния миг преди сблъсъка, точно когато светът пред него бе закрит от метал и слuzеста плът, Томас отскочи с левия си крак и се метна надясно. Неспособен да овладее набраната инерция, скръбникът профуча покрай него, преди да спре, потрепвайки — Томас едва сега забеляза, че чудовището бе ускорило своето темпо. Скръбникът се завъртя рязко, готов да се нахвърли върху жертвата си. Но сега вече, измъкнал се от клопката, Томас имаше пред себе си чист коридор.

Той се изправи и хукна право напред. Този път го следваха звуците на четирима преследвачи. Уверен, че пришпорва тялото си отвъд всякакви физични предели, той продължаваше да тича, като се мъчеше да се отърве от безнадеждното чувство, че е въпрос единствено на време да го докопат.

После, три коридора по-нататък, две ръце внезапно изникнаха от мрака и го дръпнаха в един страничен коридор. Томас имаше чувството, че сърцето му ще изскочи през гърлото, докато се опитваше да се освободи. Спря едва когато осъзна, че го дърпа Миньо.

— Какво...

— Млъквай и ме последвай! — кресна Миньо и продължи да го тегли нататък.

Едва сега Томас дойде на себе си. Двамата затичаха по коридорите, следвайки резките извивки. Миньо, изглежда, знаеше съвсем точно къде отиват, но сега не беше време за колебания.

След един от завоите Миньо се опита да заговори. Успя да процеди между две мъчителни поемания на въздух:

— Преди малко... видях... как се... шмугна. Хрумна ми... нещо... и без това... не ни остава... много.

Томас нямаше сили да отговори, просто продължаваше да бяга, следвайки слепешката Миньо. Макар да не поглеждаше назад, той знаеше, че скръбниците ги застигат с обезпокоителна бързина. Всяка фибра от тялото го болеше неистово, краката му бяха на път да откажат да се подчиняват, но той продължаваше да тича, надявайки се, че поне сърцето му няма да спре.

След още няколко завоя Томас зърна нещо отпред, което някак не се връзваше с всичко останало. Нещо, което го изненада.

На бледата светлина, идеща откъм преследвачите, той откри и че коридорът там не свършваше с поредната каменна сетна.

Завършваше с чернота.

Томас присви очи, докато се носеха към тази преграда от мрак, мъчеше се да разбере към какво се приближават. Двете обрасли с бръшлян стени отстрани сякаш се пресичаха отпред само с небе. Виждаше звезди. С приближаването им той най-сетне осъзна, че това е отвор — там Лабиринтът свършваше.

„Защо? — зачуди се. — След дълги години на търсене защо двамата с Миньо го намерихме толкова лесно?“

Миньо сякаш прочете мислите му.

— Само не се радвай прекалено — успя да произнесе той.

Няколко крачки преди края на коридора Миньо спря и протегна ръка встрани, давайки знак на Томас да стори същото. Томас забави ход и приближи бавно чертата, отвъд която Лабиринтът се разтваряше

към открито небе. Звуците на преследващите ги скръбници се усилваха, но той трябваше да види какво има там.

Наистина бяха стигнали изхода на Лабиринта, но както Миньо го предупреди, това не беше нещо, заради което да се зарадва. Защото във всички посоки — нагоре, надолу и настрани, Томас виждаше само празно пространство и бледнеещи звезди. Гледка колкото странна, толкова и обезпокоителна. За един кратък миг му се зави свят и коленете му омекнаха.

Зората вече си проправяше път и през последните няколко минути небето бе започнало да просветлява. Томас стоеше неподвижно, зареял поглед напред, чудейки се дали това, което вижда, е истина. Все едно някой бе построил Лабиринта и после го бе оставил да виси наред нищото.

— Не мога да разбера — прошепна той, без дори да се интересува дали Миньо го чува.

— Внимавай — каза му бегачът. — Няма да си първият изтърсак, паднал от Скалата. — Сграбчи Томас за рамото. — Не забрави ли нещо? — и кимна назад, към вътрешността на Лабиринта.

Томас си спомни, че е чувал думата „Скалата“ и преди, но не можеше да се сети кога точно. Гледката на огромното открито небе отпред и под него го бе хвърлила в нещо като транс. Разтърси глава да се върне към реалността и се обърна към приближаващите се скръбници. Бяха вече едва на десетина крачки, пълзяха в колона, настръхнали за мъст, и се движеха с изненадваща бързина.

Под засилващото се металическо тракане Миньо се наведе към него и заговори:

— Тези същества може да ти изглеждат зловещи, но те са глупави като камъни. Застани близо до мен, обърнат...

— Зная — прекъсна го Томас. — Готов съм.

Двамата пристъпиха бавно към самия ръб на пропастта, в средата на тесния коридор, обърнати с лица към чудовищата. Петите им бяха на сантиметри от Скалата, зад тях нямаше нищо, само празно пространство.

Единственото, което им оставаше, бе смелостта.

— Трябва да действваме едновременно! — извика Миньо и гласът му почти бе заглушен от стърженето и тракането. — По мой сигнал!

Защо скръбниците се бяха подредили в колона, оставаше загадка. Може би Лабиринтът бе твърде тесен, за да могат да маневрират. Но те пълзяха един зад друг по каменния коридор, тракаха, издаваха вопли и бяха готови да убиват. Вече бяха само на няколко крачки, на броени секунди от двете очакващи ги момчета.

— Готови — рече Миньо със спокоен глас. — Още не... още не...

Томас мразеше всяка една от тези последни секунди. Искаше му се да затвори очи и никога вече да не види скръбниците.

— Сега! — изкрещя Миньо.

Тъкмо когато ръката на предния скръбник се протегна към тях, Миньо и Томас се хвърлиха в противоположни посоки, всеки към една от външните стени на коридора. Тактика, която малко по-рано се бе оказала успешна за Томас и ако се съдеше по ужасяващото скърцане, което издаде първият скръбник, беше проработила отново. Чудовището се прекатури през ръба на Скалата. Странно, но бойният му вик секна мигновено, вместо да утихне, докато се отдалечаваше в бездната.

Томас се бе залепил за стената и се завъртя тъкмо в мига, когато второто чудовище падаше от ръба. Третото заби една механична ръка с огромен шип в каменния под, ала инерцията му се оказа твърде голяма и след секунда то също изчезна отвъд ръба. И този път не чуха никакъв звук — сякаш чудовищата не падаха, а се разтваряха в пространството.

Едва четвъртото и последно чудовище успя да спре навреме, заклати се на ръба на Скалата, закрепено там с помощта на една ръка и няколко шипа.

Томас знаеше инстинктивно какво трябва да направи. Двете момчета се втурнаха към скръбника и скочиха върху него с краката напред, влагайки в ударите си всички сили. И двамата попаднаха в целта и последното чудовище се претърколи към своята гибел.

Томас допълзя до ръба на бездната и надзърна да види каква е била съдбата на падналите скръбници. Но те наистина бяха изчезнали без следа. Нямаше нищо там, долу. Съвсем нищичко.

Беше невъзможно да възприеме тази безмерна пустош, нито да си обясни какво може да е станало със скръбниците. Тялото му се бе изчерпало напълно и той едва успя да се свие на топка, почти до ръба.

След което най-сетне позволи на сълзите да бликнат.

Измина половин час.

Нито Томас, нито Миньо помръднаха и на сантиметър.

Томас най-сетне овладя сълзите, дори се обезпокои какво ще си помисли за него Миньо или какво ще кажат другите. Ала нямаше как да не даде воля на чувствата си след всичко преживяно през тази нощ. Нито да понесе стоически болката в ранения си гръб и ожулените ръце.

Той допълзя още веднъж до ръба на Скалата и подаде глава, за да се огледа сега, когато зората бе в своята стихия. Небето пред него бе пурпурно, бавно избледняващо до синевата на деня, с оранжеви оттенъци на далечния плосък хоризонт.

Погледна надолу и видя, че каменната стена на Лабиринта се спуска като отвесна скала, докато се изгуби някъде долу, в далечината. Но дори с постоянно увеличаващата се светлина все още не можеше да различи нещо на дъното. Изглеждаше сякаш Лабиринтът е положен върху висока много километри колона.

„Но това е невъзможно — помисли си той. — Трябва да е някаква илюзия.“

Претърколи се назад и изстена. Болеше го цялото тяло, никога досега не бе изпитвал подобна умора. Поне вратите щяха да се отворят скоро и двамата можеха да се приберат в Езерото. Той погледна към Миньо, свит до стената на коридора.

— Не мога да повярвам, че още сме живи — промълви.

Миньо мълчеше и само успя да кимне, лицето му издаваше пълно изтощение.

— Има ли още от тях? Дали не ги избихме всичките?

Миньо изсумтя.

— Радвай се, че доживяхме до изгрев-слънце — каза. — Инак съвсем скоро щяха да ни погнат поне още десетина. — Той се размърда и изстена от болка. — Не мога да повярвам. Наистина.

Успяхме да оцелеем цяла нощ в Лабиринта — никога досега не се е случвало.

Томас знаеше, че трябва да се чувства горд, храбър или нещо от тоя род. Но вместо това изпитваше само облекчение.

— И какво по-различно направихме?

— Знаем ли? Това е като да питаш мъртвец къде е сбъркал.

Томас все още се чудеше защо воплите на скръбниците бяха секнали тъй внезапно и как така не бе успял да ги види как изчезват надолу в бездната. Имаше нещо много странно и обезпокоително във всичко това.

— Сякаш просто изчезнаха отвъд ръба — промърмори той.

— Да, луда работа — потвърди Миньо. — Някои от езерните имаха теория, че изчезват и други предмети, но ние доказахме, че грешат. Виж.

Томас го видя да хвърля един камък от ръба и проследи полета му. Камъкът продължи да лети надолу, докато стана твърде малък, за да го видят.

— И какво доказва това? — попита той.

Миньо сви рамене.

— Ами, камъкът не изчезна, нали сам видя?

— Добре де, какво означава?

Миньо повдигна рамене.

— Може би те са вълшебни. Главата ме боли твърде силно, за да разсъждавам сега.

Томас изведнъж се сети за Алби.

— Трябва да се връщаме. — Изправи се с мъка. — Да свалим Алби от стената. — Като видя объркването на Миньо, побърза да обясни за въжетата от бръшлян.

Миньо сведе обезсърчено глава.

— Няма начин да е още жив.

Томас обаче отказваше да се предаде.

— Откъде знаеш? Ела. — Той се обърна и закуцука навътре в коридора.

— Защото никой досега не е преживял...

Той млъкна и Томас знаеше какво мисли.

— Защото са били убивани от скръбниците, преди да ги откриете. Докато Алби го убодоха само веднъж, нали?

— Не зная — поклати глава Миньо. — Знам само, че досега не се е случвало подобно нещо. Няколко от нашите са били убождани и денем. Тези, които се върнаха, получиха серум и минаха през Промяната. Останалите просто не можаха да напуснат Лабиринта и са били убити през нощта.

— Представям си какво е било, след като го преживяхме и ние — неволно потрепери Томас.

— Знаеш ли, никога не бях се замислял за това — заговори с прояснено лице Миньо. — Но може би сме грешили — надявам се, че сме грешили. Тъй като никой ужилен не е успял да се прибере до залез-слънце, предположихме, че това е повратната точка, когато е прекалено късно, за да получат серума. — Той изглеждаше развълнуван от тази нова мисъл.

Двамата свиха зад ъгъла и Миньо неочаквано избърза отпред. Томас бе изненадан с каква лекота се ориентира в Лабиринта.

— Добре, този серум — поде той. — Вече чух за него няколко пъти. Какво представлява? И откъде го имате?

— Точно каквото чуваш, изтърсак. Това е серум. Серумът на скръбта.

Томас си позволи една измъчена усмивка.

— Тъкмо когато си мислех, че съм научил всичко за това тъпо място. Защо се нарича така? И защо скръбниците се наричат скръбници?

Миньо се зае да обяснява, докато двамата крачеха по коридорите на Лабиринта.

— Не зная откъде са се взели имената, но серумът идва от Създателите или поне ние им казваме така. Има го в седмичните припаси в Кутията — винаги го е имало. Той е лекарство или антидот, или нещо от тоя род, и го пращат в спринцовка, готов за употреба. — Той забодде демонстративно пръст в рамото си. — Забиваш иглата в ужиления и това го спасява. Вярно е, че преживява Промяната — което е гадно, — но след това е излекуван.

Следващите няколко минути изминаха в мълчание, докато Томас обмисляше чутото. През това време свърнаха още няколко пъти. Томас бе замислен за Промяната, чудеше се какво може да представлява. И по някаква причина непрестанно се сещаше за момичето.

— Странно нещо обаче — продължаваше Миньо. — Никога досега не сме говорили за това. Ако той е още жив, няма причина да смятаме, че не може да бъде спасен от серума. По някаква причина сме си набили в тъпите глави, че затворят ли се веднъж вратите, с онези отвън е приключено. Край на историята. Трябва да видя как си го закрепил на стената — това е една възможност.

Миньо изглеждаше обнадежден, но нещо не даваше покой на Томас. Опитваше се да го избегне, да не му дава възможност да набере сила.

— Ами ако друг скръбник е докопал Алби? — изплю накрая камъчето.

Миньо го погледна с преbledняло лице.

— Най-добре да побързаме — подкани Томас, опасявайки се да не би усилията му по спасяването на Алби наистина да са отишли на вятъра.

Ала телата им не бяха в състояние да издържат на ускорения ход. След поредния завой Томас спря с разтуптяно сърце и втренчен напред поглед. Беше мярнал някакво движение там. Изпълни го облекчение, когато осъзна, че е Нют с група езерни. Западната врата се извисяваше зад тях. Бяха успели да се приберат.

Нют пръв ги видя и тичешком ги пресрещна.

— Какво стана? — попита той почти ядосано. — Как, за бога...

— По-късно ще ти разкажем — прекъсна го Томас. — Трябва да спасим Алби.

Лицето на Нют преbledня.

— Какво искаш да кажеш? Той жив ли е?

— Просто ела с нас. — Томас се отпрати надясно, извил глава, за да гледа нагоре към стената. Скоро забеляза мястото, където Алби висеше завързан за ръцете и краката. Без да каже нищо, посочи нататък. Все още не смееше да се зарадва. Алби беше там и изглеждаше невредим, но не помръдваше.

Нют най-сетне забеляза увисналото на израстъците момче и зяпна Томас. Ако допреди малко бе объркан, сега изглеждаше съвсем шашардисан.

— Той... жив ли е?

„Дано да е“ — помисли си Томас.

— Не зная. Беше, когато го оставих горе.

— Когато си го оставил горе... — Нют поклати глава. — Вие с Миньо се прибирайте вътре и нека ви прегледат фелдошарите. Изглеждаш ужасно. Държа да чуя цялата история, след като си отдъхнете.

Томас искаше да се увери, че Алби е жив. Понечи да възрази, но Миньо го хвана за ръката и го задържа към Езерото.

— Трябва да поспим. И да ни превържат. Веднага.

Томас знаеше, че той има право. Подвоуми се, погледна отново към Алби, сетне последва Миньо към вътрешността на Езерото.

Обратният път до Чифлика му се стори безкраен, езерни се бяха скупчили от двете страни и ги зяпаха със страхопочитание, сякаш гледаха два призрака, надигнали се от гробищата. Томас знаеше, че е защото бяха постигнали нещо, непостигано от никого досега, но се притесняваше от вниманието им.

Едва не спря, когато зърна отпред Гали, застанал със скръстени ръце. Все пак успя да издържи на втречения му поглед и да продължи. Когато между двамата имаше не повече от пет крачки Гали внезапно сведе очи към земята.

Томас бе почти смутен от това, колко добре се почувства. Почти.

Следващите минути му се губеха в мъгла. Двама фелдоша ги придружиха до Чифлика, поведоха ги нагоре по стълбите, покрай една разтворена врата, зад която някой хранеше момичето в кома на леглото — завладя го почти непреодолимо желание да я види, да провери как е, вкараха ги в отделените за тях стаи, където ги накараха да легнат, превързаха ги и ги нахраниха. Болка. Най-сетне го оставиха сам, отпуснал глава на възглавница, толкова мека, колкото, доколкото можеше да прецени с ограничените си спомени, не бе имал никога досега.

Но докато се унасяше в сън, две неща не му даваха покой. Първо, думата, която бе изписана на телцето на бръмбара острие — ЗЛО. Тя се въртеше отново и отново в мислите му. И втората мисъл бе за момичето.

Часове по-късно — а може би дни, не знаеше със сигурност — Чък го побутна. На Томас му беше необходимо известно време, за да осъзнае къде се намира. Вдигна очи и изпъшка.

— Остави ме да спя, изтърсак.

— Мислех, че искаш да знаеш.

Томас разтърка очи и се прозя.

— Да знам какво? — взря се в Чък, пообъркан от широката му усмивка.

— Той е жив — отвърна момчето. — Алби. — Серумът го спаси.

Умората на Томас изчезна в миг, заля го облекчение. Беше изненадан от радостта, която пробуди в душата му тази вест. Но после думите на Чък го накараха да се замисли.

— Започнал е Промяната.

И в същия миг откъм съседната стая долетя неистов вик.

23

Дълго време Алби не излизаше от мислите на Томас. Беце истинска победа — не само да му спаси живота, но и да го върне в Езерото след нощ, прекарана отвън, в Лабиринта. Но дали си заслужаваше? Защото сега момчето изпитваше същите неистови терзания, през които бе минал и Бен. Ами ако се побърка като него? Обезпокоителни мисли.

Вече се здрачаваше, а виковете на Алби продължаваха да отекват надалече. Беше невъзможно да се избяга от тези ужасни звуци, дори след като Томас успя да убеди фелдошарите да го пуснат — уморен, превързан, с безброй рани по тялото, но жадуващ да се отърве от агонизиращите вопли на техния водач. Нют категорично отказа, когато Томас го помоли да надзърне при човека, заради чието спасяване бе рискувал своя живот. „Само ще влоши нещата“ — бе краткото му оправдание.

Томас бе твърде уморен, за да упорства. Няколкото часа сън не допринесоха с нищо за разсейването на тази умора. Прекара остатъка от деня на една пейка пред Мъртвите глави, завладян от несекващи терзания. Радостта от щастливото избавление бе отстъпила бързо своето място на болките и безрадостните мисли за новия живот в Езерото.

„Как изобщо е възможно някой да е щастлив от подобен живот? — запита се той. — И как може някой да е толкова зъл, че да постъпва така с нас?“ Напълно разбираше желанието на езерните да открият път навън от Лабиринта. Въпросът не беше само бягството. За пръв път го изпълни желание да отмъсти. Мислите му го връщаха към изчезването на надеждата, която неведнъж бе надделявала. Щом Нют и останалите не бяха успели да решат загадката на Лабиринта за цели години, изглеждаше невъзможно въобще да съществува каквото и да е решение. Фактът, че езерните не се бяха отказали, говореше за тях повече, отколкото всичко друго.

А сега и той бе един от тях.

„Това е моят живот — мислеше си Томас. — Да съществувам наред с огромния Лабиринт, заобиколен от чудовища.“ Изпълни го печал, разяждаща като силна отрова. Писъците на Алби, които се чуваха, макар и отдалече, само влошаваха нещата. Налагаше се да притиска ушите си с длани, за да спре да ги чува поне за известно време.

Най-сетне денят си отиде и във въздуха отекна познатото гръмовно стържене на четирите врати. Томас нямаше спомени за съществуването си от времето преди Кутията, но беше сигурен, че са отминали най-лошите двайсет и четири часа в живота му.

Веднага щом се стъмни, Чък му донесе вечерята и голяма чаша студена вода.

— Благодаря — промърмори Томас, почувствал прилив на топлина към хлапето. Погълна лакомо месото и зеленчуците и сръбна юнашка глътка вода. — Имах нужда от това.

— Изглеждаш отворително, като се тъпчеш така — отбеляза Чък, приседнал до него на пейката. — Все едно гледаш как яде изгладняло прасе.

— Много смешно — отвърна Томас, но в гласа му нямаше сарказъм. — Трябва да идеш да забавляваш скръбниците — да видим дали ще се посмеят.

За миг на лицето на Чък се изписа обида и Томас съжали, че бе говорил тъй грубо.

— Това ми напомня... — рече Чък. — Ти си новината в града.

Томас се изправи, не знаеше как да възприеме това твърдение.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, чакай да помисля. Първо, излизаш в Лабиринта като не бива да го правиш. После се превръщаш в нещо като обитател на джунглата и подскачаш по бръшляна в опит да се изкатериш по стените. След това ставаш първият оцелял през цяла нощ във от Езерото и на всичко отгоре убиваш четирима скръбници. Можеш ли да си представиш какво си мислят изтърсаците за всичко това?

Томас чувства прилив на гордост. Ала същевременно отново го завладя усещането за вина. Алби лежеше в леглото си и продължаваше да крещи от болка — вероятно мечтаеше вече да е мъртъв.

— Излъгахме ги да скочат от Скалата по идея на Миньо, не моя.

— Той твърди друго. Видял те е как се шмугваш встрани от нападащото чудовище и му е хрумнало, че може да сторите същото при Скалата.

„Да се шмугвам?“ — Томас завъртя очи.

— Всеки човек на тази планета би го направил.

— Не ставай скромен — това, което извърши, е невероятно. Както и Миньо.

Томас хвърли ядосано чинията на тревата.

— Чък, ако е така, защо се чувствам толкова гадно? Ще ми отговориш ли?

Втрени се в лицето на Чък. Момчето се наведе напред и се подпря с лакти на коленете.

— По същата причина, по която и ние се чувстваме гадно — въздъхна накрая.

Известно време двамата седяха мълчаливо, после към тях се присъедини Нют, който изглеждаше като ходещ мъртвец. Той седна в тревата срещу тях, тъжен и уморен като всички останали. Но Томас се радваше, че е наблизо.

— Мисля, че най-лошото отмина — рече Нют. — Нещастникът ще трябва да поспи няколко дни, но после ще се оправи. Може още малко да повика, но това ще е краят.

За Томас целият процес на Промяната все още си оставаше пълна загадка.

— Нют, какво става там горе? — посочи той Чифлика. — Наистина нямам представа каква е тази Промяна.

Отговорът на Нют го изненада.

— Да не мислиш, че ние знаем? — почти извика той и разпери ръце. — Известно ни е само, че ако скръбниците те ужилят с гадните си шипове, трябва да ти инжектираме серум, инак ще умреш. Получиш ли серум, тялото ти започва да се гърчи и да трепери, кожата ти се покрива с мехури и придобива зловец зеленикав цвят, има и опасност да си изповръщаш червата. Това стига ли ти на първо време, Томи?

Томас се намръщи. Не искаше да безпокои Нют повече, но се нуждаеше от отговори.

— Ей, знам, че е гадно да видиш как приятелят ти преживява подобни неща, но исках просто да разбера какво се случва. Защо го наричате Промяната?

Нют видимо се поуспокои и въздъхна.

— Защото пробужда спомените. Не всички, само отделни късчета, но спомени за времето, преди да се озовем на това ужасно място. Всеки, който мине през това, известно време се държи като побъркан — макар обикновено да не е толкова зле, колкото с нещастния Бен. Както и да е, това е като да ти върнат предишния живот и после пак да ти го отнемат.

— Сигурен ли си? — Томас се опитваше да анализира чутото.

— Какво искаш да кажеш? — обърка се Нют. — В какво да съм сигурен?

— Променят се, защото искат да се върнат към предишния си живот, или понеже са осъзнали, че предишният им живот не е бил подобър от настоящия, и това ги депресираща?

Нют го гледа втренчено няколко секунди, после отмести поглед и потъна в мисли.

— Нещастниците, които са го преживели, отказват да говорят за това. Стават... различни. Не са каквито бяха. В Езерото имаме няколко такива и да ти призная, избягвам да се срещам с тях.

Томас разбра тревогата му, че Алби може никога вече да не е същият.

— На мен ли го казваш? — намеси се Чък. — Гали е най-лошият от всички.

— Нещо ново за момичето? — смени темата Томас. Не беше в настроение да говори за Гали. А и в мислите си непрестанно се връщаше към нея. — Видях фелдошарите да я хранят на горния етаж.

— Няма новини — отвърна Нют. — Все още е в кома, или каквото е там. Понякога започва да говори нечленоразделно сякаш бълнува насън. Приема храна и физически е добре. Странно, наистина.

Последва продължителна пауза, през която тримата търсеха някакво обяснение за появата на момичето. Томас се зачуди над необяснимата си връзка с нея, макар че напоследък като че ли леко бе отслабнала. Но може би защото други неща заемаха мислите му.

Нют най-сетне наруши мълчанието.

— Както и да е, сега трябва да решим какво ще правим с Томас.

Томас едва не подскочи от изненада.

— Какво ще правите с мен ли? За какво говориш? — той протегна ръце.

— Обърна това място с краката нагоре, проклет изтърсако. Нямам вина, че едните те мислят за бог, а другите искат да те пуснат в Дупката на Кутията. Много приказки се изприказваха.

— Като например? — Томас не знаеше кое повече го безпокои, че хората го мислят за герой, или защото някои биха предпочели да го няма.

— Търпение — рече Нют. — Утре сутринта ще разбереш.

— Утре? Защо? — Томас не беше доволен от отговора.

— Свиках събор. И ти ще бъдеш там. Всъщност ти си единствената точка в Дневния ред.

След което се отдалечи и остави Томас да си блъска главата над въпроса защо ли съборът ще иска да се занимава с него.

На следващата сутрин Томас, изплашен и разтревожен, се озова на стол пред единайсет момчета. Те се настаниха в полукръг срещу него. Още докато сядаше, си даде сметка, че това са блюстителите, което означаваше, че и Гали е сред тях. Столът точно срещу него бе празен — не беше необходимо да му казват, че е на Алби.

Намираха се в голямата стая на Чифлика, но Томас влизаше в нея за пръв път. Освен столовете нямаше други мебели, с изключение на една малка маса в ъгъла. Стените бяха дървени, както и подът, но изглежда, никой не си бе направил труда да украси поне малко помещението. Нямаше прозорци, в стаята миришеше на плесен и на стари книги. Макар да не му беше студено, Томас неволно потрепери.

Изпита облекчение, че поне Нют бе тук. Седеше на стола до празното място на Алби.

— Тъй като нашият водач е болен, аз обявявам началото на събора — поде момчето и завъртя очи, показвайки, че мрази всякакви формалности. — Както знаете, последните няколко дни бяха истинска лудница и повечето събития се въртяха около новака Томи, седнал пред нас.

Лицето на Томас пламна от стеснение.

— Той вече не е новак — възрази Гали с дрезгав глас. — По-скоро е закононарушител.

Изказването предизвика ропот и шепнене, но Нют сгълча всички да мълчат. Томас внезапно бе завладян от желанието да е колкото се може по-далече от това място.

— Гали — поде Нют, — опитай се да се придържаш към реда тук. Ако смяташ да си отваряш плювалника всеки път, когато кажа нещо, най-добре се разкарай още сега, защото не съм в добро настроение.

Томас почти бе готов да изръкопляска на тези думи.

Гали скръсти ръце и се облегна назад, но беше тъй комично намръщен, че Томас едва не се разсмя. Все по-трудно му бе да повярва,

че довчера се е страхувал от това момче — сега му изглеждаше глупаво и жалко.

Нют изгледа Гали навъсено и продължи:

— Радвам се, че изяснихме това. Причината да сме тук е, че почти всеки жител на Езерото дойде при мен през вчерашния ден да ме разпитва за Томас. Трябва да решим какво ще правим с него.

Гали се наведе напред, но Нют вдигна ръка, преди да е казал нещо.

— Ще имаш своя шанс, Гали. Както и всеки, когато му дойде времето. Томи, ти пък няма да говориш, докато не те попитаме. Ясно ли е? — Почака, докато Томас кимна в знак на съгласие, което направи с видима неохота — и посочи един стол далече вдясно. — Зарт Пръдълото, ти си пръв.

Неколцина се изкискаха, докато Зарт се размърда неловко на стола. Изглеждаше толкова не на място тук, колкото морков в домати на леха.

— Ами... — поде той и изгледа останалите, сякаш се надяваше някой друг да вземе думата. — Не зная. Той наруши най-важното правило. Не бива да позволяваме на хората да го правят. — Млъкна и погледна мазолестите си ръце. — Но от друга страна... той промени много неща. Сега вече знаем, че можем да оцелеем отвън и дори да победим скръбниците.

Томас въздъхна с облекчение. Най-сетне някой да е на негова страна. Обеща си винаги да бъде добър със Зарт.

— Добре, чухме достатъчно — прекъсна го Гали. — Предполагам, че всъщност Миньо се е справил с гадините.

— Гали, затвори си устата! — извика Нют и Томас едва се сдържа да не изръкопляска — Сега аз съм председател и ако чуя и една думичка от теб, ще ти уредя прогонване, преди да си осъзнал какво става.

— Щом настояваш — подхвърли подигравателно Гали и се тръшна на своя стол.

— Е, това ли е всичко? — обърна се Нют към Зарт. — Някакви официални предложения?

Зарт поклати глава.

— Добре. Пържитиган, ти си следващият.

Готвачът се усмихна и почеса брада.

— Този изтърсак е по куражлия, отколкото предполагах в началото. — Млъкна, подсмихна се и продължи: — Глупава работа, той спаси живота на Алби, утрепа няколко скръбници, а ние седим тук и се чудим какво да правим с него. Както би казал Чък, това е купчина цопла.

Томас бе готов да се втурне при Пържитиган и да му стисне ръката, но отново се сдържа.

— И какво препоръчваш? — попита Нют.

Пържитиган скръсти ръце.

— Да го приемем в съвета и да поискаме от него да ни научи на всичко, което е направил отвън.

Изведнъж заговориха всички и Нют изгуби цяла минута, докато ги успокои. Томас се намръщи едва забележимо, Пържитиган бе отишъл твърде далече и за малко да постигне обратен ефект.

— Добре, добре, успокойте се — призова Нют. — Ще запиша предложението и после ще го гласуваме — нали такива са правилата? — Той отбеляза предложението в бележника и посочи следващия член на съвета, хлапе с луничаво лице, което Томас не бе виждал досега.

— Аз нямам мнение — заяви момчето.

— Какво? — подскочи ядосано Нют. — Тогава защо изобщо сме си правили труда да те избираме в съвета?

— Съжالياвам, но наистина нямам. — Момчето сви рамене. — Ако толкова настояваш, съгласен съм с Пържитиган. Защо да наказваме момчето, след като е спасило нечий живот?

— Значи все пак имаш мнение? — попита Нют с молив в ръка.

Хлапето кимна и Нют си отбеляза нещо в бележника. Томас се чувстваше все по-спокоен, явно повечето от блюстителите бяха на негова страна, а не против него. Въпреки това нямаше търпение да му дадат думата. Засега обаче не му оставаше друго, освен да спазва реда.

Следващ по ред бе Уинстън, момчето с акне, блюстител на Кървавия дом.

— Мисля, че трябва да бъде наказан. Не се обиждай, новако, но, Нют, нали ти си този, който непрестанно говори за ред? Ако не го накажем, ще дадем лош пример. Той наруши Първото правило.

— Добре — кимна Нют и записа в бележника. — Значи ти предлагаш наказание. Какво по-точно?

— Да го затворим за седмица в пандиза и да го държим на хляб и вода. И да внимаваме някой да не се опита да му занесе нещо друго.

Гали изръкопляска и си спечели мрачен поглед от Нют. Томас усети, че сърцето му замира.

Още двама блюстителите се изказаха, единият подкрепи предложението на Пържитиган, вторият на Уинстън. Дойде ред на Нют.

— Съгласен съм с повечето от вас. Той трябва да бъде наказан, но също така трябва да измислим как да го използваме. Ще запазя предложението си за края, след като се изкажете всички. Следващият.

Томас не харесваше всички тези приказки за наказание, ала си държеше езика зад зъбите. Дълбоко в себе си чувстваше, че са прави — той наистина бе нарушил важно правило.

Момчетата продължиха да се изказват. Едни смятаха, че трябва да бъде похвален, други — наказан. Или и двете. Томас почти не ги слушаше, нетърпелив да чуе мнението на последните двама — Гали и Миньо. Миньо не бе произнесъл нито дума, откакто Томас се появи на събора, просто седеше на стола си с вид на човек, който не е мигнал цяла седмица.

Гали беше пръв.

— Лично аз изразих съвсем ясно становището си.

„Страхотно — помисли си Томас. — Тогава защо не замълчиш?“

— Знаем го наистина — кимна Нют. — Ти си, Миньо.

— Не! — изрева Гали и неколцина блюстителите подскочиха на местата си. — Искам да кажа още нещо.

— Ами говори де — тросна се Нют.

— Помислете само — поде Гали. — Този нещастник се появява в Кутията и се прави на объркан и изплашен. Само след няколко дни търчи из Лабиринта, надбягва се със скръбници и се държи сякаш това място е негово.

Томас се сви на стола, надяваше се, че другите не са на това мнение.

Гали продължи тирадата си:

— Мисля обаче, че се е преструвал. Как е възможно да направи всичко това само за два дена? Не го приемам.

— Какво се опитваш да ни кажеш. Гали? — попита Нют. — Бъди малко по-конкретен.

— Мисля, че е шпионин, пратен от хората, които са ни напъхали тук.

Нова силна глъчка изпълни помещението. Томас не можеше да направи нищо друго, освен да поклати глава. Не знаеше откъде са му хрумнали на Гали подобни идеи. Нют най-сетне успя да възстанови реда, но Гали не беше приключил.

— Не бива да вярваме на този изтърсак — заяви той. — Ден след като цъфна тук, се появи и онова момиче, което стискаше в ръката си бележка със странно послание. После открихме мъртъв скръбник. Томас остана да прекара нощта в Лабиринта, след което се опита да убеди всички, че е герой. Нито Миньо, нито някой друг го е видял с очите си да се катери по бръшляна. Откъде да сме сигурни, че тъкмо този новак е завързал там Алби?

Гали млъкна. Известно време и другите мълчаха. Томас усети, че в гърдите му се надига паника. Ами ако всички повярват на думите на Гали? Беше готов да се изкаже в своя защита, но преди да вземе думата, Гали заговори отново:

— Твърде много странни неща се случиха и всичко започна, след като се появи този сбръчканяк. По някаква случайност пак той е първият, оцелял след цяла нощ в Лабиринта. Нещо не е наред и докато не си изясним какво е то, предлагам официално да го затворим в пандиза — поне за месец.

Отново разнопосочни възгласи и Нют трябваше да вдигне и размаха бележника над главата си.

— Свърши ли, капитан Гали? — попита Нют.

— Престани да се правиш на умник, Нют — тросна се Гали — Говоря сериозно. Как да повярваме на този изтърсак, след като го познаваме едва от седмица? И престани да ме прекъсваш, по-добре помисли над това, което казах.

За първи път Томас изпита нещо като съчувствие към Гали. Прав беше за отношението на Нют към него. В края на краищата Гали беше блюстител. „Но въпреки това го мразя“ — помисли си Томас.

— Добре, Гали — каза Нют. — Съжалявам. Чухме те и ще имаме предвид предложението ти. Приключи ли?

— Да, приключих.

Без да коментира повече изказването му, Нют се обърна към Миньо.

— Давай, ти си последен, макар и не по важност.

Томас се зарадва, че е ред на Миньо, беше сигурен, че ще го защити.

Миньо се изправи бързо, което стресна тези около него.

— Бях там и видях какво направи това момче — запази самообладание, когато аз почти щях да напълня гащите. Не дрънкаше излишно като Гали. Ще бъда кратък, давам предложението си и настоявам да приключим.

Томас неволно затаи дъх.

— Ами добре — рече Нют. — Кажи ни.

Миньо погледна към Томас.

— Предлагам този изтърсак да ме замести като блюстител на бегачите.

В стаята се възцари тишина, светът сякаш замръзна. Погледите на всички присъстващи бяха вперени в Миньо. Томас стоеше неподвижно, в очакване момчето да признае, че се шегува.

— Абсурд! — провикна се Гали, който пръв се отърси от унеса и се изправи. — Трябва да те изритат от съвета, щом говориш такива глупости!

Съжалението, което допреди малко Томас изпитваше към Гали се стопи напълно.

Някои блюстителите бяха напълно съгласни с предложението на Миньо — като Пържитиган, който извика, че ще е добре просто да гласуват предложението. Други обаче не бяха. Уинстън клатеше глава и мърмореше нещо, което Томас не можеше да чуе. Сега вече всички заговориха едновременно и Томас скри лицето си в длани, докато отмине ужасният момент. Защо Миньо бе казал това? „Сигурно се шегува — помисли си той. — Нют спомена, че трябва да мине много време, преди да те приемат за бегач“. Той вдигна глава, пожелавайки си да е на хиляди мили от тук.

Нют отново размаха бележника и се развика на останалите да млъкнат. Постепенно редът се възстанови и всички насядаха.

— Държете се като малки деца — сгълча ги Нют. — А ние, макар и да не изглеждаме, но сме вече зрели хора. И трябва да постъпваме като такива, иначе ще се наложи да започнем всичко отначало. — Той закрачи към единия край на редицата от столове, като се взираше в лицата на блюстителите. — Ясен ли съм?

Присъстващите мълчаха. Томас очакваше нови изблици, но остана изненадан, когато видя, че всички кимат в знак на съгласие, дори Гали.

— Хубаво. — Нют се върна на мястото си и остави бележника в скута си. Вписа нещо вътре, после погледна Миньо. — Доста сериозно предложение, братко. Съжалявам, но ще трябва да се мотивираш, преди да го подложим на гласуване.

Томас нямаше търпение да чуе отговора.

Когато момчето се надигна, той видя колко изтощен е всъщност Миньо.

— Сигурен съм, че ви е лесно да си седите тук и да преливате от пусто в празно. Аз съм единственият бегач в групата и освен мен само Нют е бил навън, в Лабиринта.

— Ако не се брои времето, когато аз... — обади се Гали.

— Не го броя! — сопна се Миньо. — И повярвай ми, нито ти, нито който и да било друг знае какво е отвън. Ти беше ужилен, защото наруши същото правило, в чието престъпване обвиняваш Томас. Това се нарича лицемерие, сбръчканяко...

— Стига! — прекъсна го Нют. — Защити предложението си и да свършваме с това.

Напрежението в стаята бе почти осезаемо, Томас го чувстваше като стъкло, заплашващо да се пропука. Миньо и Гали се гледаха ядно със зачервени лица.

— Както и да е, чуйте ме — продължи Миньо от мястото си. — Никога досега не съм виждал нещо подобно. Той не се поддаде на паниката. Не се разхленчи, нито се разплака, дори не изглеждаше изплашен. Хора, та той е тук едва от няколко дена. Спомнете си какви бяхме ние в началото. Криехме се по ъглите, циврехме, не знаехме какво става, не вярвахме на никого, отказвахме всичко. Всички бяхме такива, седмици и месеци наред, докато не разберем, че нямаме друг избор, освен да привикнем и да живеем.

Миньо се изправи и посочи Томас.

— Само няколко дни след като този тип пристигна, той излезе в Лабиринта, за да спаси двама изтърсаца, които почти не познаваше. И всички приказки, че бил нарушил правилото, са пълни глупости. Той още не е научил правилата. Но затова пък някои от вас са му разказали какво е в Лабиринта. И въпреки това той излезе, точно преди да се затвори вратата, защото искаше да помогне на двама души в беда. — Момчето си пое дълбоко въздух и събра още сили, за да говори. — Но това беше само началото. Малко след това ме видя да изоставям Алби на сигурна смърт. А аз бях ветеранът — човекът с опит и познания. Не би трябвало Томас да подлага решението ми на съмнение. И въпреки това го направи. Помислете си каква воля и сила трябва да е имал, за да повдигне Алби по стената — сантиметър по сантиметър. Истинска

лудост. Само че не е. А после дойдоха скръбниците. Казах му, че трябва да се разделим, и побягнах, като се стараех да се движа на зигзаг. А Томас, който би трябвало да се е подмокрил, запази самообладание и борейки се със законите на физиката, се зае да повдига Алби нагоре по стената, след което отклони скръбниците от него, успя да се шмугне покрай един от тях, намери...

— Това го разбрахме — прекъсна го Гали. — Томас е голям късметлия.

Миньо почервения от гняв.

— Нищо не знаеш, изтърсако! От две години съм тук и не съм виждал подобно нещо. Точно пък ти нямаш право да говориш... — Той млькна и потърка очи. Томас едва сега забеляза, че е зяпнал — от думите на Миньо, от реакцията на Гали, от страх пред окончателното решение. — Гали — продължи поуспокоен Миньо, — ти си един хленчещ нещастник, който никога, нито веднъж досега не е пожелавал, не е опитвал да бъде бегач. Нямаш право да говориш за неща, които не разбираш. Така че си затвори устата!

Гали се надигна, пламнал от гняв.

— Ако кажеш още една думичка, кълна се, ще ти строша вратлето тук, пред всички. — Докато говореше, от устата му хвърчеше слюнка.

Миньо се разсмя, вдигна бавно ръка и тласна Гали с длан в лицето. Томас се надигна, видя, че Гали се прекатурва назад през стола и пада. Столът се строши. Гали лежеше проснат на пода и трескаво се опитваше да се изправи. Миньо го доближи и го натисна по гърба с крак, притискайки тялото му към земята.

Томас се отпусна слисан на стола си.

— Съветвам те, Гали — заговори с ехидна усмивка Миньо, — никога вече да не ме заплашваш. Никога вече не ме заговаряй дори. Никога. Ако го сториш, ще ти извия врата, след като приключа с ръцете и краката.

Нют и Уинстън скочиха и хванаха Миньо преди още Томас да разбере какво става. Дръпнаха го настрана от Гали, който скочи с разкривено от ярост лице. Но не пристъпи към Миньо, а остана на място, с тежко повдигащи се гърди.

След известно време Гали отстъпи назад и се отдалечи с препъване към изхода. Очите му се стрелкаха из помещението и в тях

блещукаше омраза. Томас си помисли, че изглежда като човек, готвещ се да извърши убийство. Той стигна до вратата и посегна към дръжката.

— Нещата се промениха — произнесе с равен глас и плю на пода. — Не биваше да го правиш, Миньо. Не биваше да го правиш. — Изцъклените му очи потърсиха Нют. — Зная, че ме мразиш и че винаги си ме мразил. Трябваше отдавна да те прогонят заради неспособността ти да ръководиш тази група. Ти се провали, а и всички останали, които сте се събрали тук, с нищо не сте по-добри. Нещата обаче скоро ще се променят. Обещавам ви.

Сърцето на Томас се сви. Сякаш нещата и без това не бяха объркани достатъчно.

Гали отвори вратата и пристъпи в коридора, но преди някой да каже нещо, подаде обратно глава.

— А ти — погледна той Томас, — новако, дето се мислиш за скапано божество. Не забравяй, че съм те виждал и преди — аз преживях Промяната. Каквото и да решат останалите, няма никакво значение.

Той млъкна и бавно изглежда един по един присъстващите. Когато злобният му поглед падна върху Томас, Гали добави:

— За каквото и да си дошъл тук, кълна се в живота си, че ще те спра. Ако трябва, ще те убия.

После се обърна и напусна стаята, като затръшна вратата след себе си.

Томас седеше неподвижно на стола, стомахът му бе свит сякаш парализиран от инфекция. За краткото време след пристигането си в Езерото бе преживял цял куп ужасяващи неща. Страх, самота, отчаяние, тъга, дори радост. Но това бе нещо ново — да чуеш, че някой те мрази и иска да те убие.

„Гали е луд — рече си той. — Съвсем се е побъркал.“

Но тази мисъл само увеличи безпокойството му. Побърканите хора наистина са способни на всичко.

Членовете на съвета бяха потънали в мълчание и изглеждаха също тъй шокирани, както и Томас. Нют и Уинстън най-сетне пуснаха Миньо, тримата мълчаливо се върнаха при столовете си и седнаха.

— Е, тоя тип съвсем изперка — обяви Миньо почти шепнешком. Томас не знаеше дали държи другите да го чуят.

— Ти също не си светец — укори го Нют. — Какво си мислеше? Не смяташ ли, че малко прекали?

Миньо присви очи, сякаш да прецени по-добре въпроса на Нют.

— Не ми ги приказвай тия. Всички вие нямахте нищо против, докато този побърканяк се перчеше така, и си го знаете. Време беше някой да му го каже в лицето.

— Той не без причина е член на събора — възрази Нют.

— Човече, той заплаши да ми строши врата и да убие Томас! Казвам ви, че нещо не е наред с него. Най-добре пратете хора да го приберат в пандиза. Опасен е.

Томас бе напълно съгласен, но си напомни, че тук никой не се интересува от мнението му. Не искаше да си навлича по-големи неприятности от тези, които вече имаше, но и не знаеше още колко дълго ще изтърпи.

— Може би е прав — промърмори под носа си Уинстън.

— Какво? — попита Миньо рязко и изведе Томас от унеса му.

Уинстън изглеждаше изненадан от думите си. Очите му се стрелкаха тревожно из помещението.

— Ами... той е преживял Промяната... един скръбник го ужили посред бял ден малко зад Западната врата. Това означава, че има спомени, а каза, че новакът му изглеждал познат. Защо ще го измисля?

Томас се замисли за Промяната и за това, че връща част от спомените. Досега не му бе хрумвало, но може би си заслужаваше да те ужили скръбник и да преминеш през този ужасен процес, за да си спомниш нещо? Сети се как Бен се гърчеше в леглото, а после и за виковете на Алби. „Няма начин“ — рече си.

— Уинстън, не видя ли какво се случи преди малко? — попита учудено Пържитиган. — Гали е побъркан. Не можеш да смяташ за разумни брътвежите му. Какво, да не мислиш, че Томас е преобразен скръбник?

Правила или не, Томас реши, че повече не може да издържа. Не можеше да запази мълчание и секунда повече.

— Мога ли да кажа нещо? — попита той с глас, в който се долавяше нарастващо негодувание. — Писна ми, момчета, да ви слушам как говорите за мен сякаш не съм тук.

Нют го погледна и кимна.

— Давай. И без това всичко се обърка.

Томас си пое дъх и се опита да събере мислите си.

— Не зная защо Гали ме мрази. Не ме е грижа. И наистина ми изглежда налудничав. Колкото до това кой съм, вие знаете точно толкова, колкото и аз. Но ако правилно си спомням, събрахме се тук заради направеното от мен в Лабиринта, а не защото някакъв идиот мисли, че съм зъл.

Някой се изкиска и Томас млъкна, надявайки се, че е бил достатъчно убедителен.

Нют кимна с доволен вид.

— Разбрах. Да приключваме с тази среща, после ще се безпокоим за Гали.

— Не можем да гласуваме, ако не присъстват всички членове — настоя Уинстън. — Освен ако не са болни като Алби.

— За бога, Уинстън — сопна се Нют. — Ако питаш мен, Гали е далеч по-болен от него, така че ще се справим и в отсъствието му. Томас, да чуем какво има да кажеш в своя защита, а после ще гласуваме какво да правим с теб.

Томас едва сега осъзна, че е стиснал ръце в юмруци. Отпусна ги и ги положи върху коленете си. След това започна да говори, макар да не беше сигурен какво ще каже.

— Не съм сторил нищо лошо. Видях двама души да се опитват да се приберат в Езерото, но нямаше начин да успеят. Не можех да ги нарежа там, това би означавало, че съм страхливец, егоист и дори... глупак. Ако искате да ме хвърлите в затвора, защото съм спасил нечий живот, направете го. Следващия път, обещавам, ще ги посоча с пръст и ще се изсмея, а сетне ще ида при Пържитиган да поискам нещо за вечеря.

Томас се опитваше да се пошегува. Все още не знаеше каква тактика да избере.

— Ето какво предлагам аз — заговори Нют. — Ти наруши шибаното първо правило, така че ще прекараш един ден в пандиза. Това е твоето наказание. Освен това предлагам да те изберем за бегач и това да влезе в сила след приключването на тази среща. За една нощ показва, че умееш неща, които хората не знаят и след седмици обучение. Но не се надявай да станеш блюстител. — Той погледна към Миньо. — Гали беше прав за това — глупава идея.

Томас се почувства малко обиден от последните му думи, макар че не можеше да им възрази. Той погледна към Миньо.

Блюстителят изглеждаше изненадан, но въпреки това готов да спори.

— Защо? Той е най-доброто, което имаме — кълна се. Най-добрите трябва да бъдат блюстители.

— Чудесно — кимна Нют. — Ако това е истина, ще го променим по-късно. Да му дадем месец да се докаже.

— Съгласен — повдигна рамене Миньо.

Томас въздъхна облекчено. Все още искаше да е бегач — това го изненадваше, като се имаше предвид какво бе преживял в Лабиринта, — но идеята да стане блюстител му се струваше нелепа.

Нют огледа събралите се.

— Добре, имаме няколко предложения, така че да се захващаме с...

— О, стига — прекъсна го Пържитиган. — Хайде да гласуваме. Аз подкрепям предложението ти.

— Аз също — обади се Миньо.

Всички останали също одобриха идеята на Нют и Томас се изпълни с гордост. Уинстън бе единственият, който бе против.

Нют го погледна.

— Не ни трябва твоят глас, но все пак ни кажи какво те измъчва.

Уинстън погледна предпазливо Томас, после се обърна към Нют.

— Мисля, че не бива да пренебрегваме напълно думите на Гали. Има нещо, което не ми харесва. И е истина, че откакто Томас се появи, всичко тръгна с краката нагоре.

— Добре казано — потвърди Нют. — Нека всички помислят над това и на следващия събор ще го обсъдим. Съгласни?

Уинстън кимна.

Томас изстена при мисълта, че отново е станал невидим за тях.

— Обичам, момчета, когато говорите така за мен.

— Виж, Томи — каза Нют. — Току-що те избрахме за бегач. Престани да се оплакваш и си дигай задника оттук. Миньо ще има доста работа с теб.

Едва сега Томас осъзна напълно какво е станало. Той ще бъде бегач, ще изучава Лабиринта. Потрепери от вълнение при тази мисъл, макар че би дал мило и драго да не се налага да прекарва втора нощ отвън.

— Ами наказанието?

— Утре — отвърна Нют. — От зори до мрак.

„Един ден — помисли си Томас. — Няма да е чак толкова зле.“

Срещата приключи и всички, освен Нют и Миньо напуснеха стаята. Нют седеше на стола и си водеше бележки.

— Добре се справихме — промърмори той.

— Всичко е заради този изтърсак — рече Миньо и побутна закачливо Томас по рамото.

— Блюстител? — изгледа го Томас. — Искаш да стана блюстител? Ти си по-смахнат и от Гали.

Миньо се засмя.

— Ама се получи, нали? Цели се високо, за да удариш ниско. По-късно ще ми благодариш.

Томас не можа да сдържи усмивката си, оценил този хитър ход. На вратата се почука и влезе Чък. Изглеждаше сякаш го е гонил скръбник. Усмивката на Томас се стопи.

— Какво има? — попита Нют и се изправи. Тонът му засили загрижеността на Томас.

Чък кършеше ръце.

— Пратиха ме фелдошарите.

— Защо?

— Алби се мята, държи се като побъркан и повтаря, че трябва да говори с някого.

Нют се отправи към вратата, но Чък вдигна ръка.

— Хм... той не иска теб.

— А кого?

Чък посочи Томас.

— Все пита за него.

За втори път през този ден Томас потъна в слисано мълчание.

— Ами добре — рече Нют и протегна ръка на Томас. — Да вървим заедно тогава.

Двамата тръгнаха, а зад тях припкеше Чък. Изкатериха се забързано по витата стълба на Чифлика, но по средата Нют спря, обърна се и изгледа Чък.

— Ти оставаш.

Момчето кимна безмълвно. Томас прецени, че едва си сдържа нервите.

— Успокой се — рече му. — Току-що ме избраха за бегач, така че сега си приятел с един от жребците. — Шегуваше се, ала бе ужасен от мисълта да се изправи срещу Алби. Ами ако го обвини като Бен? Или ако стане нещо по-лошо?

— Да, добре — смотолеве Чък, свел поглед към дървените стъпала.

Томас продължи нагоре. Едва сега забеляза, че целият е плувнал в пот. Не искаше да ходи там.

Мрачен и сериозен, Нют го последва до горната площадка. Спряха в близкия край на дългия, тъмен коридор, който Томас бе изминал през първия ден, за да види Бен. Споменът за онази случка го накара неволно да се свие, надяваше се, че Алби е напълно излекуван от преживяното и няма да види отново същата гледка — зеленикавата кожа, издутите вени, гърчовете. Но се приготви за най-лошото.

Последва Нют до втората врата вдясно и спря, докато по-голямото момче почука лекичко — в отговор отвътре долетя тихо стенание. Нют отвори вратата и едва доловимото поскърцване пробуди далечен спомен в ума на Томас за филми с обитавани от призраци къщи. Ето го отново — слаб проблясък от миналото. Помнеше филмите, но не и лицата на актьорите, нито с кого и кога ги е гледал. Помнеше и киносалоните, ала не и как точно е изглеждал някой от тях. Беше невъзможно да обясни как се чувства, дори на себе си.

Нют пристъпи в стаята и му даде знак да го последва. Томас се подготви вътрешно за ужасната гледка, която предполагаше, че го очаква. Но видя един изтощен на вид младеж, излегнат в леглото, със затворени очи.

— Спи ли? — прошепна Томас, като премълча истинския въпрос, който изникна в ума му: „Жив ли е, или мъртъв?“

— Не зная — отвърна полугласно Нют. Доближи леглото и седна на стола. Томас се настани от другата страна.

— Алби — прошепна Нют. Сетне повиши глас: — Алби. Чък каза, че си искал да говориш с Томас.

Клепачите на младежа трепнаха — показаха се кръвясали очи. Той погледна към Нют, сетне към Томас. Изстена, надигна се с мъка и

опря гръб в стената.

— Аха — потвърди с пресипнал глас.

— Чък каза, че си се мятал и си се държал като побъркан — Нют се наведе напред. — Какво има? Болен ли си?

Алби заговори внезапно, на пресекулки, със същия нисък и дрезгав глас:

— Всичко... ще се... промени. Момичето... Томас... аз ги видях... — Той затвори очи, отново ги отвори и ги вдигна към тавана. — Никак не ми е добре.

— Какво искаше да кажеш с това, че си видял... — поде Нют.

— Казах да дойде Томас! — извика Алби във внезапен прилив на сили. — Не съм викал теб, Нют! Томас! Поисках да ми пратите онзи чудак Томас!

Нют погледна въпросително Томас. Момчето повдигна рамене. Какво би могъл да иска от него Алби?

— Добре, сбръчканяко — въздъхна Нют. — Тук е, говори с него.

— Излез — нареди Алби със затворени очи, като дишаше тежко. — Няма начин — искам да чуя какво ще ми кажеш.

— Нют... — Пауза. — Излез. Сега.

Томас се зачуди какво ли толкова ще му каже Алби.

— Но... — опита се да възрази Нют.

— Вън! — кресна неочаквано Алби и гласът му затрепери от усилието. Той се преви мъчително, седнал в леглото. — Излез!

Лицето на Нют помръкна — Томас забеляза с изненада, че дори е ядосан. После Нют се надигна бавно, доближи вратата и я отвори.

„Наистина ли ще си тръгне?“ — запита се Томас.

— Не очаквай да ти целувам задника, когато дойдеш да ми се жалваш — подхвърли Нют и сетне излезе в коридора.

— Затвори вратата! — извика след него Алби.

Нют се подчини и я затръшна със замах.

Сърцето на Томас биеше учестено — досега не бе оставал насаме с някого, преживял Промяната. Надяваше се, че Алби ще сподели бързо това, което има да му казва, и Томас ще се измъкне не след дълго. Последва дълго мълчание, през което Томас почти се тресеше от страх.

— Зная кой си — произнесе накрая Алби.

Томас не знаеше какво да отвърне. Понечи да каже нещо, но устните му сякаш бяха парализирани. Беше напълно объркан. И изплашен.

— Зная кой си — повтори бавно Алби. — Видях те. Всичко видях. Откъде идваме. Кой си ти. Кое е момичето. Помня изблика.

„Изблик?“ — повтори наум Томас.

— Не разбирам за какво говориш — каза гласно. — Какво си видял? Наистина бих искал да разбера кой съм.

— Не е никак приятно — промълви Алби и за пръв път, откакто Нют ги остави насаме, погледна Томас в очите. Очите му бяха хлътнали в орбитите, обкръжени от дълбоки, тъмни сенки. — Всъщност е ужасно. Защо тези негодници искат да си спомняме? Не може ли просто да си живеем тук и да бъдем щастливи?

— Алби — прекъсна го Томас. — Ти мина през Промяната Какво стана? Какво си спомни? Говори смислено.

— Ти... — поде Алби, но внезапно стисна шията си с ръка и изстена сподавено. После започна да рита, да се мята, сякаш някой го душеше. Езикът му щръкна навън и той започна да го хапе и дъвче.

Томас се надигна ужасен и изплашен. Лицето на Алби, бледо допреди малко, сега бе станало мораво, очите му се завъртяха нагоре и показаха бялото си.

— Алби! — извика Томас, но не смееше да го докосне. — Нют! — изкрещя той. — Нют, ела бързо тук.

Вратата се разтвори още преди да е довършил изречението.

Нют изтича при Алби, сграбчи го за раменете и прикова тялото му към леглото.

— Дръж го за краката! — нареди той.

Томас се опита да изпълни каквото му бяха заръчали, но Алби риташе и се дърпаше, не позволяваше да го доближат. Успя да изрита Томас в челюстта и от острата болка му притъмня пред очите. Той се дръпна назад, търкайки удареното място.

— Просто го направи! — тросна се Нют.

Томас събра кураж, хвърли се върху Алби и го притисна с тяло на леглото. Уви ръце около бедрата му и натисна коленете му с гърди. Алби продължаваше да стиска шията си, сякаш някой го душеше.

— Пусни! — извика му Нют и задърпа пръстите му. — Ще се задушиш.

Томас виждаше как мускулите на Нют се напрягат от усилие. Най-сетне той успя да откопчи едната ръка, след това и другата. Притисна ги върху гърдите на Алби и ги задържа там. Болният постепенно взе да се успокоява и накрая остана да лежи проснат, с изцъклен в тавана поглед.

Томас продължаваше да притиска краката на момчето. Нют изчака няколко минути и едва тогава му пусна ръцете. Томас също се дръпна, надяваше се изпитанието да е приключило.

Алби отвори бавно очи, сетне спусна отново клепачи, сякаш всеки миг щеше да потъне в дълбок сън.

— Съжалявам, Нют — прошепна. — Не зная какво стана. Беше сякаш... някой друг командваше тялото ми. Съжалявам...

Томас си пое дълбоко дъх.

— Няма какво да ми съжаляваш — скастри го Нют. — За малко да си видиш сметката сам-самичък.

— Не бях аз, кълна се — промърмори Алби.

Нют вдигна безпомощно ръце.

— Какво значи това — не бях аз? — попита.

— Не зная. Просто... не бях аз. — Алби изглеждаше също толкова объркан, колкото и Томас.

Нют реши, че въпросът не заслужава обсъждане. Поне за момента. Вдигна падналите на пода одеяла и зави болния си приятел.

— Поспи сега, а по-късно ще говорим. — Той го потупа по главата. — Да знаеш само как изглеждаш...

Но Алби вече се бе унесъл в сън.

Нют посочи с поглед вратата. Томас нямаше нищо против да напусне това място. Последва Нют отвън в коридора. Миг преди да излязат, Алби прошепна нещо. Двете момчета се заковаха на място.

— Какво? — попита Нют.

Алби отвори очи и повтори по-високо:

— Внимавайте с момичето! — Сетне клепачите му се склопиха.

Ето пак — момичето. Кой знае защо всичко се свеждаше до нея. Нют погледна въпросително Томас, но той вдигна рамене. Нямаше представа за какво говори Алби.

— Да вървим — прошепна Нют.

— И, Нют? — Алби отново отвори очи. — Да?

— Пази картите! — Алби се обърна на другата страна, с което показва, че разговорът е приключил.

Томас реши, че последното съобщение е доста обезпокоително. Двамата с Нют излязоха и затвориха вратата.

Томас последва Нют, който се спускаше бързо надолу по стълбата на Чифлика. Навън бе слънчев следобед. Известно време двамата мълчаха. Томас си мислеше, че нещата стават от лоши по-лоши.

— Гладен ли си, Томи? — попита неочаквано Нют.

Томас не можеше да повярва на въпроса.

— Да съм гладен? Имам чувството, че всеки момент ще повърна. Не, не съм гладен.

Нют се ухили.

— Е, аз пък съм гладен. Да идем да проверим какво е останало от обяда. Трябва да обсъдим някои неща.

— Мислех си, че ще предложиш нещо подобно.

Двамата се отправиха към кухнята, където въпреки мърморенето на Пържитиган успяха да се сдобият със сандвичи със сирене и зеленчуци. Томас не можеше да не забележи странните погледи, които му хвърляше блюстителят на готвачите, и начина, по който извъръщаше очи всеки път, когато Томас го поглеждаше.

Нещо му подсказваше, че отсега нататък това ще е обичайното поведение на мнозина.

Двамата с Нют решиха да ядат навън и след няколко минути се озоваха при западната стена, където приседнаха и опряха гърбове в бръшляна. Томас трябваше да се тъпче почти насила, но си даваше сметка, че се нуждае от сили, за да се справи с това, което им предстоеше.

— Друг път случвало ли се е нещо подобно? — попита той след малко.

Нют го погледна и лицето му внезапно придоби мрачно изражение.

— Каквото направи току-що Алби? Не. Никога. Но от друга страна, никой не се е опитвал да ни каже какво си спомня от

Промяната. Винаги отказват. А пък Алби се помъчи — и сам видя какво последва.

Томас спря да дъвче, потънал в размисъл. Възможно ли е хората отвъд Лабиринта да ги контролират по някакъв начин? Ужасяваща мисъл.

— Трябва да намерим Гали — рече Нют. — Къде ли се запиля този тип? Веднага щом се нахраним, ще го откроя и ще го тикна в пандиза.

— Сериозно? — Томас го погледна с любопитство. Не можеше да отрече, че идеята му се нрави.

— Този сбръчканяк се опита да те убие и на всяка цена ще се погрижим това да не се повтаря. Гали ще трябва да си плати за стореното — и да се радва, че не го прогонваме. Спомняш си какво ти говорих за реда?

— Аха. — Томас се опасяваше обаче, че след затварянето си Гали ще го намрази още повече.

„Не ми пука — помисли си той. — Вече не ме е страх от него.“

— Ето как ще постъпим, Томи — поде Нют. — Днес няма да се отделяш от мен — трябва да обсъдим някои неща. Утре — в пандиза. После те предавам на Миньо и искам известно време да не се забъркваш в неприятности. Ясно?

Томас нямаше нищо против идеята. Нито против факта, че известно време ще остане сам.

— Звучи чудесно. Значи Миньо ще ме обучава?

— Именно — вече си бегач. Миньо ще те учи. Ще ти покаже Лабиринта, картите, всичко. Имаш доста да учиш. Очаквам от теб да се постараяш.

Томас бе шокиран, че идеята отново да излезе в Лабиринта никак не го плашеше. Дълбоко в себе си дори се радваше, че поне за известно време ще напусне Езерото. Новата цел на живота му бе да избягва близостта с други хора.

Няколко минути двамата мълчаха, докато Нют най-сетне заговори по въпроса, който всъщност искаше да обсъдят.

— Томас — поде той, — налага се да приемеш нещо. Твърде много пъти го чухме, за да го отричаме, и е време да го обсъдим.

Томас знаеше какво се задава, но въпреки това бе изненадан. Боеше се от продължението.

— Гали го каза. Алби също. А и Бен — продължи Нют. — Момичето — след като я извадихме от Кутията — и тя го спомена. — Той млъкна за момент, вероятно очакваше Томас да попита за какво говори.

— Те всички казаха, че предстои промяна.

Нют отмести поглед и кимна.

— Именно. Освен това Гали, Алби и Бен твърдяха, че са те видели в спомените си — и доколкото разбирам, не си засаждал цветенца, нито си помагал на старици да пресекат улицата. Според Гали нещо около теб намирисва и той дори се опита да те убие.

— Нют... не зная какво да кажа...

Той обаче не го остави да довърши.

— Томас, сигурен съм, че не помниш нищо. Престани да се оправдаваш. Никой от нас не си спомня каквото и да било. Въпросът е, че при теб има нещо различно и е време да разберем какво.

Томас се ядоса.

— Добре, и как ще го направим? И аз като всеки друг искам да знам кой съм.

— Разтвори ума си. Бъди откровен, ако нещо — каквото и да е — ти се стори познато.

— Нищо досега... — поде Томас, но спря. Толкова много неща му се бяха случили след пристигането, че почти бе забравил колко познато му се бе сторило Езерото в началото, през онази първа нощ, когато спа до Чък. Колко удобно и уютно се бе почувствал. Нищо общо с ужаса, който би трябвало да го сполети.

— Виждам, че нещо ти светна — каза Нют и добави тихо: — Говори.

Томас се двоумеше. Не знаеше какви ще са последствията, ако си признае. Но се бе уморил от тайни.

— Ами... не мога да посоча нещо конкретно. — Той замълча, за да обмисли думите си: — Всъщност наистина имах усещането, че съм бил тук и преди. — Взря се в Нют, търсейки в очите му потвърждение. — Някой друг да е имал подобно усещане?

Лицето на Нют остана безизразно. Той поклати глава.

— О, не, Томи. Повечето от нас прекараха първата седмица с напълнени от страх гащи и ококорени очи.

— Е, така де — въздъхна Томас. Но какво ли означаваше това? Нима е различен от другите? Или нещо с него не е наред? — Стори ми се познато и знаех, че искам да бъда бегач.

— Това е ужасно интересно. — Нют го разглеждаше, без да се опитва да прикрие подозрителността си. — Ще продължим да те наблюдаваме. А ти остави на ума си да те води, опитай се да разбереш какво още знаеш. Зарови се навътре и не спирай да търсиш, каквото и да е.

— Обещавам. — Томас затвори очи и се помъчи да надзърне в мрака на мислите си.

— Не в момента, сбръчканяко — разсмя се Нют. — Имах предвид отсега нататък. Когато си свободен, докато се храниш или спиш нощем, когато се разхождаш, учиш или се подготвяш. И ми кажи, ако нещо ти се стори дори смътно познато. Ясно?

— Да, ясно. — Томас си даде сметка, че по някакъв начин е накарал Нют да го подозира, но очевидно засега успяваше да прикрие своята загриженост.

— Добре тогава — ухили се Нют. — Да идем да се срещнем с един човек.

— С кого? — попита Томас, но знаеше отговора още преди да го чуе. Отново го завладя страх.

— С момичето. Искам да я гледаш, докато те заболят очите, за да видим дали мозъкът ти няма да роди нещо. — Нют се надигна. — А след това ще ми предадеш дума по дума какво точно ти каза Алби.

Томас въздъхна и също се изправи.

— Добре. — Не знаеше дали трябва да разкаже на Нют за разговора с Алби, но от друга страна, бе решил повече да не таи нищо в себе си.

Двамата се отправиха към Чифлика, където момичето все още лежеше в кома. Томас не можеше да прогони тревогите си какво ли може да мисли за него Нют. Въпросът бе, че наистина го харесваше. Ако Нют му обърне гръб сега, не знаеше какво ще прави.

— Какво пък, има още една възможност — подхвърли нехайно Нют. — Може да те пратим на скръбниците — като те ужилят, сам ще си спомниш всичко. Имаме нужда от спомените ти, приятелче.

Томас се разсмя, ала изведнъж си помисли, че може би Нют изобщо не се шегува.

Момичето спеше спокойно, сякаш всеки момент щеше да се събуди. Томас очакваше да я завари измършавяла — все едно е на прага на смъртта. Но гърдите ѝ се повдигаха и спускаха равномерно и кожата ѝ не беше бледа.

По-ниският от двамата фелдошари бдеше на пост до нея — Томас не помнеше името му. От време на време сипваше в устата ѝ по няколко глътки вода. На масата имаше останки от обяд — купа със супа и картофено пюре. Правеха всичко възможно да я поддържат жива и в добро състояние.

— Здравсти, Клинт — поздрави Нют. — Как е тя? Ще се оправи ли?

— Аха — отвърна Клинт. — Засега е съвсем добре, макар че понякога говори насън. Надяваме се скоро да излезе от комата.

Томас усети, че безпокойството му нараства. Кой знае защо не бе обмислял възможността какво може да стане, ако момичето се пробуди. Не можеше и да разбере защо подобна перспектива ще го плаши.

— Записваш ли всяка дума, която произнася? — попита Нют.

Клинт кимна.

— Повечето е неразбираемо. Но все пак записваме каквото можем.

Нют посочи бележника на шкафчето.

— Да чуем нещо.

— Ами, повтаря все същите неща, които каза, когато излезе от Кутията. За промяната. Разни работи за Създателите и как „краят приближавал“. И... аа... — Клинт погледна към Томас, сякаш не искаше да продължи в негово присъствие.

— Не се притеснявай, — той може да чуе всичко, което и аз — увери го Нют.

— Е, щом е тъй... — Клинт отново погледна Томас. — Непрестанно повтаря неговото име.

Томас едва не залитна от изненада. Защо всичко трябваше да се върти все около него? Откъде познаваше момичето? Беше като скитац из мозъка му сърбеж, до който не можеше да се добере.

— Благодаря, Клинт. Ще ми докладваш, ако има промяна, нали? — Нют звучеше така, сякаш намекваше на Клинт, че трябва да излезе.

— Разбира се. — Фелдошарят кимна и напусна помещението.

— Дръпни си стол — подкани Нют и приседна на края на леглото. Поуспокоен, че Нют не се бе нахвърлил върху него с обвинения, Томас взе стол и го постави до леглото на момичето. После седна, наведе се и огледа лицето ѝ.

— Е, нещо да ти е познато? — попита Нют. — Каквото и да е.

Томас не отговори, продължи да я разглежда, опитвайки се да преодолее някаква мислена бариера и да пробуди спомените си. Сети се за онзи момент, когато тя бе отворила очи — след като я извадиха от Кутията.

Бяха сини на цвят, по-сини, отколкото бе виждал някога. Представи си как тези очи го гледат, добави към тази представа черната ѝ коса, безупречната бяла кожа, пълните ѝ устни...

Едва сега, докато я разглеждаше отблизо, осъзна колко е красива. За миг нещо трепна в дълбините на съзнанието му — далечен спомен, скрит, но несъмнено притаил се там. Проблесна само за частица от секундата и изчезна в бездната, преди да успее да го улови. Но все пак почувства нещо.

— Познавам я — прошепна той и се облегна назад. Нямахте нищо против да го признае гласно.

— Какво? Коя е тя? — попита Нют.

— Нямам представа. Но нещо се размърда в мен — познавам я отнякъде. — Томас потърка уморено очи.

— Продължавай да мислиш за това. Не го губи — съсредоточи се.

— Опитвам се, затова млъкни. — Томас затвори очи и отново се зае да търси слепешком в тъмнината. Въпросът бе, че дори не знаеше кой е той самият.

— Само дето... — въздъхна той, после изведнъж отвори очи и ги втренчи в Нют.

„Тереза.“

Томас скочи от стола, бутна го назад, завъртя се. И тогава чу...

— Какво има? — попита Нют. — Спомни ли си нещо?

Томас не му обърна внимание. Беше сигурен, че е чул нечий глас. Отново погледна момичето.

— Аз... — Той се наведе над момичето, погледна я в лицето. — Нют, чу ли нещо, преди да скоча?

— Не.

Разбира се, че не.

— Аз пък... стори ми се, че чух. Не зная. Може да е било в главата ми. Тя... не каза ли нещо?

— Тя ли? — Нют го изгледа внимателно. — Не. Защо? Какво си чул?

Томас се боеше да го признае.

— Аз... кълна се, че чух име. Тереза.

— Тереза? Не, не съм чувал подобно нещо. Трябва да е изникнало от паметта ти! Това е името ѝ, Томи. Тереза. Трябва да е името ѝ.

— Беше сякаш... тя го каза. Чух го, наистина. Но в ума ми, човече. Не мога да го обясня.

„Томас.“

Този път не само скочи от стола, но и избяга в дъното на стаята, като по пътя си събори лампата, която се строши с трясък на пода. Беше глас. Глас на момиче. Шепнещ, сладък, уверен. Чу го. Знаеше, че го е чул.

— Какво ти става бе, човек? — възкликна Нют.

Сърцето на Томас подскачаше. Усещаше лумкането му в главата си. Стомахът му се свиваше мъчително.

— Тя... тя ми говори. В главата ми. Току-що каза името ми!

— Какво?

— Кълна се! — Светът се завъртя наоколо. — Чух го... чух гласа ѝ в главата си. Или нещо... което приличаше на глас...

— Томи, седни веднага. Какви ги приказваш?

— Нют, говоря сериозно. Не е глас... и същевременно е.

„Том. Ние сме последните. Скоро всичко ще свърши. Трябва да свърши.“

Думите отекнаха в ума му и достигнаха до тъпанчетата — наистина можеше да ги чуе. Ала не звучаха, като да идват откъм стаята, а отвътре, от тялото му. По някакъв начин ги чуваше в главата си.

„Том, престани да се чудиш.“

Той притисна ушите си с длани и затвори очи. Беше много странно, не можеше да си обясни какво става.

„Том, паметта ми вече избледнява. Когато се събудя, няма да си спомням много. Можем да преминем изпитанията. Всичко трябва да

приключи. Пратиха ме, за да му дам начало.“

Томас не можеше да издържа повече. Без да обръща внимание на въпросите на Нют, той изтича до вратата, отвори я и прекоси тичешком коридора. Спусна се по стълбите, изхвърча навън и продължи да бяга. Но дори сега не можеше да се отърве от гласа.

„Всичко ще се промени“ — каза тя.

Искаше му се да крещи, да тича, докато падне в несвяст. Стигна до Източната врата, профуча през нея и напусна Езерото. Продължи да тича, коридор след коридор, дълбоко навътре, в сърцето на Лабиринта, пък по дяволите правилата. И все пак не можеше да избяга от гласа ѝ.

„Бяхме ние с теб, Том. Ние им го направихме. И на нас.“

Томас не спря, докато гласът не притихна напълно.

Едва сега си даде сметка, че е тичал почти час — сенките на стените се спускаха на изток и скоро слънцето щеше да залезе, а вратите да се затворят отново. Трябваше да се върне колкото се може по-скоро. Странно откъде знаеше колко е часът и каква е правилната посока. Вероятно инстинктите му надделяваха.

Трябва да се прибере.

Но не бе сигурен дали може отново да се изправи пред нея. Да чуе гласа ѝ в главата си. Странните неща, които тя му каза.

Ала нямаше друг избор. Отричането на истината не би решило нещо.

Докато бързаше назад към Езерото, той научи някои нови неща за себе си. Разполагаше в ума си с точен маршрут през Лабиринта, същия, по който бе тичал, докато бягаше от гласа. Нито за миг не се поколеба накъде да свърне.

И тогава се сети за нещо друго.

Миньо беше прав. Томас скоро щеше да бъде най-добрият бегач.

Другото, което научи за себе си, сякаш нощта, прекарана в Лабиринта, вече не го бе потвърдила, беше, че тялото му се намира в отлична форма. Само преди ден бе на границата на изтощението и го болеше всяка фибра. Беше се възстановил бързо, без последствия и дори сега, след като тича цял час, се чувстваше добре. Не беше необходимо да е математически гений, за да прецени, че е пробягал половин маратонска дистанция, когато наближи отново Езерото.

Никога досега не бе имал възможност да прецени мащабите на Езерото и мисълта за това го смая. Километри след километри. С местещите се всяка нощ стени вече разбираше защо ориентацията вътре остава толкова нерешима задача. Дори се чудеше как бегачите изобщо се справят.

Томас продължи да тича, коридор след коридор. Когато най-сетне прекоси прага на Езерото, до затварянето на вратите оставаха броени

минути. Изтощен, той се отправи към Мъртви глави, навлезе в горичката и спря в най-южния ѝ край. Повече от всичко искаше сега да е сам.

Опря гръб на стената и бавно се свлече на земята. Никой не дойде, никой не го обезпокои. Южната стена се раздвижи и затвори вратата за нощта. След броени минути, настанен удобно в бръшляна, Томас заспа.

На следващата сутрин някой го разтърси за рамото.

— Томас, събуди се. — Беше Чък, това хлапе умееше да го открива навсякъде.

Томас изстена, наведе се и протегна ръце. През нощта някой го бе завил с две одеяла.

— Колко е часът?

— Почти изпусна закуската. — Малчуганът го дръпна за ръката. — Хайде, ставай. Трябва да започнеш да се държиш нормално, инак нещата съвсем ще се влошат.

Събитията от предния ден изпълниха като буря съзнанието на Томас и стомахът му се сви мъчително. „Какво ще правят с мен? — помисли си той. — Заради онова, което тя каза. Че аз и тя сме им сторили нещо. Сторили сме го и на нас. Какво ли имаше предвид?“

После му хрумна, че сигурно е изгубил здравия си разсъдък. Може би стресът в Лабиринта бе разклатил душевното му здраве. Никой друг не знаеше какво бе казала Тереза, нито в какво го бе обвинила. Не знаеха дори, че бе произнесла името му. Е, никой, освен Нют.

Нека да си остане така. И бездруго всичко това бе твърде объркано — ако разкаже на момчетата, че чува гласове в главата си, само ще влоши положението. Единственият проблем беше Нют. Ще трябва да го убеди по някакъв начин, че е бил жертва на преумора и свръхнапрежение. „Не съм побъркан“ — повтаряше си той.

Чък го гледаше с вдигнати вежди.

— Извинявай — смотолеви Томас. — Мислех си за разни неща. Да вървим да ядем, умирам от глад.

— Съгласен — рече Чък и го тупна по рамото.

Насочиха се към Чифлика и през целия път Чък се прозяваше шумно. Томас не му направи забележка — това като че ли бе най-нормалното нещо в този объркан живот.

— Нют те откри снощи и каза на другите да те оставят да се напиш. Съобщи ни и какво е решил за теб съветът — един ден в килия, после постъпваш на обучение при бегачите. Някои от момчетата възразиха, други одобриха решението, ако питаш мен, смятам го за страхотно. — Чък спря да си поеме дъх. — Първата нощ, когато разправяше, че ще станеш бегач, ме напушваше на смях. Викам си, това момче хич не понася добре пристигането си тук. Е, ти доказа, че греша, нали така?

Но Томас не беше в настроение за разговори.

— Направих това, което би направил всеки на мое място. Не съм виновен, че Миньо и Нют искат да бъда бегач.

— Да бе. Я престани да се правиш на скромнен.

Но идеята да бъде бегач сега не блазнеше Томас. Не можеше да спре да мисли за Тереза, за гласа в главата си, за онова, което му бе казала. Той се усмихна пресилено, вече не се радваше и на мисълта, че ще прекара един ден в усамотение в пандиза.

— Ще видим какво ще кажеш, след като си изповръщаш червата от тичане. Както и да е, да знаеш, че старият Чъки се гордее с теб.

Томас се засмя на ентузиазма на приятеля си.

— Де да ми беше майка — промърмори той. — Животът щеше да е песен.

„Майка“ — повтори си наум. Странна мисъл — не помнеше собствената си майка. Реши да я отхвърли, преди да го е погълнала.

Стигнаха кухнята и си взеха закуска, после се настаниха на една празна маса вътре. Всеки, който влизаше или излизаше от помещението, поглеждаше към Томас, неколцина дори го поздравиха за успеха. Други обаче гледаха мрачно и навъсено. Той се сети за Гали.

— Ей, Чък, намериха ли Гали?

— Не. Тъкмо щях да ти кажа — някой го видял да отива в Лабиринта, след като напуснал събора. Оттогава не се е мяркал.

Томас изпусна вилицата. Още една новина, която го шокира.

— Какво? Сериозно ли говориш? Излязъл е в Лабиринта?

— Аха. Другите смятат, че се е побъркал — някои дори подхвърлиха, че може да си му видял сметката, когато и ти изтърча навън.

— Не мога да повярвам... — Томас се втренчи в чинията си, докато се мъчеше да проумее какво е накарало Гали да постъпи така.

— Не бери грижа, приятел. Никой не го харесваше, освен неколцина нещастници. Те са тези, които те обвиняват.

— Знаеш ли — рече изненадано Томас, — това момче вероятно е мъртво. А ти говориш за него толкова нехайно.

— Не мисля, че е мъртъв — възрази Чък.

— Така ли? Тогава къде е? Не бяхме ли двамата с Миньо единствените, които са оцелели отвън?

— Според мен приятелчетата му го крият някъде в Езерото. Гали не е глупак и не би пренощувал в Лабиринта. Като теб.

Томас поклати глава.

— Може би тъкмо затова е останал навън. За да докаже, че може да се справи като мен. Той ме ненавижда. Мрази ме и в червата.

— Е, както и да е. — Чък повдигна рамене, сякаш разговорът не си заслужаваше усилието. — Ако е мъртъв, рано или късно ще го откриете. Ако не, ще огладнее и ще се покаже. Не ме интересува.

Томас понесе чинията си към гишето.

— Искам само един нормален ден — един ден, в който да си отдъхна.

— В такъв случай смятай, че желанието ти е изпълнено — произнесе един глас зад него.

Томас се обърна и видя усмихнатото лице на Нют. Усмивката пробуди в душата му известна сигурност и успокоение.

— Хайде тръгвай, затворнико — подкани Нют. — Ще си починеш в пандиза. Чъки ще ти донесе нещо за обяд.

Томас кимна и се отправи към вратата. Изведнъж мисълта за затвора му се стори примамлива. Един ден на спокойствие и отдих.

Макар нещо да му подсказваше, че съществува по-голяма вероятност Гали да му поднесе цветя, отколкото да преживее един спокоен ден в Езерото.

Пандизът се намираше на закътано място между Чифлика и северната стена на Езерото, скрит зад високи бодливи храсталаци, които навярно не бяха подрязвани от векове. Представляваше масивна бетонна постройка със зарешетен прозорец и дървена врата, която се заключваше с голямо ръждясало резе, сякаш дошло тук от средновековна тъмница.

Нют извади ключ и отключи катинара, после даде знак на Томас да влезе.

— Вътре има само един стол. Забавлявай се както можеш.

Томас пристъпи в помещението и изпъшка тихо — единствената мебелировка бе стар паянтов стол, с един подрязан по-късо от останалите крак, причината за което бе очевидна. Нямаше дори тапицерия.

— Приятно прекарване — пожела Нют, преди да затвори вратата. Томас чу зад гърба си щракането на резето. После лицето на Нют изникна зад решетките.

— Ето ти и наградата, задето нарушаваш правилата — подхвърли той с подигравателна усмивка. — Томи, зная, че спаси човешки живот, но все пак...

— Да, ясно ми е. Редът.

Нют се засмя.

— Не си глупак, приятелю. Разбери, такъв е животът тук. Помисли върху това, докато стоиш между тези четири стени.

След което си тръгна.

Измина първият час, през който досадата на Томас непрестанно нарастваше. Към втория час вече му се искаше да си блъска главата в стената. Два часа по-късно си мислеше, че ще е по-добре да излезе в Лабиринта и да се гони със скръбниците, отколкото да виси тук, в този скучен пандиз. Опита се да пробуди заспалите си спомени, но не се получи нищо.

За щастие малко след това се появи Чък с обяда и отърва Томас от лошите мисли.

След като му подаде бутче пилешко и вода през решетките, Чъки взе думата.

— Нещата в Езерото се връщат към нормалното — обяви момчето. — Бегачите излязоха, останалите се захванаха за работа. Все още няма и следа от Гали. Нют каза на бегачите да се приберат веднага, ако узнаят нещо за него. И още — Алби вече е на крака. Изглежда добре. Нют е доволен, че не се налага да държи шефското място повече.

При споменаването на Алби Томас изгуби интерес към храната. Спомни си как предния ден едрото момче се бе опитало да се самозадуши. После се сети, че никой не знае какво бе казал Алби, след като Нют напусна стаята — преди да получи пристъп. Но това не значеше, че Алби ще запази тайната им.

Чък продължаваше да говори и сега избра съвсем нова тема.

— Томас, малко съм объркан, човече. Не зная как е при теб, но ако ме питаш, нямам никакво желание да живея тук. Искам да се върна при семейството си. Каквото и да е мястото, откъдето са ме взели. Искам да си спомня.

Томас го погледна учудено. Никога досега не бе чувал толкова откровено изказване от Чък.

— Разбирам за какво говориш — промърмори той.

— Знаеш ли — призна му Чък, — в началото плачех. Всяка нощ.

— Наистина? — Това признание накара Томас да забрави Алби.

— Като малко бебе. Почти до деня, когато се появи ти. Сетне, предполагам, започнах да свиквам. Приех, че това е новият ми дом, макар да полагахме непрестанни усилия да намерим път навън.

— Аз плаках само веднъж — сподели Томас, — но това стана, след като едва не ме изядоха жив. Сигурно съм доста коравосърдечен.

— Плакал си? — повдигна вежди Чък. — Тогава?

— Аха. Когато последното чудовище падна от Скалата, не издържах и се разревах с глас. Чак гърдите ме заболяха. — Томас си спомняше онзи момент много ясно. — Всичко се стовари изведнъж върху мен. Вярно е, че след това се почувствах по-добре. Вече никога няма да ме е срам, че съм плакал.

— Наистина се чувстваш по-добре, нали? Странно е как действа плачът.

Изминаха няколко минути. Томас откри, че не би имал нищо против Чък да си тръгне.

— Ей, Томас? — повика го Чък.

— Тук съм.

— Как мислиш, дали съм имал родители? Истински родители?

Томас се разсмя, за да прогони внезапната тъга, обзела го при този въпрос.

— Разбира се, че си имал, приятелче. Аз ли да ти обяснявам за пчеличките и птичките?

— Не това имах предвид — навъси се Чък. — Повечето момчета, които преживяват Промяната, си спомнят ужасни неща, за които не искат да говорят. И това ме кара да се съмнявам, че бих поискал да се върна у дома. Та исках да попитам, смяташ ли, че е възможно наистина да съм имал майка и баща някъде във външния свят и те да тъгуват за мен? Мислиш ли, че плачат нощем?

Томас установи с изненада, че очите му се пълнят със сълзи. Животът след пристигането му тук бе толкова объркан и препълнен със събития, че досега не се бе замислял над факта, че момчетата тук може би имат семейства, на които липсват.

За пръв път думите на Чък пробудиха у него желанието да убие някого. Този хлапак трябваше да ходи на училище, да си играе с други деца. Заслужаваше дом и семейство, което да се грижи за него, да го обича, да се безпокои, че го няма. Любеща майка, която да го кара да се къпе всеки ден, и баща, който да му помага с домашните.

Томас ненавиждаше хората, които бяха отнели това малко, нещастно момче от семейството му. Мразеше ги със страст, каквато не вярваше, че би изпитвало човешко съществуване. Искаше Чък да е щастлив.

Но щастието им бе отнето. Обичта бе отнета от техния нов живот.

— Чуй ме, Чък — заговори той. — Сигурен съм, че имаш родители. Зная го. Готов съм да се обзаложа, че майка ти влиза в твоята стая, прегръща възглавницата ти и оплаква своята участ, задето те е изгубила. И сигурно плаче. Облива се в сълзи. Ходи с подпухнали очи и подут нос. Това е истината.

Чък не отговори, но на Томас му се стори, че чува сподавени хлипания.

— Не се предавай, Чък. Ще намерим решение на тази загадка и ще се измъкнем оттук. Вече съм бегач — обещавам, че ще направя всичко възможно да те върна в твоята стая. И тогава майка ти ще спре да плаче. — Томас бе уверен в думите си. Усещаше как горят в сърцето му.

— Дано да си прав — рече Чък с разтреперан глас. След това му махна от прозорчето и се отдалечи.

Томас се зае да кръстосва килията, кипящ от желание да изпълни час по-скоро обещанието си.

— Кълна се, Чък — прошепна той. — Кълна се, че ще те върна у Дома.

31

Малко след като Томас чу стърженето и тътнежа на затварящите се врати, Алби дойде да го освободи, което бе доста голяма изненада. Металният ключ изщрака и вратата на килията се отвори.

— Жив ли си още, сбръчканяко? — попита Алби. Изглеждаше много по-добре от вчерашния ден и Томас не можеше да откъсне очи от него. Кожата му бе възвърнала нормалния си цвят, около очите му вече не се виждаха сплетени венички и като че ли дори бе напълнял за тези петнайсетина часа.

Алби забеляза, че го гледа ококорено.

— Какво си ме зяпнал, сбръчканяко?

Томас поклати глава. Питаше се какво ли си спомня Алби и какво ли знае за него.

— Ами... нищо. Просто съм учуден, че оздравя толкова бързо. Добре ли си вече?

Алби сви десния си бицепс.

— Никога не съм бил по-добре. Хайде, излизай навън.

Томас го последва. Алби затвори вратата на пандиза и я заключи, сетне добави:

— Е, малко послъгах. Чувствам се като нещо, изцопнато от скръбник.

— Точно така изглеждаше вчера. Но днес си като нов. Кълна се.

Алби прибра ключовете в джоба си и се облегна на вратата на пандиза.

— Помниш ли какво ти казах вчера?

Сърцето на Томас се разтуптя. Нямаше представа какво да очаква оттук нататък.

— Ааа, да, спомням си.

— Видях каквото видях, новако. Спомените избледняват, но тези няма да ги забравя никога. Беше ужасно. Опитах се да говоря за това и тогава нещо започна да ме души. Сега образите се разсеяха, потънаха като нещо, което се опитваш да забравиш.

Сцената от предния ден изплува в съзнанието на Томас — Алби се мята, мъчи се да се задуши. Дори не би повярвал, че подобно нещо е възможно, ако сам не бе станал свидетел. Въпреки че се боеше от отговора, знаеше, че трябва да попита нещо.

— Какво беше това за мен? Ти все повтаряше, че си ме видял. Какво правех?

— Ти беше със... Създателите. Помагаше им. Но не това ме потресе толкова.

„Помагал съм им?“ Томас се сви, сякаш някой бе забил юмрук в корема му. Не можеше да намери сили да попита какво означава това.

Алби продължи:

— Надявам се, че Промяната не ни връща истинските спомени, а само насажда фалшиви. Някои го подозират, аз мога само да храня надежди. Ако светът е такъв, какъвто го видях... — Той млькна с мрачно лице.

Томас се смути, но продължи да настоява:

— Не можеш ли да ми разкажеш какво видя за мен?

Алби поклати глава.

— Няма начин, сбръчканяк. Не искам пак да се вкопча в собственото си гърло. Може би са поставили нещо в мозъците ни, което да ни контролира — както са изтрили спомените ни.

— Добре, ако съм от лошите, защо не ме оставиш затворен? — попита Томас, макар да не го каза сериозно.

— Не си от лошите, новако. Може да си проклет сбръчканяк, но не си зъл. — На устните на Алби затрептя измъчена усмивка. — Това, което направи — да рискуваш живота си, за да спасиш мен и Миньо, — показва, че в сърцето ти не се таи зло. Не, просто ме кара да си мисля, че има нещо съмнително в серума на скръбта и в Промяната. Надявам се да е така — заради теб и мен.

Томас почувства облекчение от думите му, макар да не бе чул нищо конкретно.

— И колко зле беше? — попита той. — Да си върнеш част от спомените?

— Видях неща от детството си, къде съм живял и прочее. И ако това е вярно, новако... — той млькна и сведе глава. — Ако е истина, предпочитам да отида и да се гушна със скръбниците.

Томас се изненада от думите му. Щеше му се Алби да съобщи подробности, да даде някакво описание, каквото и да било. Но знаеше, че Алби все още живее със спомена за ръката, която го стиска за гърлото. Неговата ръка.

— Може да не са истински, Алби. Може серумът да е нещо като въздействащо на психиката лекарство, което предизвиква халюцинации. — Томас знаеше, че се лови за сламка.

Алби помисли над думите му.

— Лекарство... халюцинации... — Поклати глава. — Съмнявам се.

Заслужаваше си да опита.

— Все още можем да избягаме от това място.

— Да, благодаря, новако — отвърна подигравателно Алби. — Какво ли щяхме да правим без твоите ободряващи слова? — И отново тази измъчена усмивка.

— Престани да ме наричаш новак — тросна се Томас. — Сега момичето е новачка.

— Добре, новако — въздъхна Алби, който очевидно се бе уморил от разговора. — Иди намери нещо за вечеря — присъдата ти изтече.

— И един ден не е никак малко. — Томас нямаше нищо против да напусне пандиза. А и беше гладен. Ухили се на Алби и се отправи към кухнята.

Вечерята беше невероятна.

Пържитиган знаеше, че Томас ще се появи късно, и бе оставил за него чиния с печено месо и картофи, както и бележка, че в шкафа има сладкиши. Готвачът не криеше намерението си да поддържа Томас, както бе направил и на събора. Миньо направи компания на Томас по време на вечерята, подготвяйки го за неговия първи ден от обучението за бегач. Неща, над които да си мисли, когато си легне.

След като приключиха, Томас се отправи към тайното място, където бе прекарал предната нощ, в ъгъла зад Мъртви глави. Спомни си за разговора с Чък и се зачуди какво ли ще е, ако има родители, които да му казват лека нощ.

Над Езерото цареше умиротворение след събитията от предните дни. Повечето момчета си бяха легнали. Томас нямаше нищо против —

точно от тишина се нуждаеше.

Одеялата, с които някой го бе завил предната нощ, бяха още там. Взе ги и се настани в ъгъла, където масивните стени бяха загърнати от плътен слой бръшлян. Лъхна го миризмата на гора и влажна почва. Кой знае защо това го накара да се замисли за атмосферните условия по тези места. Никога не валиеше дъжд или сняг, не ставаше твърде студено или прекалено горещо. Ако се изключеше фактът, че са откъснати от роднини и приятели и са затворени насред един Лабиринт, мястото си беше истински малък рай.

Някои неща бяха прекалено идеални. Знаеше го, но нямаше обяснение за това. После мислите му се понесоха към разказа на Миньо по време на вечеря — за размера и мащабите на Лабиринта. Вече знаеше, че е прав — беше придобил известна представа, когато надникна от Скалата. Но не можеше да си обясни как е била построена подобна структура. Лабиринтът се простираше на много километри. Бегачите трябваше да са в свръхчовешка форма, за да вършат това, с което се занимаваха всеки ден.

Но въпреки усилията си така и не бяха успели да открият изход. Не че това ги бе накарало да се откажат.

На вечеря Миньо му разказа някаква стара история — едно от странните, чудновати неща, които помнеше. За жената, затворена в Лабиринт. Измъкнала се, като не отделяла и за миг дясната си ръка от стената на Лабиринта, а я плъзгала по нея докато вървяла. Така винаги завивала надясно и като следвала това правило, в края на краищата се добрала до изхода. Имаше логика в тази история.

Но не и тук. Тук всички пътища водеха към Езерото. Значи пропускаха нещо.

Утре щеше да започне обучението му. Утре можеше да се опита да им помогне да открият това, което смяташе, че са пропуснали. Томас вече бе взел решение. Нямаше да обръща внимание на нищо. И нямаше да се отказва, докато не намери решение на загадката и не открие пътя към дома.

Утре. Тази дума остана да се рее из съзнанието му, докато накрая заспа.

Миньо го събуди преди изгрев-слънце и му даде знак с фенерчето да го последва към Чифлика. Томас бързо се отърси от сутрешната си сънливост, развълнуван от перспективата да започне обучението си. Измъкна се от одеялото и последва нетърпеливо своя учител, заобикаляйки купчините спящи на земята езерни, чието похъркване бе единственото доказателство, че не са мъртви. Бледа утринна светлина озаряваше Езерото и оцветяваше всичко наоколо в тъмносиво. Никога досега Томас не бе виждал това място тъй преизпълнено с покой. Откъм кокошарника се обади ранобуден петел.

Двамата заобиколиха Чифлика и спряха пред схлупена барака, която Миньо отключи. Томас нямаше търпение да узнае какво има вътре. Зърна въжета и вериги, както и други странни предмети, през които премина лъчът от фенерчето на Миньо. Накрая светлината се спря на кутия със спортни обувки. Томас едва не се разсмя, изглеждаше толкова банално.

— Працат ни нови обувки на всеки няколко седмици — обясни Миньо. — Без тях краката ни ще изглеждат сякаш ходим по Марс. — Той приклепна и разрови купчината. — Кой номер носиш?

— Номер? — Томас помисли за миг. — Аз... не зная. — Странно, но наистина не си спомняше. Наведе се и събу обувките, с които бе дошъл тук. После погледна подметките им. — Четиресет и четири.

— Божичко, ама и ти имаш едни лопатари! — Миньо му подаде чифт елегантни сребристи маратонки. — Ето ти, тези са от твоя номер. Приличат ми на две канута.

— Хубави са. — Томас ги взе, излезе от бараката, седна на тревата и ги нахлузи. Миньо взе още няколко неща, преди да се присъедини към него.

— Само бегачите и блюстителите получават такива — рече той. Преди Томас да вдигне глава, в скута му тупна пластмасов часовник. Беше черен на цвят, съвсем обикновен, с прости чък циферблат.

— Сложи го и никога не го сваляй. Животът ти може да зависи от това.

Томас се зарадва на придобивката. Досега се налагаше да определя часа по слънцето и издължаващите се сенки, но щом си бегач, трябваше да знаеш времето с точност. Постави часовника на ръката си и се върна към връзването на обувките.

Миньо продължи с обясненията:

— Тук има раница, термос за вода, пакет суха храна, шорти, фланели и други неща. — Той сръчка Томас, който вдигна глава. Държеше изрязани гацета от еластична материя. — Тези са за отдолу, да ти е по-удобно да тичаш.

— По-удобно?

— Ами, нали разбираш... Иначе твоят...

— Аха, разбрах. — Томас взе гацетата и останалите вещи. — За всичко сте помислили, а, момчета?

— Като прекараш няколко години в търчане из Лабиринта, разбираш от какво имаш нужда. — Миньо се зае да прибира нещата в раницата.

Томас го погледна учудено.

— Да не искаш да кажеш, че правите поръчки? Подбирате си доставките? — Защо хората отвън, които ги бяха пратили тук, бяха склонни да помагат с толкова много неща?

— Разбира се. Достатъчно е да оставим бележка в Кутията и готово. Кое не значи, че винаги получаваме това, което поискаме. Понякога ни пращат, друг път не.

— Някога да сте искали карта?

Миньо се разсмя.

— Да, опитахме веднъж. Поискахме и телевизор, но ядец. Предполагам, че онези негодници не желаят да гледаме колко е хубав животът отвъд проклетия Лабиринт.

Томас се съмняваше, че предишният му живот е бил чак такава песен — кой свят би се отнесъл така със своите деца? Тази мисъл не само го изненада, но и сякаш пробуди нещо в паметта му, ала светлинката угасна за миг. Той поклати глава, приключи със завързването на обувките, стана и скочи няколко пъти за проба.

— Удобни са. Мисля, че съм готов.

Миньо, все още наведен над раницата, вдигна глава и на лицето му се изписа неудоволствие.

— Приличаш на идиот, като подскачаш като някаква балерина. И какво ще правиш отвън без храна и оръжие?

— Оръжие? — Томас застина на място.

— Оръжие — повтори Миньо и се върна в бараката. — Ела тук, ще ти покажа.

Томас го последва в малкото помещение и видя как другарят му извади няколко кутии от рафтовете в дъното. Под тях имаше скрит капак. Миньо го повдигна и отдолу се показаха дървени стълби, водещи в мрака.

— Държим ги в мазето, за да не могат да ги докопат типове като Гали. Ела.

Миньо слезе пръв. Стъпалата изскърцаха под тежестта му, докато се спускаше десетина стъпки надолу. Въздухът тук бе прохладен. Стъпиха на пръстен под, но не се виждаше нищо, Докато Миньо не запали висящата от тавана крушка.

Помещението бе по-голямо, отколкото очакваше Томас — поне десетина квадратни метра. Покрай стените имаше лавици, в средата бяха поставени няколко масивни дървени маси. По лавиците и масите бяха подредени предмети, от вида на които го побиха тръпки: дървени пръти, метални пики, големи мрежи, рула бодлива тел, триони, ножове, лъкове, стрели, тетиви. Докато ги разглеждаше, в съзнанието му се събуди споменът как Алби бе прострелял Бен в Мъртви глави.

— Брей — не се сдържа Томас и гласът му отекна глухо в стените. В началото се изплаши от толкова много оръжия, но после забеляза, че повечето от тях са покрити с гъст слой прах.

— Не са много тези, които сме използвали — успокои го Миньо. — Но човек никога не знае. Обикновено вземаме с нас по няколко ножа.

Той кимна към голям дървен сандък в ъгъла, чийто капак бе повдигнат и опрян на стената. Вътре имаше ножове с всякакви размери и вид.

Томас можеше само да се надява, че повечето езерни не знаят за това помещение.

— Май е доста опасно да държите тези неща — рече той. — Ами ако Бен бе слязъл тук точно преди да му се разхлопа дъската и да ме

нападне?

Миньо извади връзката с ключове и я разклати.

— Само неколцина късметлии имат такива.

— И все пак...

— Стига си се офлянквал, избери си оръжие. Гледай да е с наточено острие. После отиваме да закусим и да си вземем обяд. Трябва да прекараме известно време в Картографската, преди да излезем навън.

Томас се зарадва от новината — беше любопитен да узнае какво се крие зад вратата на бетонната постройка. Избра къс сребрист кинжал с гумена дръжка и още един — с дълго черно острие. Междувременно вълнението му се поутоложи. Макар да имаше точна представа какво ги дебне отвън, все още не искаше да мисли защо са му нужни оръжия при излизането в Лабиринта.

Половин час по-късно, нахранени и запасени със сухи продукти, те стояха пред металната врата на Картографската. Томас гореше от нетърпение да пристъпи вътре. Зората бе разцъфнала в цялата си прелест и наоколо вече щъкаха езерни, готвеци се за идващия ден. Из въздуха се носеше ухание на пържен бекон — Пържитиган и помощниците му бързаха да утолят глада на десетките празни стомаси. Миньо отключи вратата, завъртя валчестата дръжка, докато отвътре се чу изщракване, и я дръпна към себе си. Металната врата се отмести със скърцане.

— След теб — подкани Миньо с присмехулен поклон.

Томас пристъпи, без да каже нищо. Изпълни го страх, примесен с остро любопитство, и той трябваше да си напомни да диша.

В помещението миришеше на влага и студен метал. Миньо включи осветлението и на тавана блеснаха флуоресцентни лампи, които осветиха стаята до най-малките подробности.

Томас остана изненадан от сеплата обстановка. Бетонните стени на Картографската бяха лишени от каквато и да било украса. В центъра ѝ бе поставена дървена маса, около нея имаше осем стола. Пред всеки от столовете бяха подредени купчинки с листове и моливи. Освен масата и столовете в помещението имаше само осем сандъка, същите като тези с ножовете в подземие. Затворени, подредени на равни разстояния покрай стената.

— Добре дошъл в Картографската — обяви Миньо. — Най-щастливото място по тези земи.

Томас изпита леко разочарование — очакваше нещо по-впечатляващо. Пое дълбоко въздух.

— Жалко, че мирише на изоставено медно находище.

— На мен миризмата ми харесва. — Миньо дръпна два стола и се настани на един от тях. — Сядай, искам да разгледаш няколко картинки, преди да излезем оттук.

Томас се настани, а през това време Миньо взе един лист и се зае да рисува. Начерта правоъгълник, запълващ почти целия лист. После го раздели на по-малки кутийки, по три за всяка страна. В средата написа ЕЗЕРОТО, върху кутийките изписа числа от едно до осем, като започна от горния ляв ъгъл и продължи по посока на часовниковата стрелка. Накрая надраска резки на няколко места.

— Това са вратите — обясни Миньо. — Знаеш за тези в Езерото, но вън в Лабиринта има още четири, които водят към първа, трета, пета и седма секция. Не менят местоположението си, но пътищата до тях се променят всяка нощ заради местенето на стените. — Той побутна листа към Томас.

Томас го взе, слиян от начина, по който бе схематизиран Лабиринтът, и се зае да го разглежда, докато Миньо говореше:

— И така, това е Езерото, заобиколено от осем секции, всяка от които е затворен квадрат. Вече две години не успяваме да открием изхода. Единственото, което би могло да се оприличи на изход, е Скалата, но тя не предоставя много възможности, освен да паднеш и да намериш долу ужасна смърт. — Той чукна с пръст по картата. — Стените се местят всяка нощ — по същото време, когато се затварят и нашите врати. Поне така смятаме, защото не сме ги чували да го правят по друго време.

Томас вдигна глава, щастлив, че може да бъде от помощ.

— Не видях нищо да се мести през онази нощ, когато бях отвън.

— Главните коридори отвъд вратите никога не се променят. Става въпрос за тези навътре.

— Аха! — Томас се наведе над картата и се опита да си представи Лабиринта и каменните стени на местата, където Миньо бе удебелил чертите.

— Винаги държим поне осем бегачи, включително и блюстителя. По един за всяка секция. Отнема ни цял ден да изучим района — с надеждата все някога да открием изход, — после се връщаме и го картографираме, всеки ден на нова страница. — Миньо погледна към сандъците. — Онези сандъци са пълни с карти.

— Искаш да кажеш — попита изплашено Томас, — че аз съм заместил някого? Да не е бил убит?

Миньо поклати глава.

— Не, ние само те обучаваме — вероятно някой ще поиска почивка. Не се безпокой, от доста време не е загивал бегач.

Последните думи само усилиха тревогата на Томас, макар че се надяваше да не му проличи. Той посочи Трета секция.

— Значи... ви отнема цял ден да претичате тези по-малки квадрати?

— Може да ти се стори смешно... — Миньо се доближи до един от сандъците и повдигна капака. — Ела тук.

В сандъка имаше четири отделения с карти и четирите бяха пълни до горе. Вътре имаше едни и същи чертежи, набързо нахвърляни схеми на Лабиринтните квадрати. В горния десен ъгъл бе изписано Осма секция, последвано от името Хенк, после пишеше „ден“ и число. Последният ден бе под номер 749.

— Разбрахме от самото начало, че стените се местят — обясняваше Миньо. — Веднага след това започнахме да си водим записки. Надявахме се, че като ги проследим ден след ден, седмица след седмица, ще открием някакъв модел. И така се оказа — Лабиринтите се повтаряха приблизително всеки месец. Но все още не сме открили път, който да ни изведе навън. Така и не го намерихме.

— Оттогава са минали две години — рече Томас. — Не се ли отчаяхте до степен да опитате да останете отвън поне веднъж нощем, за да видите дали някъде между местещите се стени не се появява проход?

Миньо го изгледа и в очите му блеснаха гневни пламъчета.

— Приятелче, внимавай с обидите.

— Какво? — Томас бе изненадан. Нямахше намерение да го обижда.

— Две години се трепем, а на теб само ти дойде наум да попиташ защо сме толкова страхливи, че не оставаме навън нощем?

Неколцина опитаха още в самото начало — всички до един загинаха. Искаш ли да прекараш една нощ навън? Смяташ ли, че ще имаш още един шанс да си спасиш задника?

Томас почервеня от срам.

— Не. Съжалявам. — Изведнъж се почувства ужасно.

— Добре де. — Миньо отново извърна очи към чертежите в сандъка. — Животът в Езерото може да не е приказен, но все пак е безопасен. Има достатъчно храна, защита от скръбниците. Няма начин да поискаме от бегачите да останат отвън. Поне засега — докато не открием, че наистина съществува надежда за изход.

— Близко ли сте? Има ли надежда това да стане?

Миньо сви рамене.

— Нямам представа. Истината е, че не знаем какво друго може да се направи. Можем само да се молим един ден някъде нещо да се появи. Но не бива да се отказваме. Никога.

Томас кимна, облекчен от промяната в насоката на разговора. Колкото и зле да бяха нещата тук, откажат ли се, щеше да стане още по-лошо.

Миньо извади от сандъка няколко листа с карти от последните дни. Докато ги прелистваше, се зае да обяснява:

— Сравняваме ден с ден, седмица със седмица, месец с месец. Всеки бегач отговаря за картографирането на неговата секция. Ако трябва да бъда искрен, досега не сме напреднали и на йота. Ако трябва да съм още по-искрен — не знаем какво търсим. Гадна история, приятел. Наистина гадна.

— Но не бива да се отказваме — изтъкна с многозначителен тон Томас. Каза „ние“, без да се замисли, и чак тогава осъзна, че вече е неразделна част от Езерото.

— Именно, братче. Не можем да се откажем. — Миньо върна листовете в сандъка и го затвори. — Сега ще трябва да побързаме, защото изгубихме доста време тук. Първите няколко дни само ще ме следваш. Готов ли си?

— Ами... май съм готов — рече неуверено Томас.

— Без „май“, приятелче. Готов ли си, или не?

Томас вдигна глава и срещна погледа на Миньо.

— Готов съм.

— Да идем да потичаме тогава.

Минаха през Западната врата и навлязоха в Осма секция, където продължиха по няколко поредни коридора. Томас крачеше зад Миньо, който свиваше наляво и надясно, без дори да се замисля. Утринната светлина придаваше особена яркост на предметите — бръшляна, напуканите стени, каменните плочи на земята. Макар слънцето все още да не се виждаше, светлината бе достатъчна, за да се ориентират. Томас се стараеше да не изостава от Миньо, на моменти дори се налагаше да подтичва, за да се изравни с него.

Най-сетне приближиха правоъгълна вдлъбнатина в една дълга стена на север, която приличаше на рамка за врата, но без самата врата. Миньо мина покрай нея, без да спре.

— Тази тук е изход от Осма секция — средното ляво квадратче, към Първа секция — горното ляво квадратче. Както ти казах, този проход винаги е тук, но пътят до него може да е различен, защото стените менят местата си.

Томас го последва и едва сега забеляза колко се е задъхал. Надяваше се, че е от тичането и че скоро дишането му ще се успокои.

Продължиха по дългия коридор надясно и подминаха няколко отклонения вляво. Когато стигнаха дъното на коридора, Миньо забави крачка и извади от джоба си бележник и молив. Отбеляза си нещо, прибра ги и продължи, без да спира и за миг. Томас се зачуди какво ли бе записал, но Миньо отговори, преди да е задал въпроса.

— В повечето случаи... се старая да разчитам на паметта си — поде той с глас, в който вече се прокрадваше изтощение.

— Но на всеки пети завой си отбелязвам по нещо, за да си помагам. Най-вече разлики от предишни минавания. Така мога да използвам вчерашната карта при рисуването на днешната. Облекчавам си работата, приятелче.

Потичаха още малко, преди да стигнат кръстовище. Тук имаше три възможни избора, но Миньо сви надясно, без да се поколебае. В същия миг измъкна от джоба си остър нож и без да забави крачка,

отсече голям клон от бръшляна на стената. Хвърли го на земята зад тях, без да се обръща.

— Това вместо трохи ли е? — попита Томас, припомнил си една стара приказка. Подобни изблици от миналото бяха престанали да го изненадват.

— Трохи — потвърди Мино. — Аз съм Хензел, а ти — Гретел.

Продължиха нататък, като от време на време свиваха надясно, понякога наляво. На всеки завой Миньо отрязваше по един клон и го хвърляше на земята. Томас не можеше да не изпита уважение към него — момчето дори не се забавяше, когато го правеше.

— Е, добре — рече Миньо, който вече очевидно дишаше по-тежко. — Твой ред е.

— Какво? — Томас не бе очаквал да върши друго, освен да тича и да се оглежда.

— Да отрежеш клон — трябва да се научиш да го правиш в движение. Когато се връщаме, ги вдигаме или ги изритваме встрани.

Томас се зарадва, че най-сетне ще може да направи нещо повече, макар че щеше да мине известно време, преди да стане добър като Миньо. Първите няколко пъти трябваше да спринтира след отрязването, за да застигне другаря си, а един път дори си счупи нокът. Но на десетия опит вече го правеше почти като своя учител.

Двамата продължиха нататък. След като потичаха още малко — Томас нямаше представа колко дълго и на какво разстояние, — Миньо забави ход, после спря.

— Почивка — обяви, свали раницата си и извади отвътре термос с вода и ябълка.

Томас не се нуждаеше от подканяне, за да последва примера му. Надигна своя термос и пи жадно, усещайки как приятната хладина се спуска в гърлото му.

— По-кратко, приятел — спря го Миньо. — Остави си за по-късно.

Томас прибра термоса, пое си шумно въздух и се оригна. Отхапа от ябълката, беше приятно свежа. Сети се за деня, когато Миньо и Алби бяха отишли да търсят мъртвия скръбник — след което всичко се обърка.

— Така и не ми разказа какво се случи с Алби през онзи ден — и защо е в такова състояние. Предполагам, че скръбникът се е пробудил,

но какво всъщност стана?

Миньо вече бе нарамил раницата. Изглеждаше готов за път.

— Онази гад просто не беше умряла. Алби я срита с крак като пълен идиот и тогава гадинката скочи, разпери шипове и се затъркаля с тлъстото си тяло към него. Нещо не беше наред с нея, защото не нападнаше както обикновено. Сякаш по-скоро се опитваше да се измъкне, а нещастният Алби се бе озовал на пътя ѝ.

— Искаш да кажеш, че е побягнала от вас? — Томас не можеше да повярва, че подобно нещо е възможно.

Миньо сви рамене.

— Ами да, предполагам. Може би ѝ е трябвало да презареди някъде, или кой знае. Нямам идея.

— Какво може да ѝ е станало? Видяхте ли някакви рани, нещо друго? — Томас не знаеше какъв отговор очаква, но беше сигурен, че от случката биха могли да извлекат някаква информация.

Миньо потъна в замислено мълчание.

— Не. Проклетията просто изглеждаше мъртва. Като восъчна статуя. После бум! — и се свести.

Томас се мъчеше да открие някакво разумно обяснение за случилото се, нещо, което би им разкрило загадката.

— Питам се къде е отишла. Къде отиват всички те. Не сте ли се чудили? — Поклати глава и продължи: — Не ви ли е хрумвало да ги проследите?

— Човече, ама теб май те влече смъртта, а? Ела, трябва да вървим. — Миньо се обърна и хукна по коридора.

Докато го следваше, Томас се опита да разбере какво не му дава покой. Нещо, свързано с мъртвия скръбник, който внезапно се пробудил, или къде е отишъл след случката...

Отчаян, той реши да изостави тази мисъл и да се съсредоточи върху придвижването из коридорите.

Още два часа Томас следва Миньо по петите, като спираха само на няколко пъти за кратки почивки. Въпреки добрата си форма той усети, че вече го боли всяко мускулче в тялото му.

Най-сетне Миньо спря и отново свали раницата. Двамата седнаха на земята и се облегнаха на обраслата в бръшлян стена, извадиха пакетите със суха храна и обядваха. Томас се хранеше колкото се може по-бавно, наслаждаваше се на всяка хапка. Знаеше, че Миньо ще

нареди да станат и да продължат веднага щом изядат всичко, и затова не бързаше.

— Нещо различно днес? — попита той.

Миньо се пресегна и потупа джоба на раницата, където държеше бележника.

— Обичайните премествания. Нищо, което да пробуди любопитство.

Томас отпи дълга глътка вода и вдигна очи към стената насреща. Мярна сребрист отблясък, каквито бе виждал неведнъж през този ден.

— Каква е историята с тези бръмбари остриета? — попита. Струваше му се, че са навсякъде. После си спомни какво бе видял в Лабиринта — имаше толкова много неща, които не бе успял да сподели. — И защо на гръбчетата им е изписано ЗЛО?

— Никога не сме успявали да хванем някое от тях. — Миньо довърши обяда си и прибра кутията. — И не знаем какво означава тази дума — вероятно нещо, което цели да ни изплаши. Но предполагаме, че са шпиони. На онези. Друго обяснение като че ли няма.

— И кои са онези? — попита Томас, в очакване да чуе повече от един отговор. Вече мразеше хората, създали Лабиринта. — Някой има ли представа?

— Не знаем нищичко за проклетите Създатели. — Лицето на Миньо почервения от гняв. — Нямам търпение да ги стисна за...

Но преди да успее да довърши, Томас скочи на крака и прекоси коридора.

— Какво е това? — попита, сочейки тъмносиво петно на нивото на очите, прикрито зад бръшляна.

— А, това ли — махна небрежно с ръка Миньо.

Томас разтвори клоните на бръшляна, после се втренчи в металната табела, върху която имаше надпис с главни букви. Докосна я с пръсти, сякаш не вярваше на очите си.

ЗЕМНА ЛИГА ЗА ОТБРАНА: ОТДЕЛ ЗА ЕКСПЕРИМЕНТИРАНЕ НА ГИБЕЛНАТА ЗОНА

Прочете думите на глас и погледна към Миньо.

— Какво означава?

Побиха го тръпки. Трябва да беше нещо, оставено от Създателите.

— Нямам идея, сбръчканяко. Има ги навсякъде, нещо като реклами на хубавия Лабиринт, който са построили. Отдавна ми е писнало да ги гледам.

Томас отново вдигна очи към табелата. Нуждаеше се от нещо, което да прокуди назряващото усещане за обреченост.

— Да, няма нищо радостно в този надпис. Отбрана. Гибелна зона. Експеримент. Много приятно, няма що.

— Съгласен съм, зеленяко. А сега да вървим.

Томас се отдели неохотно от табелата, метна раницата на гръб и продължи след Миньо. Думите от надписа сякаш горяха с ярък огън в съзнанието му.

Около час след обедната почивка Миньо спря в дъното на дълъг коридор. Беше прав, с високи, неумолими стени и без разклонения.

— Последният задънен коридор — обясни той на Томас. — Време е да се връщаме.

Томас си пое мъчително въздух.

— И нищо ново?

— Обичайните промени в този маршрут. Денят приключи. — Миньо погледна безизразно часовника си. — Трябва да се връщаме. — Без да чака отговор, той се обърна и побягна в обратна посока.

Томас го последва, обезсърчен от видяното през деня. По някое време се изравни с Миньо.

— Но...

— Затвори си устата, приятел. Спомни си какво ти казах по-рано — никакви напразни рискове. А, и още нещо. Наистина ли мислиш, че има изход? Тайна врата или нещо от този род?

— Не зная... може би. Защо питаш?

Миньо поклати глава.

— Няма изход. Навсякъде е все същото. Стени след стени след стени. Непробиваеми.

— Откъде знаеш? — настоя Томас, макар да не се съмняваше в правотата му.

— Защото хора, които са пратили по петите ни чудовища като скръбниците, не биха ни позволили да се измъкнем толкова лесно.

— Тогава защо изобщо обикаляме наоколо? — тросна се Томас.

Миньо го изгледа.

— Защо си правим труда ли? Защото трябва да има някаква причина за всичко това. Но ако мислиш, че ще намериш някоя малка, примамлива вратичка, която води към Града на щастието, тогава не си нищо повече от купчина кравешки цопла.

Томас извърна очи, завладян от нова вълна на безнадеждност.

— Гадна история.

— Най-умното нещо, което каза днес, зеленяко.

Миньо си пое дълбоко дъх и ускори крачка. Единственото, което можеше да стори Томас, бе да последва примера му.

Останалата част от деня премина като в мъгла. Двамата се прибраха в Езерото, влязоха в Картографската и Миньо начерта дневния маршрут, като го сравни с този от предния ден. После стените се затвориха и дойде време за вечеря. Чък се опита да го заговори на няколко пъти, но Томас имаше сили само да кима и почти не чуваше какво му приказват.

Прибра се на мястото си в ъгъла далеч преди да се стъмни, усъмнен дали утре ще има сили да тича отново. Дали ще може да го прави всеки ден оттук нататък. Особено след като му се струваше безсмислено. Показа се, че да си бегач не е чак толкова примамливо. Още след първия ден.

Беше забравил напълно за вчерашното си желание, за обещанието, дадено на Чък, че ще го върне при семейството му. Всичко това бе пометено от непосилната умора.

Малко преди да заспи, един женски глас заговори в главата му. Сякаш в черепната му кутия имаше затворена приказна богиня. На следващата сутрин, когато отвори очи, първо се запита дали този глас е бил истински, или го е сънувал. Но въпреки това помнеше всяка изречена дума.

„Том, току-що задействах края.“

Томас се събуди от бледа, безжизнена светлина. В първия миг си помисли, че е отворил очи по-рано от обичайното, че до зазоряване остава час или повече. Но после чу виковете. Надигна се и надзърна през покривалото от листа.

Небето бе мътносиво — различно от обичайното за ранна утрин.

Той скочи на крака, вдигна глава нагоре и се подпря на стената, за да не му се завие свят. Нямаше синьо, нито черно, нямаше звезди или пурпурното зарево на идещата сутрин. Небето, до последния сантиметър, бе тъмносиво. Безцветно и мъртво.

Той погледна часовника си — оставаше час до обичайното време за ставане. До времето, когато се събуждаше от слънчевите лъчи. Но не и днес.

Погледна отново нагоре с надеждата всичко да се е променило. Ала небето оставаше сиво. Без облаци, без утринно сияние, въпреки че би трябвало вече да се вижда пукването на зората.

Слънцето беше изчезнало.

Езерните се бяха скупчили около Кутията и сочеха мъртвото небе. Всички говореха едновременно. Според часовника бе време за закуска, за начало на работния ден. Ала изчезването на най-големия обект в слънчевата система бе променило дневния ред.

Докато наблюдаваше това неголямо стълпотворение, Томас установи с изненада, че не изпитва никакъв страх или паника, макар инстинктите му да настояваха, че би трябвало. Остана изненадан, че повечето от присъстващите изглеждаха изплашени и объркани като изоставени дечица. Това, най-малкото, беше нелепо.

Слънцето очевидно не беше изчезнало — това беше невъзможно.

Макар да изглеждаше точно така — никъде не се виждаше и помен от сиянието на огненото кълбо, нито предметите хвърляха сенки. Но както той, така и останалите езерни бяха твърде рационални и интелигентни хора, за да си помислят подобно нещо. Не, трябваше да има друга разумна причина за явлението, на което бяха свидетели. И

каквато и да бе тя, за Томас означаваше само едно: фактът, че вече не могат да виждат слънцето, му говореше, че никога не са го виждали. Слънцето не може да изчезне. Просто небето им е било изкуствено.

С други думи, слънцето, огрявало Езерото през изминалите две години, осигурявало топлина и живот за всичко, изобщо не е било слънце. Било е илюзия. Всичко на това място беше фалшиво.

Томас не знаеше накъде ще го изведат тези заключения, но бе сигурен, че е на прав път. Това бе единственото рационално обяснение, което бе готов да приеме. Но по реакциите на езерните съдеше, че никой от тях не е стигнал до същия извод.

Чък дотича при него с изплашено лице.

— Какво мислиш, че може да е станало? — попита с разтреперан гласец, без да откъсва поглед от небето. — Прилича на голям сив таван — толкова е близо, че почти можеш да го пипнеш.

Томас също вдигна глава.

— Да, човек започва да си задава разни въпроси за това място — За втори път през последните двайсет и четири часа Чък бе казал нещо вярно. Небето наистина приличаше на таван. — Може нещо да се повредило. Искам да кажа — слънцето може да се върне, след като го поправят.

— Да се е повредило? — Чък се ококори. — Какви ги приказваш?

Преди Томас да отговори, в съзнанието му изникна избледнелият спомен от снощи. Думите на Тереза отново отекнаха в съзнанието му. „Току-що задействах края.“ Не можеше да е съвпадение, нали? Стомахът му се сви болезнено. Каквото и да беше обяснението, каквото и да ставаше в небето, истинско или не, слънцето си бе отишло. А това не можеше да е на добро.

— Томас? — повика го Чък.

— Да? — Той все още бе замаян от спомена.

— Какво искаше да кажеш с това, че нещо е повредено?

— Ами, не зная. — Имаше нужда от малко време, за да помисли. — Има много неща тук, които не разбираме. Но не можеш да накараш слънцето да изчезне, нали? А и все пак имаме достатъчно светлина. Откъде се взема?

Чък го зяпна, сякаш току-що му бяха разкрили най-дълбоките тайни на вселената.

— Да, откъде се взема? Какво става, Томас?

Младежът се пресегна и го стисна за рамото. Почувства се неловко.

— Нямам представа, Чък. Никаква представа. Но съм сигурен, че Нют и Алби ще намерят обяснение.

— Томас! — извика Миньо и дотича при тях. — Престани да си бърбриш с Чъки, време е да тръгваме. Вече закъсняхме.

Томас бе изумен. По някаква причина очакваше странното небе да промени нормалните планове за деня.

— Все още ли смяташ да излезете? — попита Чък, който очевидно също бе учуден. Томас се зарадва, че момчето зададе въпроса вместо него.

— Разбира се, сбръчканяко — отвърна Миньо. — Ти нямаш ли си работа? — Той погледна Томас. — Така поне имаме още една причина да търсим изход оттук. След като слънцето го няма, скоро растенията ни ще започнат да измират. Мисля, че настъпва времето за отчаяни действия.

Последните думи разтърсиха Томас.

— Искаш да кажеш, че ще останем навън и през нощта? И ще изучим по-внимателно стените?

Миньо поклати глава.

— Още не. Но може би скоро. — Той погледна небето. — Човече, какво пробуждане само! Ела, да тръгваме.

Томас го последва мълчаливо. Мълча и докато закусваха, замислен за сивото небе и думите на Тереза — поне така смяташе, че се казва момичето.

Какво ли искаше да каже с това, че е задействала края? Томас не можеше да се отърве от желанието да го сподели с някого. С когото и да било.

Но докато не разкриеше смисъла на думите ѝ, не искаше да казва на другите, че чува в главата си гласа на момичето. Може да си помислят, че му хлопа дъската, дори да го затворят — и този път за дълго.

В края на краищата реши засега да не споделя с никого и тръгна след Миньо за техния втори ден на обучение из коридорите под безцветното небе.

Видяха скръбника още преди да стигнат до вратата, водеща от Осма към Първа секция.

Миньо бе на няколко крачки пред Томас. Тъкмо бе свърнал зад ъгъла, когато закова на място и подметките му се хлъзнаха по камъка. Той отскочи назад, сграбчи Томас за ризата и го притисна към стената.

— Шшшт — прошепна. — Там има скръбник.

Томас ококори очи в ням въпрос и усети, че сърцето му прескача няколко удара, преди да се върне към нормалния си ритъм.

Миньо кимна и опря пръст в устните си. Пусна ризата на Томас и отстъпи назад, после се прокрадна към ръба, зад който бе видял скръбника. Много бавно подаде глава, за да надникне. Томас едва се сдържа да не му кресне, че трябва да е внимателен.

Миньо отдръпна рязко глава и се обърна към Томас.

— Стои там без да помръдва — като онзи мъртвия, който видяхме.

— Какво ще правим? — попита Томас тихо. Помъчи се да овладее надигащата се паника. — Към нас ли идва?

— Не, глупако, казах ти, че стои на място.

— Е? — Томас вдигна ръце. — Какво ще правим? — Не му се нравеше идеята да останат в близост до скръбник.

Миньо помисли малко, преди да отговори.

— Трябва да продължим нататък, за да стигнем нашата секция. Ще го наблюдаваме известно време — ако видим, че тръгва към нас, ще побегнем обратно към Езерото. — Той надзърна отново и после обърна глава. — По дяволите! Изчезнал е! Ела!

Без да чака отговор, Миньо хукна в посоката, където за последен път бе видял скръбника. Макар че инстинктите му крещяха друго, Томас го последва.

Тичаха по дългия коридор, свиха наляво, после надясно. На всеки завой забавяха, за да може блюстителят да погледне към следващия коридор. И всеки път Миньо шепнеше, че зърнал опашката на скръбника да изчезва зад следващия ъгъл. Това продължи около десетина минути, докато стигнаха един дълъг коридор, който свършваше при Скалата. Отвъд се виждаше само безжизненото небе. Скръбникът бе набрал скорост и се носеше право нататък.

Миньо закова внезапно и Томас едва не се блъсна в него. Пред смаяните им погледи скръбникът дотича до ръба на бездната и се

хвърли в нея. Чудовището изчезна от ползрението им — сянка, погълната от по-голямата сянка.

— Това обяснява някои неща — рече Миньо.

Томас стоеше до него на ръба на Скалата, загледан в сивата празнота отвъд. Не се виждаше и зачатък на форма, нито вляво, нито вдясно, докдето му стигаше погледът. Нищо, освен тази сивкава стена.

— Какво обяснява? — попита той.

— Видяхме го вече три пъти. Нещо става.

— Тъй де. — Томас се досети какво има предвид, но изчака Миньо да продължи.

— Мъртвият скръбник, който видяхме с Алби, се отправи насам и повече не го видяхме в Лабиринта. Също и онези гадини, които излъгахме да скочат зад нас.

— Излъгахме? — попита Томас. — Май не е било точно така.

Миньо го погледна замислено.

— Хм. А сега и този. — Той посочи бездната. — Мисля, че вече няма съмнение — по някакъв начин скръбниците напускат Лабиринта оттук. Прилича на магия, но същото е и изчезването на слънцето.

— Щом те могат да го напуснат оттук — каза бавно Томас, — значи и ние ще можем. — Внезапно го обзе вълнение.

Миньо се разсмя.

— Ето пак този твой стремеж към смъртта. Искаш ли да останеш навън, за да видиш дали скръбниците няма да си направят сандвич от теб?

— Да имаш по-добра идея? — изрепчи се Томас.

— Всяко нещо с времето си, новако. Да идем да потърсим камъни и да направим експеримент. Трябва да има някакъв скрит изход.

Двамата обиколиха близките коридори и скоро събраха достатъчно камъни. Повечето бяха изпопадали от пукнатините в стените. След като ги натрупаха на малка купчинка, те седнаха на ръба

на Скалата и провесиха крака надолу. Под себе си Томас не виждаше нищо, само сивкава бездна.

Миньо извади бележник и молив и ги постави до себе си.

— Най-важното е да си водим бележки. А ти се постарай да запомниш всичко с кухата си глава. Ако съществува някаква оптична илюзия, която прикрива изхода, не искам да е моя вината, когато някой сбръчканяк се опита да скочи.

— Този сбръчканяк ще трябва да е блюстителят на бегачите — изтъкна Томас, опитвайки се да прикрие уплахата си с шега. Мисълта, че е близо до мястото, където скръбниците изчезват и откъдето може би се вземат, го караше да се облива в пот. — Ех, как ни липсва сега едно въже.

Миньо вдигна камък от купчината.

— Както и да е. Виж сега, започваме да хвърляме, като се стараем да покрием цялото пространство. Ако има някакъв вълшебен изход, надявам се, че камъните ще минат през него — ще изчезват.

Томас първи метна с премерено движение наляво, точно там, където лявата стена на коридора излизаше при Скалата. Камъкът падна. И продължи да пада. После изчезна в сивата бездна.

Миньо бе следващият. Прицели се на една стъпка по-далече от мястото, където попадна камъкът на Томас. И неговият полетя надолу. Томас хвърли следващия, после полетя още един. Всеки от камъните падаше в бездната. Продължиха така, докато очертаха невидима линия на десетина стъпки от Скалата, сетне започнаха да се целят вдясно и да скъсяват разстоянието към Лабиринта.

Нова поредица от камъни. Още една невидима линия до ръба. Всички камъни политаха надолу. Бяха покрили целия периметър, до който би могъл да достигне човек, ако се засили. Томас започна да губи надежда и вече се готвеше да го признае пред другаря си.

И тогава камъкът на Миньо изчезна.

Това бе най-странното и най-невероятно нещо, което Томас някога бе виждал.

Миньо бе хвърлил един голям къс, паднал от някоя от стенните цепнатини. Камъкът се откъсна от ръката му, полетя право към средата на Скалата и започна да се снижава надолу. И после се стопи, сякаш се бе изгубил в мъглива пелена или във вода.

В един миг бе там. В следващия го нямаше.

Томас зяпна от почуда.

— И преди сме хвърляли разни неща оттук — каза Миньо. — Как сме могли да го пропуснем? Никога досега не бях виждал нещо да изчезва. Никога.

Томас се закашля — гърлото му бе пресъхнало.

— Хайде да го повторим — може да сме мигнали, или нещо такова.

Миньо го послуша и хвърли камък на същото място. Камъкът полетя, изви се в дъга и изчезна.

— Може би предишните пъти не сте били толкова внимателни — посочи Томас. — Искам да кажа — не сте следили какво се случва с предметите, които хвърляте. Не сте знаели какво да търсите.

Хвърлиха и останалите камъни, като се целеха в същото място. За изненада на Томас районът, в който камъните изчезваха, бе широк няколко стъпки.

— Нищо чудно, че сме го пропуснали — отбеляза Миньо, докато трескаво се опитваше да нарисува точен чертеж за местоположението. — Доста е малък.

— Скръбниците навярно едва се промушват през него — рече Томас, загледан към мястото, където бе разположен невидимият правоъгълник, и се опитваше да го запомни. — А когато излизат, вероятно се опират на ръба на отвора и прескачат празното място пред Скалата — не е далече. Щом аз мога да го прескоча, предполагам, че за тях е още по-лесно.

Миньо довърши чертежа и погледна отново към мястото.

— Какво всъщност има там, приятел?

— Както сам каза, не е магия. Вероятно е нещо в цвета на небето. Някаква оптична илюзия или холограма, прикриваща врата. Това място е толкова шантаво. — Томас махна с ръка, сочейки целия свят наоколо. Каква ли технология се криеше зад тези стени?

— Да, шантаво е точната дума. Ела. — Миньо се надигна със сумтене и взе раницата. — Да довършим обиколката на Лабиринта. Като се има предвид промяната в небето, навярно скоро и други неща няма да са същите. Трябва да разкажем на Алби и Нют какво сме открили. Не зная как ще ни помогне, но поне вече сме наясно къде изчезват скръбниците.

— И откъде се вземат — допълни Томас и погледна за последен път към скритата врата. — Дупката на скръбниците.

— Да, името не е по-лошо от всяко друго. Да вървим.

Миньо се отдалечи с бавна крачка и след като се озърна още няколко пъти, Томас го последва неохотно.

През останалата част от деня не виждаха нищо друго, освен каменни стени и бръшлян.

Сега вече Томас режеше и оставяше клоните. Не забеляза никаква промяна от предния ден, докато Миньо не му показва къде се е преместила стената. Когато най-сетне стигнаха задънения коридор и беше време да се отправят назад, Томас почувства почти непреодолимото желание да зареже всичко и да прекара нощта тук.

Миньо вероятно предугади намерението му, защото го тупна по рамото.

— Още не, приятел. Още не.

Двамата се отправиха назад.

Над Езерото се бе възцарил покой — нещо обяснимо, когато всичко наоколо е сиво. Мъждивата светлина не се бе променила, откакто се събудиха тази сутрин, и Томас се зачуди дали ще настъпи промяна след „залеза“.

Веднага щом влязоха през Западната врата, Миньо се отправи към Картографската.

Томас беше изненадан.

— Не трябваше ли първо да съобщим на Нют и Алби за Дупката на скръбниците?

— Ей, ние все още сме бегачи — отвърна Миньо. — И си имаме задължения.

Томас го последва през стоманената врата, където Миньо спря с уморена усмивка.

— Добре де, този път ще побързаме, за да поговорим с тях.

В помещението вече имаше и други бегачи, които чертаеха своите карти. Никой не каза нито дума, сякаш сивото небе бе нещо обичайно. Томас знаеше, че би трябвало да е изтощен, но бе твърде развълнуван от находката, за да усети каквато и да било умора — нямаше търпение да види каква ще е реакцията на Нют и Алби, когато им разкажат какво са открили при Скалата.

Той седна на масата и начерта карта по спомените си от видяното днес. През цялото време Миньо надзърташе над рамото му.

— Мисля, че този коридор свършваше тук, а не тук — каза той ядосано. — Рисувай по-внимателно, сбръчканяко.

Миньо продължи да го следи внимателно и да го поправя. Така изминаха още петнайсет минути, преди Томас да приключи с картата. Изпълни го гордост — ето че вършеше работата на бегач като всеки друг в тази стая.

— Не е зле — отбеляза Миньо. — Като за новак, разбира се.

После отиде при сандъка на Първа секция и го отвори. Томас коленичи и извади картата от предишния ден, след това я постави до тази, която бе начертал.

— Какво търсим? — попита.

— Някаква схема. Но когато сравняваш само две карти, едва ли ще видиш много. Трябват ти картите от поне няколко седмици.

Нейде в дълбините на мозъка на Томас нещо се размърда. Беше почти неуловимо. Лабиринтът, стените. Схема. Всички тези прави линии — дали не подсказваха за съвсем друг вид карта? Не сочеха ли нещо? Беше почти сигурен, че пропуска някакъв важен детайл.

Миньо го потупа по рамото.

— Винаги можеш да се върнеш и да разтвориш отново картите. Но сега е време за вечеря и за разговора ни с Нют и Алби. Ела.

Томас прибра чертежите в сандъка, притеснен от неясното чувство. Отново си спомни причината... движещи се стени, прави линии, схема... Трябваше да има някакъв смисъл във всичко това.

— Добре, да вървим.

Тъкмо бяха излезли, когато Нют и Алби се приближиха към тях с мрачни лица. Вълнението на Томас мигом премина в тревога.

— Здравсти — кимна им Миньо. — Щяхме да ви...

— Остави — прекъсна го Алби. — Нямаме време за губене. Открихте ли нещо? Нещичко поне?

Миньо бе малко стреснат от неприветливото посрещане.

— И аз се радвам да ви видя. Да, намерихме нещичко.

Странно, но Алби изглеждаше почти разочарован.

— Защото цялото това място се разпада. — Той стрелна Томас със злобен оглед, като че винеше него за това.

„Какво му става?“ — зачуди се Томас. Той също се ядоса — след като се бяха трепали цял ден, така ли трябваше да ги посрещнат?

— Какво искаш да кажеш? — попита Миньо. — Да не се е случило нещо?

Нют посочи Кутията.

— Днес не дойдоха припасите. От две години ги получаваме всяка седмица, по едно и също време. Но не и днес.

Четиримата втренчиха погледи в стоманените капаци на земята. На Томас дори му се стори, че върху тях е легнала някаква тъмна сянка.

— Май ни е спукана работата — прошепна Миньо и едва сега Томас оцени напълно положението, в което бяха изпаднали.

— Няма слънчева светлина за растенията — рече Нют, — нито припаси от проклетата Кутия. Спукана и още как.

Алби бе скръстил ръце и гледаше Кутията, сякаш се опитваше мислено да я отвори. Томас се надяваше, че няма да заговори за нещата, които бе видял по време на Промяната — и най-вече за свързаните с Томас. Особено сега.

— Та както казах — поде отново Миньо, — открихме нещо.

Томас чакаше с надеждата Нют и Алби да проявят поне малко ентузиазъм.

Нют само повдигна вежди.

— Какво?

На Миньо му бяха необходими цели три минути, за да обясни, като започна със скръбника, когото бяха проследили, и завърши с резултатите от експеримента с хвърляне на камъни.

— Вероятно води към мястото, където... нали разбираш... живеят скръбниците — рече той накрая.

— Дупката на скръбниците — добави Томас. Тримата го погледнаха раздразнено, сякаш нямаше право да взема думата. Но за пръв път, откакто беше провъзгласен за новак, Томас реши, че не го е грижа за мнението им.

— Трябва да го видя с очите си — заяви Нют. После промърмори: — Трудно е за вярване. — Томас не можеше да не се съгласи с него.

— Не зная какво да направим — каза Миньо. — Дали да не построим нещо, което да блокира този коридор?

— Няма начин — поклати глава Нют. — Проклетите гадини могат да се катерят по стените. Забрави ли? Нищо, построено от нас, не може да ги задържи.

В този миг глъчка откъм Чифлика привлече вниманието им. Група езерни стояха на входа на къщата, викаха и размахваха ръце. В групата беше и Чък и когато видя Томас и останалите, той дотича с развълнувано лице. Томас можеше само да се чуди каква ли поредна смахната случка го е довела до това състояние.

— Какво става? — попита Нют.

— Тя се събуди! — извика Чък. — Момичето се събуди!

Стомахът на Томас се сви и той неволно се подпря на стената на Картографската. Момичето. Момичето, чийто глас чуваше в главата си. Беше готов да избяга, преди да се случи повторно, преди отново до го заговори.

Но се оказа твърде късно.

„Том, не познавам никого от тези хора. Ела при мен! Всичко избледнява... Скоро ще забравя и малкото, което знам за теб... Трябва да ти кажа важни неща! Спомените избледняват...“

Не разбираше как го прави, как прониква в главата му.

Тереза млъкна, после добави нещо, в което Томас не видя никакъв смисъл.

„Том, Лабиринтът е код. Лабиринтът е код.“

Томас не желаше да я вижда. Никого не искаше да види.

Веднага щом Нют се отправи към Чифлика, Томас се измъкна тихичко с надеждата, че никой няма да го забележи в суматохата. Не беше трудно, след като мислите на всички бяха насочени към пробудилото се момиче. Той заобиколи Езерото по края и се насочи към своето ново скривалище в гората Мъртви глави.

Сви се в ъгъла, облегна се на бръшляна и се зави презглава с одеялото. Струваше му се, че така ще може да попречи на Тереза да прониква в ума му. Изминаха няколко минути и сърцето му най-сетне успокои лудешкия си бяг.

— Най-трудната част бе да те забравя.

В началото Томас си помисли, че чува поредното послание в главата си, и притисна ушите си с юмруци. Но не... този път бе различно. Беше го чул наистина. Момичешки глас. По гърба му пробягнаха ледени тръпки.

Тереза стоеше отдясно, облегната на масивната каменна стена. Изглеждаше различна — будна, в съзнание, изправена. Носеше бяла риза с дълги ръкави и сини джинси, и изглеждаше дори по-изумителна, отколкото докато беше в кома. Черна коса обрамчваше бледото ѝ лице, очите ѝ сияеха като сини пламъци.

— Том, наистина ли не ме помниш? — Гласът ѝ бе мек, различен от онзи глас, с който бе проговорила, когато се появи за пръв път.

— Искаш да кажеш... че ти ме помниш? — попита той, засрамен от треперещия си глас.

— Да. Не. Може би. — Тя разпери отчаяно ръце. — Не мога да го обясня.

Томас отвори уста, после я затвори, без да каже нищо.

— Спомням си, че си спомням — промърмори тя и приседна с тежка въздишка, после сви крака и ги обгърна с ръце. — Чувства. Емоции. Сякаш в главата ми има лавици, надписани за спомени и лица,

но всичките празни. Сякаш всичко преди това е скрито зад бяла завеса. Включително и ти.

— Но откъде ме познаваш? — учуди се той.

Тереза обърна лице към него.

— Не зная. От времето преди да дойдем в Лабиринта. Има нещо за нас. Но както ти казах, лавицата е празна.

— Знаеш за Лабиринта? Кой ти каза? Та ти току-що се събуди.

— Аз... всичко е много объркано. — Тя протегна ръка. — Но зная, че си мой приятел.

Томас свали одеялото и пое ръката ѝ.

— Харесва ми как ми казваш. Том. — Веднага щом го изрече, реши, че звучи тъпо.

Тереза завъртя очи.

— Това е името ти, нали?

— Да, но повечето хора ми викат Томас. Е, освен Нют — той ми казва Томи. Но „Том“ ме кара да се чувствам... сякаш съм се върнал у дома. Макар че не зная къде е домът ми. — Той се засмя горчиво. — Каква бъркотия, а?

Тя се усмихна за първи път и той едва не извърна очи, сякаш нещо толкова красиво не можеше да принадлежи на това мрачно и обречено място. Като че нямаше право да вижда лицето ѝ.

— Да, страшна бъркотия — съгласи се тя. — Страх ме е.

— Мен също, повярвай ми.

Последва продължително мълчание, през което и двамата бяха свели очи към земята.

— Ти как... — поде той, но не знаеше как да продължи. — Как говореше в главата ми?

Тереза поклати глава.

„Нямам представа, просто мога да го правя“ — прати му тя мислено послание. После отново заговори на глас:

— Това е като да опитваш да караш велосипед — правил си го и никога не забравяш. Предполагам, че и ти можеш да го подкараш, ако не се замисляш. Помниш ли, че си карал някога?

— Не. Искам да кажа... помня, че съм карал, но не и че съм се учил. — Той въздъхна тъжно. — Нито кой ме е учил.

— Както и да е... това е нещо такова.

— Страхотно изясни нещата.

Тереза сви рамене.

— Не си казал никому, нали? Ще ни помислят за луди.

— Казах, когато се случи за първи път. Но мисля, че Нют го отдаде на стреса. — Томас се надигна и взе да крачи напред-назад пред нея. — Трябва да се опитаме да си изясним нещата. Тази странна бележка, която носеше, фактът, че ми говориш телепатично. Някакви идеи?

Тереза не сваляше очи от него.

— Спести си дъха и престани да питаш. Имам само най-общи спомени, че ние с теб сме важни, че по някакъв начин сме били използвани. Че сме умни. Че дойдохме тук с определена задача. Зная, че задействах края, каквото и да означава това. — Тя изстена и лицето ѝ почервения. — Спомените ми са безполезни като твоите.

Томас коленичи пред нея.

— Не, не са. Ти си по-напред от всеки един от нас.

Очите им се срещнаха и този път не се отделиха дълго.

„Просто не зная“ — рече тя в ума му.

— Ето пак — произнесе Томас на глас. — Как го правиш?

— Правя го и съм сигурна, че ти също можеш.

— Е, не твърдя, че няма да опитам. — Той седна и присви крака като нея. — Каза нещо — в главата ми — точно преди да ме откриеш тук. Каза: „Лабиринтът е код“. Какво означава това?

Тя поклати глава.

— Когато се пробудих, се озовах в истинска лудница — странни момчета, надвесени над леглото, непознат свят около мен, объркани спомени в главата ми. Опитах се да задържа няколко от тях и това успях. Но не помня защо съм го казала.

— Имаше ли нещо друго?

— Всъщност да. — Тя вдигна левия си ръкав. На кожата ѝ с черно мастило бяха изписани дребни букви.

— Какво е това? — попита той и се наведе.

— Прочети го сам.

Буквите бяха малко размазани, но успя да ги различи.

ЗЛО Е ДОБРО. Сърцето на Томас заби учестено.

— Виждал съм тази дума — зло. На дребните същества, които живеят тук. Наричат ги бръмбари остриета.

— Какви са пък тези?

— Дребни машинки за шпиониране с много крачета, пратени от Създателите — хората, които са ни затворили тук. Тереза се замисли за миг.

— Не помня защо съм го написала — кимна тя към ръката си.

— Но очевидно съм го написала, за да не забравя нещо важно.

— Кога го написа?

— Когато се събудих. До леглото имаше бележник и молив. В бъркотията успях да го надраскам.

— Всичко, свързано с теб, е толкова странно — призна Томас.

— Даваш ли си сметка?

— Като гледам къде си се сврял, и ти не си по-различен. Да се преселиш в гората, а?

Томас се опита да се намръщи, но вместо това се разсмя.

— Какво пък, изглеждаш ми позната и твърдиш, че сме приятели. Май ще взема да ти се доверя.

Той й протегна ръка и този път тя я пое с усмивка. Томас почувства странно задоволство.

— Искам само да се прибера у дома — каза тя и пусна ръката му — Като всички вас.

Томас помръкна, припомнил си света, в който се намираха.

— Да, нещата тук никак не вървят на добре. Слънцето изчезна, небето посивя, не получихме седмичните запаси — изглежда, краят е близо. Ще настъпи по един или друг начин.

Но преди Тереза да успее да отговори, дотича запъхтян Нют.

— Ти как... — Той спря пред тях. След него приближиха Алби и още неколцина. — Ти как се озова тук? Фелдошарите казаха, че си излетяла като тапа от шушулка.

Тереза се надигна и изненада Томас със своята самоувереност.

— Сигурно са забравили да ти кажат, че изритах един от тях в слабините и скочих от прозореца.

Томас се разсмя, а Нют се обърна към високото момче, застанало зад него.

— Поздравления, Джеф — засмя се той. — Обявявам те за първото момче в Езерото, което е било набито от момиче.

— Продължавай да ги плещиш такива, и ще си вторият — изгледа го Тереза.

Нют се втрени в нея. Томас се запита какво ли си мисли.

— Писна ми от глупости — намеси се Алби. Посочи Томас и почти мушна с пръст гърдите му. — Искам да знам кой си, кое е това момиче и откъде вие двамата се познавате.

— Алби, кълна се...

— Дойде право при теб, сбръчканяко!

Томас се ядоса, но и се уплаши да не би Алби да пощурее като Бен.

— Е, и какво от това? Познавам я, тя ме познава — всъщност сме се познавали преди. Не означава нищо! Нямам спомени. Нито пък тя.

Алби се взря в Тереза.

— Какво направи?

Томас бе объркан от въпроса и погледна към Тереза, за да провери дали тя го разбира. Но момичето не отговори.

— Какво направи! — изкрещя Алби. — Първо небето, сега това.

— Задействах нещо — каза тя със спокоен глас. — Не нарочно, кълна се. Задействах края. Не зная какво означава това.

— Нют, какво има? — обади се Томас. — Какво е станало? — Алби го сграбчи за ризата.

— Какво е станало ли? Ще ти кажа какво е станало, сбръчканяко. Правиш й мили очи и не забеляза нищо наоколо, нали? Не забеляза дори кое време е!

Томас погледна часовника си и осъзна с ужас какво е пропуснал. Вече знаеше какво ще каже Алби.

— Стените, сбръчканяк. Вратите! Тази вечер не се затвориха.

Томас не знаеше какво да каже. Сега вече всичко щеше да е различно. Без слънце, без припаси, без защита от скръбниците. Тереза беше права от самото начало — всичко щеше да се промени. Сякаш въздухът в гърлото му се втвърди.

Алби посочи момичето.

— Затворете я. Веднага! Били! Джаксън! Приберете я в пандиза и не обръщайте внимание на приказките ѝ.

Тереза остана безмълвна и неподвижна, но Томас нямаше как да не се намеси.

— Какви ги говориш? Алби, не можеш да... — Млъкна, когато Алби го стрелна с гневен поглед. — Как можете да я обвинявате заедно не са се затворили вратите?

Нют пристъпи, сложи ръка на гърдите на Алби и го побутна назад.

— Как да не го правим. Томи? Тя сама си призна.

Томас извърна преbledнялото си лице към Тереза. Имаше чувството, че някой е бръкнал в тялото му и е стиснал с ледени пръсти сърцето.

— Томас, радвай се, че няма да отидеш с нея — изръмжа Алби, изгледа ги враждебно и си тръгна. Никога преди Томас не бе изпитвал толкова силно желание да удари някого.

Били и Джаксън уловиха Тереза за ръцете и я поведоха.

Ала Нют ги спря, преди още да напуснат горичката.

— Останете с нея. Не ме интересува какво става, но никой няма да я докосва. Закълнете се в живота си за това.

Двамата пазачи кимнаха и се отдалечиха, Тереза ги следваше доброволно. Томас я изпроводи с печален поглед. Налегна го силна тъга — изпитваше непреодолимо желание да продължи да си говори с нея. „Но аз току-що я срещнах — помисли си. — Дори не я познавам.“

Ала знаеше, че не е вярно. Беше привързан към нея, изпитваше близост, каквато можеше да има само с човек, с когото са се познавали

отпреди живота му в Езерото.

„Ела да ме видиш“ — произнесе тя в главата му.

Не знаеше как да го прави, как да разговаря с нея по този начин. Но въпреки това се опита.

„Ще дойда. Там поне ще си в безопасност.“

Тя не отговори.

„Тереза?“

Мълчание.

През следващите трийсет минути объркването на езерните нарастваше.

Макар че нямаше съществена промяна в светлината, откакто слънцето и синьото небе бяха изчезнали, всички имаха усещането, че мракът продължава да се спуска над Езерото. Нют и Алби събраха блюстителите за обсъждане на ситуацията, а Томас се чувстваше като безпомощен наблюдател.

Строителите — без техния водач Гали, който все още бе в неизвестност — получиха заповед да вдигнат барикади пред всяка отворена врата. И те се заеха, макар Томас да знаеше, че нямат нито материали, нито достатъчно време, за да изпълнят задачата. Може би целта бе по-скоро да се намери работа на хората, за да не мислят за тревожните промени и да не изпаднат в паника. Томас отиде да им помага, докато обикаляха наоколо и събираха всякакви предмети, подходящи за целта, скупчваха ги и се опитаха да ги прикрепят с въжета и пирони. Крайният резултат бяха невероятно грозни съоръжения, които по никакъв начин не биха могли да спрат скръбниците.

Докато работеше, Томас наблюдаваше какво се случва из Езерото.

Събраха всички фенери и осветителни тела и ги разпределиха между хората. Нют настоя тази нощ всички да се приберат в Чифлика. Задачата на Пържитиган бе да премести там хранителните запаси, в случай че се окажат в капан. Томас можеше да си представи колко ужасно би било това. Други събираха сечива и припаси, Томас видя Миньо да носи оръжия от мазето към централната сграда. Алби им бе обяснил, че нямат почти никакви шансове, затова смятаха да превърнат Чифлика в крепост и да се държат там, докато могат.

Най-сетне Томас се освободи от групата на строителите и помогна на Миньо да пренесе сандъка с ножовете и тоягите, усукани с бодлива тел. След като свършиха, Миньо заяви, че му е възложена специална задача от Нют и трябва да се разделят, и че няма да отговаря на въпросите му.

Томас се обиди, но си тръгна, а и бе намислил да разговаря с Нют за нещо друго. Откри го да прекосява Езерото на път за Кървав дом.

— Нют! — извика му и се затича да го настигне. — Трябва да ме изслушаш.

Нют спря толкова рязко, че Томас се блъсна в него. По-голямото момче го погледна раздразнено.

— Побързай — нареди той.

Томас едва не запелтечи от притеснение.

— Трябва да пуснете момичето. Тереза. — Знаеше, че само тя може да им помогне, че само тя все още помни нещо полезно.

— Радвам се, че признаваш за приятелството си с нея — каза Нют и отново пое напред. — Не ми губи времето, Томи.

Томас го сграбчи за ръката.

— Изслушай ме! Мисля, че двамата с нея сме били пратени тук, за да ви помогнем.

— Да, и накрая ще пуснете тук скръбниците да танцуват валс. Чувал съм всякакви налудничави планове, новако, но твоят е капак на всичките!

Томас изпъшка, за да покаже на Нют колко е отчаян.

— Не говорех за вратите — обясни той.

— А за какво тогава? — попита Нют и скръсти ръце. Откакто Томас бе видял металния надпис на стената — ЗЕМНА ЛИГА ЗА ОТБРАНА: ОТДЕЛ ЗА ЕКСПЕРИМЕНТИРАНЕ НА ГИБЕЛНАТА ЗОНА — непрестанно размишляваше над написаното. Знаеше, че ако има човек, който би му повярвал, това е само Нют.

— Мисля, че... мисля, че сме тук като участници в някакъв странен експеримент или тест, нещо от тоя род. И той трябва да приключи по някакъв начин. Не можем да живеем тук вечно, този, който ни е пратил, иска експериментът да свърши. По един или друг начин. — Томас изпита облекчение, сякаш бе свалил тежест от гърдите си.

Нют разтърка очи.

— И това трябва да ме убеди, че всичко е напразно — и че трябва да пусна момичето? Защото тя е дошла да сложи край и сега въпросът е: направи го или умри?

— Не, пропускаш важното. Тя е само пионка — пратили са я като последно средство, като намек, като начин да бъдем измъкнати от това място. — Томас си пое дълбоко дъх. — Мисля, че същото важи и за мен. Това, че е задействала края, не означава, че е лоша.

Нют погледна към пандиза.

— Знаеш ли какво, вече не ме е грижа. Може да изкара една нощ там — ако не друго, поне ще е в безопасност.

Томас кимна, склонен на компромис.

— Добре, да бъде една нощ. Утре, ако всичко е наред, ще решим какво да правим с нея.

Нют изсумтя.

— Томи, каква ще е разликата утре? Изминаха две години, ако не знаеш.

Томас имаше усещането, че всички тези промени са подтик, катализатор за края на историята.

— Защото сега трябва да намерим решение. Принудени сме да го намерим. Не можем повече да живеем така, ден за ден, с мисълта, че най-важното е вечер да се приберем и вратите да се затворят.

Нют се замисли, застинал неподвижно напред кипящото от активност Езеро.

— Ще копаем по-надълбоко. Ще останем отвън, когато стените се местят.

— Именно — кимна Томас. — Точно за това говоря. И може би ще успеем да се барикадираме или да взривим входа на Дупката на скръбниците. Да спечелим време, за да разкрием тайната на Лабиринта.

— Алби няма да позволи да освободим момичето — рече Нют и кимна към Чифлика. — Този тип никак не ви харесва вас двамата. Но мисля, че ще се справим с него.

— Да, трябва да се справим — потвърди Томас.

— Правилни сме го и преди, нали, Херкулес? — Без да чака отговор, Нют се отдалечи, като подвикваше на хората да приключват с работата и да се отправят към Чифлика.

Томас остана доволен от разговора — беше минал по-добре, отколкото се надяваше. Реши да изтича и да поговори с Тереза, преди да е станало късно. Докато пресичаше Езерото, забеляза, че обитателите му вече се прибират в Чифлика, повечето от тях нарамили припаси и сечива.

Томас спря пред малкия затвор и си пое дъх.

— Тереза? — извика той, застанал пред зарешетения прозорец на килията.

Тя се показа с учудено изражение.

— Много мило — рече. — Благодаря, че дойде да ме навестиш.

— Няма защо — отвърна той, пренебрегвайки сарказма ѝ. — Слушай, обмислях някои неща. Трябва да има някакъв изход от това място. Не бива да оставаме повече тук, належащо е да го открием. Написаното на ръката ти и думите ти за кода — всичко това означава нещо, нали?

— Да, и аз си мислех същото. Но не можеш ли първо да ме измъкнеш оттук? — Тя хвана решетките. Томас изпита странното желание да се пресегне и да докосне ръцете ѝ.

— Говорих с Нют, обеща за утре. — Томас се радваше и на този малък успех. — Ще трябва да изкараш нощта тук. Може пък да се окаже най-безопасното място в Езерото.

— Благодаря, че си го питал. Сигурно е голямо забавление да спиш на бетонния под. — Тя посочи с палец през рамо. — Все пак се надявам, че скръбниците не могат да се промушат през прозорчето, нали?

Томас се изненада, че заговори за тях — не помнеше да са ги обсъждали.

— Тереза, сигурна ли си, че си забравила всичко?

Тя помисли малко.

— Странно е, но... като че помня някои неща. Освен ако не съм чувала какво си приказват другите, докато бях в кома.

— Е, предполагам, че няма такова значение. Искях само да те видя, преди да ни приберат за нощта. — Но нямаше желание да си тръгва, почти му се дощя да е затворен с нея в килията. Едва не се разсмя — представи си изражението на Нют, ако му го предложи.

— Том? — повика го Тереза.

Той осъзна, че е зареял поглед встрани.

— О, извинявай. Да?

Ръцете ѝ се скриха вътре. Сега виждаше само очите ѝ, бледата кожа на лицето.

— Не зная дали ще мога да го направя — да остана тук цяла нощ.

Томас почувства как сърцето му се къса от мъка. Искаше му се да открадне ключовете от Нют и да ѝ помогне да избяга. Не можеше да откъсне поглед от очите ѝ.

— Е, поне няма да е съвсем тъмно — изглежда, че сега ще живеем постоянно в здрач.

— Аха... — Тя погледна над рамото му към Чифлика. — Аз съм силно момиче, ще се справя.

— Ще се погрижа да те освободят още на заранта — обеща Томас.

От усмивката ѝ се почувства малко по-добре.

— Ще го направиш, нали?

— Обещах ти. — Томас се почука по слепоочието. — А ако си самотна, можеш да ми говориш. Ще се опитам да ти отвърна. — Наистина искаше, само че все още не знаеше как.

„Скоро и ти ще можеш“ — рече му мислено Тереза.

— Бих искал — отвърна той, но не си тръгна.

— Най-добре върви — подкани го тя. — Не искам убийството ти да ми тежи на съвестта.

Томас едва намери сили да се засмее.

— Добре. Ще се видим утре.

И преди да промени решението си, се обърна и се насочи право към вратата на Чифлика. Нют стоеше на прага и подканяше закъснелите да влизат.

Миг преди Нют да затвори вратата, на Томас му се стори, че чува първите зловещи вопли на скръбниците, идещи от вътрешността на Лабиринта.

Нощта бе започнала.

Повечето момчета прекарваха нощите навън и сега, събрани под един покрив, трябваше да се примирят с теснотията. Блюстителите ги бяха разпределили по стаите и коридорите. Въпреки огромния брой хора в къщата цареше странна тишина, сякаш никой не искаше да привлеча вниманието върху себе си.

След като всички се настаниха, Томас намери Нют, Алби и Миньо. Най-сетне имаха възможност да довършат обсъждането от по-рано. Алби и Нют седяха на единственото легло в стаята, а Томас и Миньо на столовете. Мебелировката допълваха паянтов гардероб и малка масичка, върху която бе поставена запалена лампа. Сивият сумрак сякаш се процеждаше и тук през дървените стени, с обещанието за нови злополучни събития.

— Толкова зле никога не е било — поде Нют. — Зад стените са скръбниците, припасите ни са ограничени, небето е сиво, а стените не се затварят. Но не бива да се предаваме и вие го знаете. Негодниците, които ни пратиха тук, или са решили да ни видят сметката, или ни подканят да сторим нещо. Така или иначе, здравата ще трябва да се потрудим, ако искаме да оцелеем и този път.

Томас кимна, но не каза нищо. Нямаше никакви предложения. Най-важното бе да изкарат нощта и да измъкне Тереза на сутринта. Надяваше се поне тя да знае нещо повече.

Алби бе забил поглед в пода и изглеждаше потънал в мрачни мисли. Очите му бяха хлътнали и потъмнели, на лицето му бе изписано отчаяние. Беше като жив пример за ставащото с хората при Промяната.

— Алби? — повика го Нют. — Ще се включиш ли?

Младежът вдигна глава и погледна изненадано, сякаш не знаеше, че в стаята има други хора.

— Какво? О, да. Нали знаете какво се случва нощем. Само защото нашият суперновак успя да оцелее, това не означава, че и други ще съумеят.

Томас завъртя очи към Миньо — беше му писнало от пренебрежителното отношение на Алби.

Ако и на Миньо му бе дошло до гуша, не го показва с нищо.

— Аз съм с Томас и Нют. Трябва да престанем да се вайкаме и самосъжаляваме. — Той потри ръце и се наведе напред. — Предлагам утре сутринта да определите групи, които да изучават картите през целия ден, докато бегачите обикалят. Ще вземем каквото ни е нужно от Чифлика и ще останем отвън няколко дни.

— Какво? — Алби най-сетне показва някаква емоция. — Няколко дни?

— Да, няколко дни. И повече, ако е нужно. С отворени врати и без залез няма никакъв смисъл да се връщаме тук. Време е да останем в Лабиринта и да видим какво става, когато се местят стените. Ако те все още се местят.

— Няма начин — поклати глава Алби. — Трябва да се крием в Чифлика. А ако не се получи — в Картографската, дори в пандиза. Миньо, не можем да накараме хората да излязат навън и да умрат! Кой ще се съгласи доброволно на това?

— Аз — отвърна Миньо. — И Томас.

Всички присъстващи погледнаха към Томас и той кимна. Макар да бе изплашен до смърт, изучаването на Лабиринта бе нещо, с което искаше да се занимава от първия си ден тук.

— Аз също, ако се налага — обади се Нют за изненада на Томас. Макар че никога не бе споделял, накуцването му подсказваше, че е преживял отвън нещо ужасно. — Сигурен съм, че бегачите също ще се съгласят.

— Ти — с твоя пострадал крак? — изсмя се сухо Алби.

Нют се намръщи и сведе поглед.

— Не бих могъл да поискам от езерните да направят нещо, което аз не съм готов да направя.

Алби се облегна назад и подпря крака на стола.

— Както и да е. Прави каквото искаш.

— Да правя каквото искам? — изсумтя Нют и се надигна. — Какво ти става бе, човек? Да не би да си мислиш, че имаш избор? Трябва ли просто да седим тук и да чакаме, докато скръбниците намерят начин да влязат в Чифлика и да ни изтребят всичките?

Томас почти бе готов да скочи и да изръкопляска.

— Звучи ми по-добре, отколкото сами да тичаме при тях — изръмжа в отговор Алби.

— Алби — каза внимателно Нют. — Опитай се да разсъждаваш трезво.

Колкото и да не му се искаше, Томас бе длъжен да признае, че се нуждаят от Алби, ако държат да постигнат нещо. Езерните го уважаваха.

Алби си пое дълбоко въздух и ги изгледа един по един.

— Момчета, знаете, че с мен е свършено. Сериозно... съжалявам. Не ставам вече за водач.

Томас не можеше да повярва на ушите си.

— О, по дяволите... — поде Нют.

— Не! — извика Алби. По изражението му си личеше, че вече се е предал. — Чуйте ме. Не казвам, че трябва да се откажем. Само че... време е вие, момчета, да вземате решенията. Доверявам ви се напълно.

Томас виждаше, че Миньо и Нют са не по-малко изненадани от него.

— Ами... добре — въздъхна Нют. — Ще се опитаме да се справим и без теб.

— Да — въздъхна и Алби. След продължително мълчание той заговори отново и този път в гласа му се долови известно вълнение. — Ей, знаете ли какво ще предложи? Нека аз да отговарям за Картографската.

— Съгласен — кимна Миньо. Томас също бе готов да се съгласи, но не знаеше дали има право да се меси.

Алби спусна крака на пода и се поизправи.

— Глупаво е да спим тук. Трябваше да останем в Картографската и да работим.

— Сигурно си прав — сви рамене Миньо.

— Е, в такъв случай аз тръгвам — заяви Алби. — Още сега.

Нют поклати глава.

— Забрави. Чу, че скръбниците идват насам. Ще трябва да почакаме до сутринта.

Алби се намръщи и опря лакти на коленете.

— Щом съм решил, ще го направя. Не сте вие тези, които ще ми давате акъл. Имам нужда да се захвана с нещо. — Той се надигна. —

Повярвайте, наистина е така. — Отправи се към вратата, сякаш действително смяташе да излезе навън.

— Не го мислиш сериозно — извика Нют. — Не бива да излизаш!

— Напротив, ще го направя. — Алби извади от джоба си връзка ключове и ги разклати подигравателно. Томас не можеше да повярва на тази внезапна промяна в поведението му. — Ще се видим утре, сбръчканяци.

След което излезе.

Странна нощ бе тази — знаеха, че напредва, ала не ставаше потъмно, нито се сгъстяваха сенките. Навън все още имаше бледа сивкава светлина. Томас бе толкова объркан, че дори нямаше желание да спи. Всяка минута му се струваше неестествена. Времето се забави до агонизиращо пълзене, сякаш никога нямаше да настъпи новият ден.

Останалите езерни се настаниха кой където намери, опитваха се да поспят. Никой не говореше, настроението бе мрачно и потиснато. Чуваше се само наместване на тела и шепот.

Томас също се помъчи да заспи, защото си даде сметка, че така времето ще мине по-бързо, но след два часа все още бе буден. Лежеше на пода в една от стаите на горния етаж, върху дебело одеяло, свит сред още неколцина езерни. Леглото бе останало за Нют.

Чък бе в друга стая и Томас си го представи свит в тъмен ъгъл, разплакан, притиснал завивките към гърдите си като плюшено мече. Тази картина го натъжи и той се помъчи безуспешно да я прогони.

Бяха раздали фенерчета почти на всички. Нют бе наредил да изгасят светлините, въпреки че навън не беше тъмно — нямаше никакъв смисъл да се привлича противникът. Като допълнителна мярка бяха барикадирали прозорците и вратите и всеки бе получил оръжие.

Но нито една от тези предпазни мерки не помогна на Томас да се почувства в безопасност.

Страхът от неизвестното бе толкова силен, че предпочиташе скръбниците да дойдат, пък каквото ще да става, вместо да живее в подобно напрегнато очакване.

С напредването на нощта воплите на скръбниците се усилиха и приближаваха и всяка минута изглеждаше по-дълга от предишната.

Измина час. После още един. Най-сетне Томас се унесе в сън, но на пресекулки. Предполагаше, че е някъде към два след полунощ, когато за милионен път се обърна по корем. Подложи ръце под брадичката си и се загледа в краката на леглото, почти сянка в мъждивата светлина.

И тогава всичко се промени.

Отвън се чу механичен звук, следван от познатото потракване на стоманени израстъци върху камък, каквото издаваха скръбниците — сякаш някой тропаше по плочите с огромни нокти. Томас скочи на крака, както и повечето от останалите.

Нют вече се бе изправил и размахваше ръце в знак да запазят мълчание. Накуцвайки с пострадалия си крак, той отиде до запрещения с три дъски прозорец и надзърна през една от цепнатините. Миньо и Томас също се приближиха безшумно.

Томас приклепна до Нют, ужасен от мисълта, че е толкова близо до стената. Успя да види само част от Езерото, от мястото си не можеше да погледне напред. След около минута се отказа, върна се и седна край отсрещната стена. Нют също се върна в леглото.

Изминаха няколко минути, като на всеки десетина секунди в Езерото пристигаше още един скръбник. Разбираше се по металическото тропане и воплите, които отекваха в стените. Томас потреперваше от страх при всеки подобен звук.

Изглежда, най-малко три-четири от чудовищата се въртяха пред стените на Чифлика.

Металното дрънчане се приближаваше и приближаваше. Изпълваше целия свят.

Устата на Томас пресъхна — беше се изправял срещу тях лице в лице и това бе гледка, която не би забравил през целия си живот. Останалите в стаята също бяха притихнали. Страхът бе увиснал във въздуха като виелица от черен сняг.

Внезапно един от звуците отвън се усили, приближи, превърна се в равномерно потропване. Томас предполагаше, че е от металните шипове, които се блъскат в дървената стена на Чифлика. Огромното туловище се търкаляше към вратата, приближаваше тяхната стая, надмогваше силата на гравитацията с мощта си. Шиповете се забиха в дъските, завъртяха се в опит да ги разтрошат и тогава цялата сграда се разтресе.

Металното потропване, воплите и трясъкът на строшени дъски се усилваха, приближаваха и всички в помещението неволно се отдръпнаха от прозореца. Томас и Нют също опряха гърбове в отсрещната стена, вперили очи в прозореца.

И тъкмо когато положението заплашваше да стане непоносимо — Томас дори зърна сянката на скръбника зад прозореца, — внезапно настъпи тишина. Томас почти чуваше ударите на сърцето си.

Отвън блеснаха светлини, процеждаха се на снопове между дъските. После една тънка сянка доближи отвора. Том предполагаше, че скръбникът е извадил от тялото си пипала или оръжия и търси пролука. Представи си как реещите се отвън бръмбари остриета му помагат. След още няколко секунди сянката замря неподвижно, а светлината застина на три ярки снопа.

Напрежението във въздуха бе съвсем осезаемо. Всички бяха затаили дъх. Томас бе сигурен, че положението е същото и в останалите стаи на Чифлика. И тогава си спомни за Тереза.

Тъкмо се чудеше защо ли не му говори нищо, когато вратата на стаята внезапно се отвори. Момчетата нададоха изплашени възгласи. Очакваха противникът да дойде откъм прозореца, а не отвътре. Томас се обърна, за да види кой стои на прага. Предполагаше, че е изплашеният Чък, или може би Алби, решил да се прибере. Но когато видя кой стои там, косата му настръхна.

Беше Гали.

Очите на Гали блуждаеха безумно, дрехите му бяха разкъсани и изцапани. Той падна на колене и остана така, дишайки дълбоко и неравно. Приличаше на бясно куче, което търси кого да ухапе. Никой не проговори. Сякаш всички си мислеха същото, което и Томас — че Гали е плод на въображението им.

— Те ще ви избият! — изпищя Гали и от устата му се разлетя слюнка. — Скръбниците ще ви изтребят до крак — по един всяка нощ, докато се приключи.

Той се изправи с олюляване и пристъпи напред, влачейки десния си крак по пода. Никой в стаята не смееше да помръдне. Дори Нют го гледаше зяпнал. Томас толкова се бе изплашил от неочаквания посетител, че дори забрави за скръбниците отвън.

Гали направи още няколко крачки и посочи Томас с окървавен пръст.

— Ти — произнесе с ехидна усмивка. — Ти си виновен за всичко! — Без предупреждение сви лявата си ръка в пестник, замахна и го удари в ухото. Томас извика и падна на пода, по-скоро от уплаха, отколкото от болка. Скочи на крака още в мига, когато се строполи.

Нют едва сега се осъзна и избута назад Гали, който се олюля отново, препъна се и се блъсна в масата до прозореца. Лампата отхвърча настрани и се разби на парчета. Томас предполагаше, че Гали ще отвърне на удара, но той се изправи и огледа всички с безумен поглед.

— Няма изход — промълви с тих, унесен глас. — Проклетият Лабиринт ще избие всички ви... Скръбниците ще ви видят сметката... по един всяка нощ, докато се свърши... а аз... Но така е по-добре. — Той сведе поглед към пода. — Ще ви убиват по един всяка нощ... техните глупави променливи...

Томас го слушаше ужасен, но се стараеше да запомни всяка дума.

Нют пристъпи напред.

— Гали, затвори си мръсната уста. Точно под прозореца има скръбник. Сядай си на задника и мълчи... може и да си тръгне.

Гали вдигна глава и го погледна с присвити очи.

— Нищо не разбираш, Нют. Твърде глупав си, за да разбереш — никога не ти е достигал акъл. Няма изход оттук — няма начин да спечелите! Те ще ви избият, всичките ще ви избият — един по един!

Той почти изкрещя последната дума, после се хвърли към прозореца и се зае да разковава дъските, досущ подивяло животно, опитващо се да избяга от клетка. Преди Томас или някой от останалите да реагира, вече беше махнал една от дъските и я хвърли на пода.

— Не! — изрева Нют и се втурна напред. Томас го последва, готов да помогне и същевременно слисан от случващото се.

Гали изтръгна втората дъска тъкмо когато Нют стигна до него. Замахна, стиснал я с две ръце, и я стовари върху главата на Нют, който падна назад. Томас спря в нерешителност.

— Гали! — извика той. — Какво правиш?

Младежът плю на пода, дишаше като разпенено куче.

— Млъквай, Томас! Затваряй си устата! Зная кой си, но вече не ми пука. Ще направя каквото трябва.

Томас изпита чувството, че сякаш краката му са се сраснали с пода. Беше напълно объркан от думите на Гали. Обезумялото момче се завъртя и изтръгна последната дъска. В мига, когато тя тупна на пода, прозорецът се разби на хиляди парченца. Томас прикри лицето си с длани и се хвърли долу, ритайки с крака, за да се отдръпне към вътрешността на помещението. Когато гърбът му се удари в крака на леглото, той събра сили и погледна, готов да види края на света.

Едно пулсиращо закръглено туловище се бе провряло наполовина през разбития прозорец, метални ръце с щипки се размахваха във всички посоки. Томас бе толкова изплашен, че в първия миг дори не забеляза, че всички останали бяха избягали в коридора — всички, с изключение на Нют, който лежеше в безсъзнание до леглото.

Пред ужасения му поглед скръбникът протегна една от металическите си ръце към проснатото тяло. Но това бе достатъчно, за да изведе Томас от вцепенението. Той скочи на крака и огледа пода за оръжия. Видя само няколко ножа — те едва ли биха му помогнали. Завладя го паника, която бързо набираше сила.

В този момент се чу гласът на Гали и скръбникът отдръпна ръка, сякаш му трябваше, за да може да наблюдава и чува. Но тялото му продължаваше да се гърчи и да се провира навътре.

— Никой не разбра! — крещеше безумецът, надмогвайки ужасяващите звуци, които издаваше чудовището, докато разтрошаваше с тялото си стената на Чифлика. — Никой не разбра какво съм видял, какво направи с мен Промяната! Томас, не се връщай в истинския свят! Ти не би... не би искал... да си припомниш!

И като изгледа Томас продължително с хлътналите си, изпълнени с ужас очи, обърна се и се хвърли право върху трептящото тяло на скръбника. Томас извика, когато ръцете на чудовището го уловиха за крайниците и го приковаха, за да не може да избяга. Тялото на Гали потъна в податливото туловище с ужасяващ жвакащ звук. После с изненадваща бързина скръбникът се промуши обратно през разбитата рамка на прозореца и започна да се спуска към земята.

Томас изтича при нащърбената зейнала дупка и погледна надолу тъкмо навреме, за да види как скръбникът се приземява и после започва да пълзи през Езерото, а тялото на Гали ту се появяваше, ту изчезваше, докато туловището се въртеше светлините на чудовището грееха ярко, хвърляха зловещи отблясъци по каменните плочи към Западната врата, където не след дълго то потъна в мрака на Лабиринта. После, секунди след това, още няколко чудовища последваха своя събрат с механични, тракащи звуци, сякаш в чест на тяхната победа.

Томас бе толкова отвратен, че едва не повърна. Отдръпна се от прозореца, но нещо привлече вниманието му. Една самотна сянка се носеше през Езерото право към вратата, през която бяха отвлекли Гали.

Въпреки недостатъчната светлина Томас веднага позна кой е. Той извика — изкрещя му да спре, — но беше твърде късно.

Миньо, тичащ с пълна сила, изчезна в Лабиринта.

Светлините в Чифлика блеснаха. Изведнъж всички езерни се размърдаха и заговориха едновременно. Настъпи хаос.

Томас не обръщаше внимание на глъчта и суматохата.

Прекося коридора и се спусна по стълбището, като вземаше по три стъпала наведнъж. Проби си път през тълпата в преддверието, изхвърча навън и се понесе към Западната врата. Когато я наближи, забави за миг, борейки се с инстинкта, който му внушаваше, че не бива да излиза в Лабиринта. Нют го повика, забавяйки още решението му.

— Миньо изтича навън след тях! — съобщи му Томас и в този миг Нют се изравни с него, притиснал с кърпа раната на главата си. През белия плат вече се бе просмукало кърваво петно.

— Видях — отвърна Нют, свали кърпата, направи болезнена гримаса и отново я опря в раната. — Ама че боли. Миньо не биваше да си изпуска нервите — да не говорим за Гали. Но той все пак е луд.

— Тръгвам след него — заяви Томас.

— Пак ли ще се правиш на герой?

Томас се навъси.

— Наистина ли мислиш, че постъпвам така, за да ви впечатля? Моля те. Просто търся изход от това място.

— Добре де, зная, че търсиш. Но точно сега имаме по-сериозни проблеми.

— Какви? — сопна се Томас, който нямаше търпение да застигне Миньо.

— Някой... — поде Нют.

— Ето го! — извика Томас. Миньо току-що се бе показал иззад ъгъла и тичаше право към тях. Томас сви ръцете си като фуния и изкрещя: — Какво правиш бе, идиот?

Миньо не отговори, докато не прекоси вратата, после се наведе, опрял ръце на коленете, и си пое мъчително въздух.

— Аз... просто... исках... да се... уверя.

— Да се увериш в какво? — поинтересува се Нют. — Още малко, и ти щеше да станеш жертва като Гали.

Бегачът се изправи и отпусна ръце, но все още дишаше тежко.

— Млъкнете, момчета. Искан да видя дали ще се отправят към Скалата. Към Дупката на скръбниците.

— И? — попита заинтригувано Томас.

— Точно там отидоха.

— Не мога да повярвам — почти прошепна Нют. — Каква нощ!

Томас се замисли за дупката и какво можеше да означава всичко това, но внезапно си спомни за думите на Нют отпреди малко.

— Какво искаше да ми кажеш одева? — попита. — Че имаме по-сериозни...

— Именно. — Нют посочи с палец през рамо. — Още се вижда димът.

Томас извърна очи нататък. Тежката метална врата на Картографската зееше полуотворена и през процепа излизаше черен пушек, който се виеше нагоре в сивкавото небе.

— Някой е запалил сандъците с карти — обясни Нют. — Изгорели са до последната.

Томас не смяташе, че загубата на картите е от съществено значение. И без това му се струваха безполезни. Той се отправи към пандиза, като остави на Нют и Миньо да разследват саботажа в Картографската. Забеляза, че двамата се споглеждат странно, преди да се разделят, сякаш споделяха някаква обща тайна. Но сега мислите му бяха насочени другаде.

— Тереза? — повика, когато наближи прозорчето.

Тя се показа зад решетките, търкайки очи.

— Някой пострада ли? — попита сънливо.

— Да не би да спеше? — отвърна с въпрос Томас. Испита облекчение, когато се увери, че с нея всичко е наред.

— Ами да — рече тя. — Докато чух, че някой се опитва да събори Чифлика. Какво стана?

Томас поклати невярващо глава.

— Не зная как си могла да спиш при всички шум, който вдигаха наоколо скръбниците.

— Опитай някой път да излезеш от кома. Ще разбереш как е.

„А сега отговори на въпроса ми“ — добави тя мислено.

Томас се стресна от гласа ѝ в главата си, не го бе чувал от известно време.

— Престани с тези номера.

— Просто ми разкажи какво стана.

Томас въздъхна, историята беше дълга, а и нямаше желание да я разказва цялата.

— Не познаваш Гали, но това е един щурав негодник, който избяга. Тази нощ се появи отново, нахвърли се върху един скръбник и всички чудовища се отправиха към Лабиринта, като го взеха със себе си. Странна история. — Все още не можеше да повярва какво се бе случило.

— Това говори за доста неща — отбеляза Тереза.

— Сигурно. — Той се огледа, надявайки се да види някъде наоколо Алби. Вероятно вече ще е съгласен да пусне Тереза на свобода. Езерните сновяха навсякъде из околностите, но от водача им нямаше и следа.

— Не разбирам. Защо скръбниците си тръгнаха, след като докопаха Гали? Той спомена, че щели да ни убиват по един на нощ, докато не ни изтребят всичките. Два пъти го повтори.

— Само по един на нощ? — Тереза доближи лице до решетките. — Защо?

— Не зная. Освен това говореше нещо за отклонения. Или променливи. Нещо такова беше. — Както и предната вечер, Томас изпита странното желание да се пресегне и да я докосне по ръката. Но се овладя.

— Том, мислех за думите, които твърдиш, че съм казала. Че Лабиринтът е код. Да си затворен тук е истинска благодат за ума.

— И какво според теб означава това? — попита той заинтригувано.

— Стените се местят всеки ден, нали? — Да.

— И Миньо смята, че има някаква схема?

— Аха. — Нещо се размърда в ума му, сякаш забравен спомен бе на път да се пробуди.

— Не помня защо съм ти казала онова за кода. Когато се пробуждах от комата, съзнанието ми бе изпълнено с всякакви спомени и мисли, те се въртяха като побъркани. Сякаш някой ги изсмукваше

отвътре. Исках да ти предам това за кода, преди да съм го забравила. Вероятно е имало някаква важна причина.

Томас почти не я чуваше — беше потънал в напрегнати мисли.

— Момчетата сравняваха картите с тези от предишния ден и от дните преди това, като всеки бегач анализираше своята секция. А може би е трябвало да ги сравняват с други секции... — Той млъкна, опитвайки се да долови изплъзващата се мисъл.

Тереза не му обръщаше внимание, погълната от собствените си теории.

— Първото нещо, за което думата „код“ ме кара да си мисля, са букви. Букви от азбуката. Може би в Лабиринта е записано нещо.

Сякаш нещо изщрака в главата на Томас — като че разместени парчета бяха заели местата си.

— Права си, права си! Но бегачите са гледали от погрешен ъгъл. Анализирали са не това, което трябва.

Тереза сграбчи решетките.

— Какво? За какво говориш?

Томас също хвана решетките и се доближи до нея. Усети миризмата ѝ — приятен полъх, омаен аромат на цветя и женско тяло.

— Миньо каза, че схемите се повтарят, но бегачите не могат да открият смисъла. Винаги са ги изучавали секция по секция, сравнявали всяка с тази от предишния ден. Ами ако всеки ден е отделно парче от кода и е трябвало по някакъв начин да използват всичките осем секции?

— Смяташ, че всеки ден се е опитвал да разкрие по една дума? — попита Тереза. — Чрез движенията на стените?

Томас кимна.

— Или може би по една буква на ден, знам ли? Момчетата открай време са смятали, че движението на стените ще им покаже пътя за бягство, а не някакво послание. Дори са ги изучавали като карта, а не като картина, или нещо подобно. Ние трябва да... — Той млъкна, припомнил си какво му бе казал преди малко Нют. — О, не!

— Какво има? — погледна го изплашено Тереза.

— О, не, о, не, о, не... — Томас пусна решетките и се олюля назад. Обърна се и погледна към Картографската. Димът бе намалял, но все още излизаше през зейналата врата и се стелеше наоколо.

— Какво има? — повтори Тереза.

- Не мислех, че има значение...
- Какво? — почти извика тя.
- Някой е запалил Картографската. Ако е имало зашифрован код, изгубен е.

— Ще се върна — обеща Томас и се обърна да си върви. В стомаха му сякаш се плискаше киселина. — Трябва да намеря Нют и да проверя дали нещо е оцеляло в Картографската.

— Почакай! — извика Тереза. — Измъкни ме оттук!

Но нямаше време и тази мисъл го караше да се чувства ужасно.

— Не мога... ще се върна, обещавам. — Той се отдалечи, преди да е чул възраженията ѝ, и се отправи тичешком към Картографската и тъмния облак от дим. Тревогата му нарастваше с всеки изминал миг. Ако Тереза беше права, значи са стигнали съвсем близо до разрешаването на загадката само за да видят как ключът към нея изчезва в пламъци... Беше толкова потискащо, че го заболя от тази мисъл.

Когато наближи, първото, което видя, бе групичка момчета пред разтворената врата с почернели от сажди краища. Но не след дълго забеляза, че са наобиколили нещо на земята и всички гледат към него. Мерна Нют, коленичил в средата и надвесен над нечие тяло.

До него стоеше Миньо с измъчен вид и изцапано със сажди лице. Той пръв забеляза приближаващия се Томас.

— Къде си ходил? — попита.

— Да говоря с Тереза. Какво е станало? — Очакваше с тревога следващите лоши новини.

Лицето на Миньо се сбърчи от гняв.

— Запалили са Картографската, а ти отиде да си говориш с твоята приятелка? Какво ти става бе, човек?

— Не мисля, че вече има значение — тросна се Томас. — След като и без това не можахте да откриете ключ в картите...

Бегачът го изгледа намръщено, мръсотията по лицето му придаваше още по-страшен вид.

— Е, и ти намери време да си почиваш. И какво...

— Съжалявам, просто ми кажете какво е станало. — Томас се наведе през рамото на едно мършаво момче да погледне тялото на

земята.

Беше Алби, проснат по гръб, със зейнала на челото рана. По лицето му се бе стекла кръв, част от нея бе засъхнала в очите. Нют се мъчеше да я почисти с влажна кърпа и мърмореше нещо, но твърде тихо, за да го чуят. Загрижен за Алби въпреки лошото му отношение, Томас повтори въпроса си.

— Уинстън го откри полумъртъв в горящата Картографска. Неколцина влезли да гасят, но било твърде късно. Всички сандъци са изгорели до шушка. В началото подозирах Алби, но този, който го е направил, трябва да е ударил главата му в масата — сам виждаш последиците. Гадна работа.

— И кой е бил, според теб? — попита Томас, който нямаше търпение да му разкаже за откритието, направено от него и Тереза. Без карти обаче то не струваше нищо.

— Може би Гали, преди да се появи в Чифлика и да се държи като безумец? Или скръбниците? Не зная и не ме интересува. Вече няма значение.

Томас се изненада от тази внезапна промяна в настроението му.

— Кой се предава сега?

Миньо вдигна толкова рязко глава, че Томас отстъпи назад. Избликът на гняв обаче бързо се смени от странна смесица на изненада и объркване.

— Не това имах предвид, сбръчканяко.

Томас присви очи.

— А какво...

— Просто си затвори устата. — Миньо опря пръст на устните си и се озърна, сякаш да провери дали някой от останалите ги гледа. — Скоро ще разбереш.

Томас пое дълбоко въздух и се замисли. Ако очакваше другите да са честни с него, трябваше и той да е честен с тях. Реши, че трябва час по-скоро да сподели с останалите разкритията си за кода, без значение дали разполагат с карти.

— Миньо, налага се да обсъдим нещо с теб и Нют. И настоявам да пуснете Тереза — сигурно умира от глад, а и се нуждаем от помощта ѝ.

— Последното нещо, за което бих се тревожил, е това глупаво момиче.

Томас реши да не обръща внимание на обидата.

— Дай ни само пет минути — имаме една идея. Може и да се получи, ако бегачите успеят да си припомнят поне част от своите карти.

Това привлече вниманието на Миньо, ала и този път той придоби онова странно изражение, сякаш Томас пропускате нещо очевидно.

— Идея? Каква?

— Просто ела с мен до пандиза. И вземи Нют.

Миньо се замисли за миг.

— Нют! — извика той.

— Да? — Нют разгъваше кърпата, търсейки чисто място. Томас забеляза, че почти не е останало такова.

Миньо посочи ранения.

— Остави на фелдошарите да се погрижат за него. Трябва да поговорим.

Нют го погледна въпросително и после подаде кърпата на стоящия до него езерен.

— Бягай да намериш Клинт. Кажу ми, че имаме по-сериозни проблеми от хлапаци с ожулвания. — Момчето се втурна да изпълни заръката, а Нют се отдалечи от Алби. — За какво ще говорим?

Миньо кимна към Томас, но не каза нищо.

— Елате с мен — подкани ги Томас и се насочи към пандиза, без да чака отговор. — Освободете я — каза Томас, застанал до вратата на килията със скръстени ръце. — Пуснете я и тогава ще разговаряме. Повярвайте ми, заслужава си да чуете това.

Нют прекара ръка през покритата си със сажди коса. Очевидно не беше в добро настроение.

— Томи, това е...

— Моля те. Просто отвори вратата и я пусни. Моля те. — Този път не смяташе да се предава.

Миньо стоеше пред вратата с ръце на кръста.

— Защо смяташ, че можем да й имаме доверие? Още щом се събуди, и светът, който познаваме, взе да се разпада. Дори призна, че сама е задействала края му.

— Прав е — потвърди Нют.

Томас кимна към вратата.

— Можем да ѝ се доверим. Пратена е тук като всички нас — глупаво е да смятаме, че е виновна за каквото и да било.

Нют изсумтя.

— Тогава защо каза, че е задействала нещо?

Томас повдигна рамене, не искаше да признае, че Нют има право. Би трябвало да съществува някакво обяснение.

— Кой знае, в главата ѝ стават всякакви странни неща. Сигурно всеки от нас е изглеждал така, след като излезе от Кутията. Просто я пуснете.

Миньо и Нют се спогледаха.

— Хайде де — настоя Томас. — Какво ще направи, ще намушка всички езерни ли? Хайде.

Миньо въздъхна.

— Добре. Пусни навън тази глупачка.

— Не съм глупачка! — извика отвътре Тереза. Гласът ѝ прозвуча глухо.

Нют се ококори.

— Томи, ама и ти си избрал едно сладурче.

— Побързай — настоя Томас. — Чака ни доста работа, преди да се върнат скръбниците. Ако не се выяснат насам и през деня Нют извади връзката с ключове. След няколко изщраквания вратата бе отключена — Излизай.

Тереза изгледа ядно Нют, докато го подминаваше. Хвърли отровен поглед и на Миньо, после застана до Томас. Ръката ѝ докосна неговата и той усети как по тялото му преминават тръпки. Кой знае защо се засрами от това.

— Е, добре, да чуем — подкани Миньо. — Кое е толкова важно?

Томас погледна Тереза, чудейки се как да го обясни.

— Ами говори де — рече тя. — Очевидно мен ме смятат за сериен убиец.

— Да, имаш опасен вид — промърмори Томас и измери с поглед Нют и Миньо. — Добре, когато излизала от кома, Тереза била преизпълнена с объркани спомени. Тя... аа... — Едва се сдържа да не признае, че говори право в ума му. — Та каза ми по-късно, че си спомнила, че Лабиринтът е код. И че вместо да търсим път навън, трябва да се опитаме да разгадаем посланието му.

— Код? — повтори Миньо. — Как така код?

Томас поклати глава със съжаление, че не може да го обясни поясно.

— Не съм съвсем сигурен — вие познавате картите далеч по-добре от мен. Но имам една теория. Затова се надявах да се опитате да си спомните колкото се може повече от тях.

Миньо погледна Нют и повдигна въпросително вежди. Нют кимна.

— Какво? — попита раздражено Томас. Ето че пак криеха нещо от него. — Държите се сякаш пазите някаква тайна.

Миньо бавно пое дъх.

— Ние скрихме картите.

— А? — В първия миг Томас не го разбра.

Миньо посочи към Чифлика.

— Скрихме проклетите карти в оръжейната и поставихме фалшиви вместо тях. Заради предупреждението на Алби. И заради тъй наречения край, който твоята приятелка твърди, че задействала.

Томас бе толкова изненадан от чутото, че дори забрави в какво ужасно положение се намираха. Спомни си подозрителното поведение на Миньо от вчерашния ден, думите му, че имал някаква тайна задача. Погледна Нют, който кимна.

— На сигурно място са всичките — заяви Миньо. — До последната. Така че, ако имаш някаква теория, говори.

— Отведи ме при тях — заяви Томас, който нямаше търпение да ги погледне.

— Добре, да вървим.

Миньо включи осветлението и Томас неволно примижа. По пода и масите бяха подредени сандъци с оръжие, които хвърляха зловещи сенки. Миризмата на влага и мухъл само усилваше страховитото въздействие на помещението.

— Отзад има таен килер — обясни Миньо и заобиколи сандъците към тъмния ъгъл. — Само ние двамата знаем за него.

Томас чу поскърцване на вратичка, после бегачът се появи с кашон, толкова тежък, че го влачеше по пода. Звукът бе като от стържещ в кост нож.

— Кашоните са осем на брой, всеки за съответната секция. Всички са там.

— Този кой е? — попита Томас и коленичи до него.

— Отвори го и сам виж — не помниш ли, че страниците са маркирани?

Томас повдигна капака и отдолу се показа купчина карти от Втора секция. Той извади няколко.

— Добре — поде. — Бегачите винаги са сравнявали новата карта с тази от предходните дни, търсейки схема, която да им помогне да намерят изход. Ти сам ми призна, че не знаете какво точно търсите, но въпреки това продължавате да изучавате Лабиринта. Нали така?

Миньо кимна, скръстил ръце на гърдите. Изглеждаше заинтригуван, сякаш някой се готвеше да му разкрие тайната на безсмъртието.

— А какво ще кажеш — продължи Томас, — ако движението на стените няма нищо общо с картата или Лабиринта, или каквото и да било? Ако вместо това е схема, целяща да подсказва думи? Ключ, който да ни помогне да избягаме.

Миньо посочи картите в ръцете на Томас и въздъхна обезсърчено.

— Човече, имаш ли представа колко време изучаваме този Лабиринт? Не мислиш ли, че щяхме да забележим, ако се опитваше да

ни подсказва думи?

— Може би е трудно да се забележи с невъоръжено око, когато сравнявате един ден с предишния. А може би изобщо не е трябвало да ги сравнявате, а да разглеждате всеки от тях поотделно?

Нют се разсмя.

— Томи, може да не съм най-умният в Езерото, но ти говориш като последен глупак.

Докато говореше, умът на Томас продължаваше да премисля всичко с безумна бързина. Отговорът сякаш бе на една ръка разстояние — знаеше, че е съвсем близо. Просто не беше лесно да го изрази на глас.

— Добре, добре — размаха ръка той. — Нали винаги има по един бегач, който отговаря за своята секция?

— Така е — потвърди Миньо. Изглеждаше по-заинтригуваният от двамата и бе готов да го изслуша.

— И този бегач рисува всеки ден карта и я сравнява с предишната — за същата секция. А може би вместо това е трябвало да сравнявате осемте секции една с друга, всеки ден? Защото всеки ден е бил отделен ключ, или код. Правили ли сте го някога?

Миньо потърка замислено брадичката си.

— Да, имаше нещо такова. Опитвахме се да видим дали ще се получи по-различна картина. Разбира се, че сме го правили. Какво ли не сме опитвали.

Томас се наведе и взе да прелиства картите в скута си. Едва Успяваше да различи щрихите на Лабиринта. Но вече знаеше какво трябва да направят. Той изгледа останалите.

— Восъчна хартия.

— Какво? — зяпна Миньо. — Какви ги...

— Повярвай ми. Трябват ни восъчна хартия и ножица. И всички черни моливи и флумастери, които успеете да намерите.

Пържитиган не остана никак доволен, когато разбра, че трябва да се раздели с цяла кутия опаковъчна восъчна хартия, особено когато припасите им бездруго бяха на изчерпване. Възрази, че това е едно от нещата, които винаги са му трябвали, че я използва за печене. Накрая се наложи да му разкрият за какво им е нужна, за да го склонят.

След десетина минути издирване успяха да съберат малка колекция от моливи и флумастери. Не намериха ножица и Томас взе

най-острия нож, който успя да открие.

— Дано да си заслужава — рече Миньо. В очите му имаше предупреждение, но на лицето му се четеше интерес.

Нют опря лакти на масата и го загледа, сякаш очакваше да му покажат фокус.

— Захващай се, новако.

— Добре. — Томас нямаше търпение да започне, но до смърт се боеше от неуспеха. Подаде ножа на Миньо и посочи восъчната хартия. — Нарези я на правоъгълници с размерите на картите. Нют и Тереза, вие ще ми помогнете да извадим най-горните десет карти от всеки кашон.

— Какво е това, дечко, нова игра ли? — изсмя се Миньо с нож в ръка. — Защо просто не ни кажеш за какво правим всичко това?

— Омръзна ми да давам обяснения — тросна се Томас. — Ще бъде по-лесно, ако ви го покажа. Ако греша, значи греша и можем да се върнем към безполезното търчане из Лабиринта.

Миньо въздъхна раздражено и промърмори нещо под носа си. Тереза бе мълчала досега, но избра този момент да заговори в главата му.

„Мисля, че знам какво правиш. Гениално е.“

Томас едва не трепна от изненада, но успя да се овладее навреме. Знаеше, че не бива да казва на другите, че чува в главата си гласове. Може да го сметнат за побъркан.

„Опитай се... да... ми... помогнеш“, каза наум, стараейки се да си представи всяка една от думите и да я изпрати. Но тя не отговори.

— Тереза — рече на глас. — Можеш ли да ми помогнеш? — И кимна към сандъка.

Двамата се шмугнаха в прашния килер и наравиха по десетина навити на руло карти. Когато се върнаха при масата, Томас установи, че Миньо е нарязал двайсет парчета и ги е струпал на купчина вдясно.

Томас седна и взе няколко парчета. Вдигна първото от тях към светлината и погледна през него. Процеждаше се слабо млечнобяло сияние. Точно каквото му трябваше.

Взе един флумастер.

— И така, нека всеки от вас да копира последните десет дни върху ей такива листа. Постарайте се да запишете отгоре данните, за

да знаем кой лист на какво отговаря. Когато приключим, мисля, че ще имаме някакъв резултат.

— Но какво... — поде Миньо.

— А ти продължавай да режеш — нареди му Нют. — Мисля, че се досещам накъде вървят нещата.

Томас изпита облекчение, че някой най-сетне го разбира.

Захванаха се за работа, прекопираха оригиналните карти върху восъчната хартия, като се стараеха да не зацапват белите листа. Томас използва дървено парче вместо линия и скоро завърши първите пет карти, после направи още пет. Другите поддържаха подобно темпо и работата вървеше.

Томас внезапно се паникьоса, боднат от неприятното чувство, че всичко това е само загуба на време. Но Тереза, седнала до него, изглеждаше напълно погълната от работата си и дори лекичко помръдваше изплезеното си езиче. Беше толкова самоуверена, че и неговата увереност взе да се завръща.

Кашон след кашон, секция след секция, копирането продължаваше.

— Писна ми — обяви по някое време Нют. — Пръстите ме болят от рязане и копиране. По-добре да видим дали ще излезе нещо.

Томас остави флумастера и въздъхна. Надяваше се, че е прав в догадките си.

— Добре, дайте ми по няколко от последните карти — подредете ги на масата от Първа до Осма секция. Първа тук — той посочи с ръка, — Осма там.

Те подредиха купчинките восъчна хартия както им заръча.

С разтреперани от безпокойство пръсти Томас взе по един лист от всяка купчинка, провери дали датата е една и съща, за да спазва реда. След това ги постави един върху друг, така че всяка рисунка на Лабиринта да съвпада с деня над и под нея, докато накрая гледаше едновременно осем различни секции на Лабиринта. И това, което видя, го смая. Като по някакво вълшебство пред него се появи образ. Тереза ахна от почуда.

Линиите се пресичаха нагоре и надолу и изображението, което Томас държеше в ръката си, приличаше на заштрихована мрежа. Но някои от линиите в средата — тези, които се появяваха по-често от други — придаваха по-тъмен оттенък на изображението. На пръв

поглед неуловимо, но несъмнено бе там. Точно в центъра на горната страница можеше да се разчете буквата П.

Томас бе залян от различни чувства: облекчение, че се е получило, изненада, вълнение, учудване към какво може да доведе.

— Човече — промълви Миньо, тонът му издаде, че изпитва нещо подобно.

— Може да е случайно — подхвърли Тереза. — Да направим още, бързо.

Томас побърза да събере осем страници от всеки ден, като ги подреди от Първа до Осма секция. И този път получи буква, а също и при следващите. След П... дойде У, после С, Н и И. После Х... В... А.

— Погледнете — посочи купчината листа, едновременно объркан и щастлив.

— Първо е написано ПУСНИ, после ХВА.

— „Пусни“ и „хва“? — обърка се Нют. — Какво ли може да означава? Не ми прилича на спасителен код.

— Трябва да продължим да работим — настоя Томас.

Когато довършиха и втората купчина, получиха ХВАНИ.

Пусни и хвани.

— Определено не е съвпадение — отбеляза Миньо.

— Така е — съгласи се Томас. Нямахте търпение да види какво ще следва нататък.

Тереза кимна към килера.

— Трябва да преровим всички кашони вътре.

— Така е — съгласи се уморено Томас. — Да се захващаме.

— Ние не можем да ви помогнем — обади се Миньо.

Тримата се обърнаха към него. Той ги гледаше втренчено.

— Говоря за мен и Томас. Трябва да изкараме бегачите в Лабиринта.

— Какво? — подскочи Томас. — Това е далеч по-важно!

— Може би — отвърна спокойно Миньо, — но не бива да пропускаме нито един ден. Не и сега.

Томас бе обзет от разочарование. Обикалянето из Лабиринта му се струваше огромна загуба на време, направо глупост в сравнение с дешифрирането на скритото послание.

— Защо, Миньо? Нали каза, че схемата се повтаря от месеци насам — какво значение ще има един ден повече?

Миньо удари с длан по масата.

— Не говори глупости! Може би от всички дни този ще е най-важният. Нещо може да се промени, някъде да се появи отвор. След като стените вече не се местят, мисля, че трябва да изпробваме твоята идея — да останем навън през нощта и да изследваме Лабиринта.

Това предложение пробуди интереса на Томас. Винаги бе искал точно това.

— Ами кодът? — попита смутено той. — Ако...

— Томи — прекъсна го с успокояващ глас Нют. — Миньо е прав. Трябва да излезете навън и да обикаляте Лабиринта. Аз ще събера неколцина езерни, на които може да се има доверие, и ще продължа работата. — Повече от всякога Нют говореше като техен водач.

— Аз също — кимна Тереза. — Ще остана да помагам на Нют.

Томас я погледна.

— Сигурна ли си? — Нямахше търпение да разгадае кода, но си даваше сметка, че Миньо и Нют са прави.

Тя се усмихна и скръсти ръце.

— Когато трябва да се разбие някой особено сложен код, повярвай ми, за целта ти е нужен момичешки ум. — И се подсмихна подигравателно.

— Щом така смяташ. — Той също скръсти ръце и отвърна на усмивката ѝ. Желанието му да си тръгне внезапно се изпари.

— Да вървим, тогава — подкани Миньо. — Тук всичко ще бъде наред. — Той се отправи към вратата, но спря, забелязал, че Томас не го следва.

— Не се безпокой, Томи — рече Нют. — Приятелката ти ще е на сигурно място.

В този миг Томас бе обзет от милион чувства. Желание час по-скоро да дешифрира посланието, притеснение какво си мислят за него Тереза и Нют, любопитство какво биха могли да открият в Лабиринта. И страх.

Но той ги прогони всичките. Без да се сбогува, последва Миньо и се спусна по стълбите.

Двамата събраха бегачите, за да им съобщят новините и да ги организират преди голямото пътуване. Томас остана изненадан с каква лекота се съгласиха всички, че е дошло време да се направят позадълбочени изследвания на Лабиринта и да прекарат там нощта. Макар да се чувстваше неспокоен и уплашен, заяви на Миньо, че е готов да поеме една от секциите, но блюстителят отказа. Разполагаше с осем опитни бегачи, които да свършат тази работа. Томас щеше да тръгне с него — това го накара да изпита облекчение и той се засрами от себе си.

Двамата с Миньо натъпкаха в раниците повече припаси от обикновено. Знаеха добре, че ги чака неизвестност. Въпреки страха си Томас усещаше, че е развълнуван и нетърпелив — може би днес щяха да намерят изхода.

Вече доближаваха Западната врата, когато Чък дотича, за да се сбогува.

— Искан ми се да дойда с теб — заяви момчето, — но ме е страх от смъртта.

Томас се разсмя.

— Благодаря за окуражаващите думи.

— Внимавай — продължи Чък с неподправена загриженост. — Де да можех поне с нещо да ви помогна, момчета.

Томас бе трогнат — предполагаше, че ако наистина се стигне дотам да ги спасяват, Чък ще е готов да излезе навън и да отиде, където го пратят.

— Благодаря, приятел. Наистина ще внимаваме.

Миньо изсумтя.

— Да сме внимателни и да се пазим не е най-важното. Залогът сега, приятелче, е всичко или нищо.

— Най-добре да тръгваме — каза Томас. Нямахше търпение да започнат с проучването. В края на краищата дали ще излязат в Лабиринта, или ще останат в Езерото вече не беше от съществено значение, що се отнасяше до безопасността.

— Да вървим тогава — кимна Миньо.

— Ами... — Чък се поколеба. — Успех, момчета. Ако приятелката ти се почувства самотна, ще ѝ дам любовта си —

подхвърли със смях на Томас.

Томас завъртя очи.

— Тя не ми е приятелка, сбръчканяко.

— Брей — възкликна Чък. — Гледам, че си заимствал от речника на Алби. И все пак, сериозно, желая ти успех.

— Благодаря, това означава много — намеси се Миньо. — До по-късно, малкият.

— Да, до скоро — промърмори Чък и се отдалечи.

Томас се натъжи — нищо чудно никога вече да не види Чък и Тереза, нито който и да било от останалите.

— Не забравяй обещанието ми! — провикна се той. — Ще те прибера у дома!

Чък се обърна, вдигна палец и в очите му блеснаха сълзи.

Томас отвърна с два вдигнати палеца, после той и Миньо метнаха раници и навлязоха в Лабиринта.

Двамата не спряха, докато не преполовиха разстоянието до задънения коридор на Осма секция. Поддържаха доста добро темпо — Томас се радваше, че има часовник, тъй като нямаше никакъв начин да определи кое време е по сивкавото небе. Скоро стана ясно, че стените не са се разместили от вчера насам. Всичко си беше съвсем същото. Нямаше смисъл да си водят бележки, нито да чертаят скици, единствената им задача бе да стигнат до края и да поемат назад, търсейки нещо, което може да са пропуснали. Малко след като поеха обратно, Миньо позволи двайсетминутна почивка.

Досега не бяха разменили нито дума. Миньо бе казал на Томас, че разговорите само изчерпват енергията и пречат за възстановяването на равномерното дишане. Някъде към третия час от началото на тяхното придвижване Тереза го изненада с послание от Езерото.

„Имаме напредък — открихме още няколко думи. Но все още няма никакъв смисъл.“

Първият импулс на Томас бе да я игнорира, да не позволи на когото и да било да прониква в ума му, да преминава естествените бариери. Но той искаше да говори с нея.

„А ти чуваш ли ме? — попита мислено, представяйки си думите и изпращайки ги към нея с вътрешно усилие на ума. — Можеш ли да ме чуеш?“

„Да! — отвърна неочаквано тя. — Този път наистина успя.“

Томас не можеше да повярва. Толкова се смая, че се закова на място. Беше се получило!

„Чудя се защо можем да го правим“ — помисли си той. Умственото усилие от разговора вече даваше своите нежелани резултати — главата започна да го боли.

„Може би сме били любовници“ — предположи Тереза.

Томас се спъна и едва не се плъсна по лице. Миньо се обърна и го изгледа и той му се усмихна извинително. Надигна се и затича след него.

„Какво?“ — намери сили да попита.

Долови смеха ѝ, напомняше трептящо цветно водно отражение.

„Толкова е странно — каза Тереза. — Сякаш си чужд човек, а знам, че не си.“

Томас усети приятен трепет.

„Извинявай, че те прекъсвам, но ние наистина сме непознати. Наскоро се запознахме, ако не си забравила.“

„Не бъди глупав, Том. Мисля, че някой е човъркал в умовете ни, поставил е нещо там, за да можем да разговаряме телепатично. Преди да дойдем тук. Кое то ме кара да смятам, че вече сме се познавали.“

Въпрос, над който и той бе разсъждавал и му се струваше, че тя е права.

„Да е човъркал в умовете ни? — попита. — Но как?“

„Не зная, нямам спомен за това. Мисля, че ние с теб сме направили нещо голямо.“

Томас си спомни, че от самото начало бе усещал някаква връзка с нея. Щеше му се да се разрови малко по-надълбоко и да види какво ще излезе.

„За какво говориш?“

„Ще ми се да знаех. Подхвърлям ти идеи с надеждата да събудя нещо в ума ти.“

Томас се сети какво бяха казали за него Гали, Бен и Алби — подозираха, че е срещу тях, че е човек, комуто не бива да се има доверие. Спомни си и какво му бе казала Тереза още първия път — че той и тя по някакъв начин са съпричастни със случващото се.

„Този код трябва да означава нещо — добави тя. — Както и онова, което бях написала на ръката си — ЗЛО Е ДОБРО.“

„Може би няма значение — отвърна той. — А може да намерим изход. Човек никога не знае.“

Томас затвори очи за миг, докато тичаше, и се помъчи да се съсредоточи. После ги отвори, споходен от нова мисъл — че може би тя наднича в главата му дори когато двамата не общуват. Почака за отговор, но такъв не дойде.

„Тук ли си още?“ — попита.

„Да, но от тези разговори винаги ме заболява главата.“

Томас въздъхна облекчено, когато разбра, че не само с него е така.

„И мен също.“

„Добре — рече тя. — Ще се видим по-късно.“

„Не, почакай!“ — Не искаше да прекъсват връзката, благодарение на нея времето минаваше по-леко. Дори му беше по-леко да бяга.

„До скоро, Том. Ако открием нещо, ще ти съобщя.“

„Тереза, какво мислиш за това, което бе написала на ръката си?“

Изминаха няколко секунди. Никакъв отговор.

„Тереза?“

Нямаше я. На Томас му се стори, че нещо в гърдите му ще се пръсне. Внезапно бягането стана далеч по-трудно.

Кой знае защо му се дощя да каже на Миньо как двамата с Тереза разговарят, да сподели с някого, преди главата му да се пръсне. Но не посмя. Сега не беше най-подходящият момент да говори за телепатия. И бездруго светът тук бе достатъчно чудат.

Томас наведе глава и си пое бавно въздух. По-добре да не приказва с никого и да се съсредоточи върху бягането.

След още няколко пресечки Миньо най-сетне забави ход и навлезе в един дълъг коридор, който завършваше със стена.

Спря и се облегна на нея. На това място бръшлянтът бе особено гъст, листата му бяха лъскави, тъмнозелени, прикриващи напълно камъка отзад. Томас приклепна до него и двамата се заеха да утоляват глада си с приготвените сандвичи.

— Това е — обяви Миньо, докато дъвчеше. — Пробягахме цялата секция. Изненада, изненада — няма никакъв изход.

Томас вече го знаеше, но въпреки това веднага щом го чу, сърцето му се сви. Той довърши мълчаливо обяда си. През следващите няколко часа двамата с Миньо огледаха старателно мястото — разтваряха бръшляна, пълзяха по пода, дори се покатериха на известна височина. Не откриха нищо и Томас все повече се обезсърчаваше. Единственото, което привлече вниманието му, бе една от познатите табели — **ЗЕМНА ЛИГА ЗА ОТБРАНА: ОТДЕЛ ЗА ЕКСПЕРИМЕНТИРАНЕ НА ГИБЕЛНАТА ЗОНА.**

Отново ядоха и пак претърсиха всичко наоколо. Отново без успех и Томас вече се готвеше да приеме очевидното — че просто няма какво да се открие. Когато наближи времето за затваряне на вратите, той започна да се оглежда за скръбници. Двамата с Миньо бяха

извадили ножовете и ги държаха в ръце. Но не видяха никаква заплаха почти до полунощ.

Чак тогава Миньо зърна един скръбник да се скрива зад ъгъла пред тях. Чудовището не се върна. След още трийсет минути Томас стана свидетел на същата случка. Час по-късно трети скръбник профуча по коридора покрай тях, без дори да спира. Томас едва не припадна от внезапно завладелия го ужас.

Двамата с Миньо продължиха.

— Мисля, че си играят с нас — подхвърли по някое време Миньо.

Томас осъзна, че приятелят му се е отказал от претърсването и го води назад към Езерото.

— Какво искаш да кажеш? — попита.

Блюстителят въздъхна.

— Според мен Създателите искат да разберем, че няма изход навън. Стените вече не се движат — сякаш някой е преценил, че е време да се сложи край на тази тъпа игра. Очакват от нас да се върнем и да го съобщим на останалите езерни. Какво ще кажеш, ако като се върнем и открием, че тази нощ скръбниците са отвлели още един от нас? Мисля, че Гали беше прав — просто ще продължават да ни избиват.

Томас не отговори, но усещаше, че в думите на Миньо има истина. Беше забравил напълно надеждите, с които тръгнаха на тази обиколка.

— Да се прибираме — рече уморено Миньо.

Томас не искаше да признае поражението им, но неохотно кимна. Сега единствената им надежда оставаше кодът и той насочи вниманието си към него.

Продължиха мълчаливо по коридорите към Езерото. През целия път не срещнаха други скръбници.

Според часовника на Томас беше късна сутрин, когато двамата с Миньо прекрачиха прага на Западната врата и се прибраха в Езерото. Томас беше толкова изморен, че искаше веднага да легне и да се наспи. Бяха прекарали в Лабиринта почти двайсет и четири часа.

За негова изненада въпреки сумрачната светлина и събитията от последните дни животът в Езерото се бе върнал към обичайния си ритъм. Едни работеха в лехите или се грижеха за животните, други чистеха. Нют ги забеляза и дотича при тях.

— Вие сте първите, които се връщат — съобщи им. — Какво стана? — На лицето му бе изписана почти детинска надежда. — Кажете ми, че носите добри новини.

Миньо бе зареял мрачен поглед някъде в далечината.

— Нищо — отвърна той. — Лабиринтът, изглежда, е една голяма шибана лъжа.

— Той за какво говори? — обърна се Нют към Томас.

— Просто е обезкуражен — обясни Томас и повдигна уморено рамене. — Не открихме никакви промени. Стените не се движат, няма изходи, нищо. Снощи скръбниците идваха ли?

По лицето на Нют премина сянка. Той кимна.

— Да. Взеха Адам.

Томас не позна името, но въпреки това се почувства виновен, макар и без причина.

„Още един от нас — помисли си. — Може би Гали беше прав.“

Нют се готвеше да добави още нещо, когато Миньо внезапно избухна.

— Писна ми! — извика той злобно и вените на шията му се издуха. — От всичко ми писна! Край! Свърши се вече! — Свали раницата си и я хвърли на тревата. — Няма изход, никога не е имало и никога няма да има. Обречени сме да умрем тук.

Томас го гледаше с пресъхнало гърло, докато Миньо се отдалечи към Чифлика. Безпокойство сви сърцето му — ако Миньо се предаде,

всички здравата са загазили.

Нют мълчеше. Беше свел поглед към земята. Във въздуха увисна отчаяние, като дима, който се стелеше от Картографската. Тежко и парещо.

Останалите бегачи се върнаха след около час и поне доколкото успя да чуе Томас, не бяха открили нищо, заслужаващо внимание, и в края на краищата се бяха отказали. Накъдето и да погледнеше, виждаше само мрачни, лишени от надежда лица.

Вече бе напълно сигурен, че разшифроването на тайното послание в Лабиринта е единственият им шанс да разкрият нещо. След като поскита безцелно из Лабиринта, той реши да провери как се развиват нещата.

„Тереза? — повика я мислено, като затвори очи. — Къде си? Намерихте ли нещо?“

След продължителна пауза, която почти го накара да си помисли, че не се е получило, тя отговори:

„Том? Каза ли нещо?“

„Да — повтори той, развълнуван от установения контакт. — Чуваш ли ме?“

„Чувам те, Том. Добре се справяш. Странно е, че разговаряме така, не мислиш ли?“

„Няма нищо чак толкова странно. Все още ли сте в подземие? Видях Нют, но той бързо изчезна.“

„Тук сме. Нют доведе трима или четирима от езерните да ни помагат. Мисля, че почти успяхме да дешифрираме съобщението.“

„Наистина ли?“ — сърцето на Томас подскочи.

„Слез при нас.“

„Идвам.“

Той се затича, напълно забравил за умората.

Нют го пусна да влезе.

— Миньо все още не е идвал — подхвърли, докато се спускаха по стълбите. — Не зная какво му стана одеде.

Бе изненадващо, че Миньо се е предал на песимизма, особено след като можеха да работят над кода. Но веднага щом влезе в помещението, Томас прогони тази мисъл. Край масата се бяха скупчили неколцина езерни, които не познаваше. Изглеждаха уморени.

Навсякъде бяха разхвърляни купища изрезки, включително и по пода. Сякаш през стаята бе преминало торнадо.

Тереза се бе облегнала на лавицата и разглеждаше един лист. Вдигна глава, когато Томас влезе, но сетне отново се зачете. Това го натъжи малко — надяваше се, че ще се зарадва да го види, но после осъзна колко глупава е тази мисъл. Очевидно бе погълната от разчитането на кода.

„Трябва да видиш това“ — каза му мислено, докато Нют освобождаваше помагачите. Те се събраха при стълбището, като мърмореха уморено.

Томас се стресна, изплашен да не би Нют да се е досетил, че двамата разговарят мислено.

„Да не говорим така, когато Нют е наоколо. Не искам да знае за нашата... дарба.“

— Ела да погледнеш това — повика го тя на глас и едва успя да прикрие усмивката си.

— Готов съм да коленича и да ти целувам краката, ако намериш някакъв смисъл в това — заяви Нют.

Томас се приближи, нетърпелив да види какво става. Тереза му подаде листа с вдигнати вежди.

— Няма съмнение, че сме го разшифروвали точно — изтъкна тя — Но не разбирам какво значи.

Томас взе листа и го прегледа. В лявата страна имаше числа — от едно до шест. До всяко от тях пишеше с главни букви:

ПУСНИ
ХВАНИ
КЪРВИ
СМЪРТ
ВКОЧАНЕН
НАТИСНИ

Това беше. Шест думи.

Томас бе силно разочарован — беше сигурен, че с разчитането на кода всичко ще стане ясно. Погледна Тереза със свито сърце.

— И това е всичко? Сигурна ли си, че са в правилния ред?

Тя взе листа от ръката му.

— Лабиринтът повтаря тези думи от месеци — отказахме се, когато стана ясно, че и нататък е същото. Всеки път след думата НАТИСНИ минава цяла седмица без никаква буква и после всичко започва с ПУСНИ. Затова предполагахме, че тя е първата дума в поредицата.

Томас скръсти ръце и се облегна на лавицата. Вече беше запомнил шестте думи и ги повтаряше. Пусни. Хвани. Кърви. Смърт. Вкочанен. Натисни. Не звучеше обещаващо.

— Страхотно, а? — попита Нют, сякаш прочел мислите му.

— Да — почти изстена Томас. — Трябва да повикаме Миньо — възможно е той да знае нещо, което ние не знаем. Да имаме повече данни... — Той млъкна, спокоден от внезапно хрумване. Щеше да тупне на пода, ако не се опираше в лавицата. Ужасно, невероятно хрумване. Най-лошата от всички възможни идеи.

Но инстинктът му подсказваше, че е вярна. Че е нещо, което могат да направят.

— Томи? — повика го Нют и пристъпи към него. — Какво ти става? Лицето ти пребледня, сякаш си видял призрак.

Томас разтърси глава и се помъчи да се овладее.

— Ох... нищо, извинявай. Очите ме болят, май се нуждая от сън. — Той разтърка слепоочия, за да подсили думите си.

„Какво има?“ — попита го мислено Тереза. Томас вдигна глава, за да се увери, че Нют не е усетил нещо.

„Така е, наистина. Уморен съм. Имам нужда от почивка.“

— Хубаво. — Нют протегна ръка и го потупа по рамото. — Прекарал си цяла нощ в Лабиринта. Най-добре се наспи.

Томас стрелна с поглед Тереза, после Нют. Нямаше търпение да сподели с тях идеята си, но разбираше, че все още не бива да го прави. Затова само кимна и се изкачи по стълбите.

Ако не друго, поне имаше план. Колкото и да е лош, поне беше някакъв план.

Нуждаеха се от още данни за кода. От още спомени.

Ще трябва да позволи на някой скръбник да го ужили. Да мине през Промяната.

Доброволно.

До края на този ден Томас избягваше да говори с когото и да било.

Тереза опита на няколко пъти. Но той все ѝ повтаряше, че не се чувства добре, че иска да остане сам и да поспи в своето уединено ъгълче в гората, може би да обмисли някои неща. Да се опита да открие някоя скрита тайна в ума си, която ще му помогне да разбере какво да направят.

Ала истината бе, че се подготвяше мислено за изпитанието, на което смяташе за редно да се подложи. Единственото, което можеше да предприеме. Ала бе ужасен от идеята си и не искаше другите да забележат.

Все пак, когато часовникът му показа, че е настъпила вечерта, той се прибра в Чифлика като всички останали. Дори не усети, че е огладнял, докато Пържитиган не започна да разнася оскъдните порции бисквити и доматена супа.

А след това дойде време за поредната безсънна нощ.

Строителите бяха запълнили дупката, останала от нахлуването на скръбниците и през която вече бяха отнесли Гали и Адам. Крайният резултат от работата им не изглеждаше никак обнадеждаващ, но друго не можеха да предложат. Нют и Алби, който най-сетне отново бе на крака, макар и с превързана глава, настояха да се направи списък, според който всички да сменят местата си за нощувка.

В края на краищата Томас се озова в голямата всекидневна на долния етаж, в компанията на същите хора, с които бе спал преди няколко нощи. В стаята бързо се възцари тишина, дали защото момчетата бяха изплашени, или се надяваха, че скръбниците повече няма да се появят. За разлика от онази нощ позволиха на Тереза да остане в сградата с другите езерни. Сега беше близо до него, свита под одеялото си през няколко тела. По някакъв начин той усещаше, че тя спи.

Томас не можеше да заспи, макар да си даваше сметка, че организмът му отчаяно се нуждае от сън. Упорстваше, затваряше очи и ги стискаше с надеждата сънят да дойде. Но безуспешно. Нощта напредваше бавно и тревогата в душата му нарастваше.

После, точно както всички очакваха, се разнесоха зловещите механични звуци на скръбниците. Часът бе ударил.

Всички се отдръпнаха към вътрешните стени, максимално далече от прозорците, стараеха се да запазят пълно мълчание. Томас се сгуши в един ъгъл до Тереза, която не откъсваше поглед от прозореца, обгърнала коленете си с ръце. Решението, което бе взел по-рано, сега го смазваше като огромен юмрук. Но той знаеше, че всичко зависи от него.

Напрежението в стаята растеше бързо. Езерните стояха съвършено неподвижно. В къщата отекна далечно стържене на метал в дърво, навярно някой от скръбниците се катереше по задната стена на Чифлика. След няколко секунди се присъединиха и нови звуци от всички страни, като най-близкият бе откъм техния прозорец. Въздухът в помещението сякаш замръзна в твърд лед и Томас притисна очи с юмруци в очакване всеки миг да започне атаката.

От горния етаж внезапно долетя силен трясък, последван от ударите на разлетели се отломъци, и къщата се разтърси из основи. Отекнаха изплашени викове, последвани от трополене на крака.

— Сипаха Дейв! — извика нечий глас, изкривен до неузнаваемост от ужас.

Никой в стаята на Томас не смееше да помръдне. Той знаеше, че другарите му вероятно се измъчват от чувството за вина, но същевременно изпитват облекчение — този път не е никой от тях. Щяха да оцелеят още една нощ. За трета поредна нощ скръбниците отвличаха по едно момче и вече никой не се съмняваше в зловещото пророчество на Гали.

Томас подскочи, когато точно пред тяхната врата се разнесе оглушителен трясък, придружен от писъци и трошене на дърво, като че някакво чудовище с желязна челюст се опитваше да изяде цялото стълбище. След секунди последва нов трясък — този път откъм входната врата. Един скръбник бе преминал през сградата и сега я напускаше.

Томас бе парализиран от ужас. Ала същевременно си повтаряше: сега или никога.

Той скочи и изтича при вратата на стаята. Отвори я, без да обръща внимание на виковете на Нют, и хукна по коридора, като прескачаше падналите отломки. Виждаше ясно къде е била входната врата по зейналия там отвор с неравни, нащърбени краища. Насочи се право към него и изхвърча отвън в Езерото.

„Том! — повика го мислено Тереза. — Какво правиш?“

Той не отговори и продължи да тича.

Скръбникът, който държеше Дейв — момче, с което Томас дори не бе разговарял, — се търкаляше върху шиповете си към Западната врата и огласяше околностите с метално стържене и дрънчене. Останалите скръбници се бяха събрали в двора и се готвеха да го последват към Лабиринта. Без да се колебае, Томас се понесе право към групата чудовища, докато се озова насред тях. Ала заварени неподготвени, скръбниците сякаш се двоумяха какво да сторят.

Томас скочи върху този, който държеше Дейв, и се опита да освободи момчето, като се молеше само злоещото създание да не се претърколи. Писъкът на Тереза в главата му бе толкова силен, че сякаш му забиваше нож.

Трима скръбници го наобиколиха мигновено, размахали пипала и клещи. Томас отби ударите на ужасните метални крайници — искаше само да го ужилят, а не да го пленят като нещастния Дейв. Атаките им станаха по-настойчиви и Томас усети болка, която прониза цялото му тяло — ето че усилията му се бяха увенчали с успех. Той изкрещя, хвърли се на земята и се претърколи в опит да се измъкне. Съпротивлявайки се, възбуден от притока на адреналин. Томас най-сетне зърна открито пространство, изправи се и хукна натам с всички сили.

Веднага щом излезе извън обсега на злоещите им инструменти, скръбниците изгубиха интерес към него и изчезнаха в Лабиринта. Томас рухна на земята, стенойки от болка.

След миг над него се надвеси Нют, последван от Чък, Тереза и още неколцина. Нют го стисна за раменете, повдигна го и подпъхна ръце под мишниците му.

— Уловете го за краката! — нареди той.

Томас усещаше, че светът около него се върти. Някой, не можа да види кой, изпълни заповедта на Нют и го хвана за краката, след което го внесоха през останките от входната врата в Чифлика и го положиха в тясно легло. Светът продължаваше да се върти и подскача.

— Какво направи? — изкрещя в лицето му Нют. — Как можа да постъпиш толкова глупаво?

— Не — промълви Томас, преди да изгуби съзнание. — Не, Нют... ти не... разбираш...

— Млъквай! — кресна Нют. — Пази си силите!

Томас усети, че някой преглежда ръцете и краката му, смъква му дрехите и продължава с оглед на тялото, търси рани. Чу гласа на Чък и почувства облекчение, че приятелят му е добре. После един от фелдошарите съобщи, че е бил ужилен десетина пъти.

Тереза стискаше с ръка глезена му.

„Защо, Том? Защо го направи?“

„Защото...“

Ала той нямаше сили да се концентрира.

Нют извика да донесат серума и само след минута Томас усети убождане по ръката. От това място из тялото му започна да се разпростира затопляне, което прогонваше болката. Но все още му изглеждаше, че светът всеки миг ще се срине до основи. Стаята се въртеше, цветовете се сливаха и трябваше да положи неимоверни усилия, за да произнесе последните няколко думи, преди мракът да го погълне.

— Не се безпокой — прошепна Томас. — Направих го нарочно...

Томас нямаше представа за хода на времето, докато минаваше през Промяната. Започна почти като първия му спомен от Кутията — беше мрачно и студено. Но този път нямаше усещане, че нещо се допира до тялото му. Рееше се в пустотата, заобиколен от черно пространство. Не виждаше и не чуваше нищо, не долавяше миризми. Сякаш някой му бе отнел петте сетива и го бе оставил във вакуум.

Времето се разтягаше. И още. Страхът му се преобрази в любопитство, което пък бе заместено от скука.

Накрая, след неопределен период от време, нещата започнаха да се променят.

В началото долови, или по-скоро чу, далечен вятър. После, пак в далечината, се появи бяло петно, което се въртеше като торнадо и се разтягаше, докато накрая закри всичко в полезрението му. Междувременно вятърът набра сила и се превърна в ревяща и клокочеща буря, която разкъсваше дрехите му и ги превръщаше в плющящи парцали.

Кулата от бяла мъгла започна да се приближава — или пък той я приближаваше, трудно му беше да определи. Тя набираше скорост с тревожни темпове. Обгърна го от всички страни и се превърна в тунел, през който той се понесе. А после го погълна, умът му сякаш бе всмукан от мъглата и тогава мислите му започнаха да се разреждат от спомени. Всичко останало се превърна в болка.

— Томас.

Гласът бе далечен, изкривен като ехо в дълъг тунел.

— Томас, чуваш ли ме?

Не искаше да отговаря. Умът му се бе изключил, когато повече не можеше да понася болката. Боеше се, че тя ще се завърне веднага щом дойде в съзнание. През затворените му клепачи се процеждаше светлина, но той знаеше, че ако ги повдигне, ще стане непоносимо ослепителна. Затова не направи нищо.

— Томас, Чък е. Добре ли си? Моля те, моля те, не умирай!

Изведнъж всичко се върна със сгромолясване в главата му.

Езерото, скръбниците, жилещите остриета, Промяната. Спомените. От Лабиринта нямаше изход. Единственият им начин да го напуснат бе нещо неочаквано. Нещо ужасно. Отчаянието го смаза.

Томас изстена и повдигна леко клепачи. Над него се бе надвесило пухкавото лице на Чък, който го гледаше с изплашени очи. Но после лицето му светна и на устните му затрептя усмивка.

— Събуди се! — извика малчуганът. — Томас се събуди! Гласът му прокънтя в ушите на Томас и той се намръщи болезнено.

— Чък, налага ли се да крещиш? Не се чувствам добре.

— Извинявай, просто се радвам, че си жив. Имаш късмет, че не се метнах да те целувам.

— Моля те, Чък, не го прави. — Томас се надигна несигурно в леглото и облегна гръб на стената. Боляха го всички мускули и стави.

— Колко време отне? — попита.

— Три дни — отвърна Чък. — Първата нощ те оставихме в пандиза, за да си на сигурно място, и те върнахме тук през деня. Поне трийсет пъти си помислихме, че вече си умрял. Но я се погледни — като нов си!

Томас можеше да си представа колко „нов“ изглежда.

— Скръбниците идваха ли?

Ентусиазмът на Чък угасна и той сведе поглед.

— Да. Взеха Зарт и още двама. По един всяка нощ. Миньо и бегачите продължиха да обикалят из Лабиринта, за да търсят изход и данни за някакъв твой код. Но се връщаха с празни ръце. Защо скръбниците вземат само по един всяка нощ?

Стомахът на Томас се сви. Вече знаеше отговора на този въпрос, както и на още няколко. Достатъчно, за да се увери, че понякога знанието боли.

— Повикай Нют и Алби — помоли той. — Кажим им, че трябва да свикат събор. Колкото се може по-скоро.

— Сериозно?

Томас въздъхна.

— Чък, току-що минах през Промяната. Смяташ ли, че е възможно да не съм сериозен?

Без да каже нито дума повече, Чък скочи и напусна стаята. Томас затвори очи и облегна глава на стената. Сетне произнесе едно име в мислите си.

„Тереза?“

Тя не отговори веднага, но когато го стори, гласът ѝ бе толкова ясен, сякаш седеше до него.

„Това беше много глупаво, Том. Ужасно глупаво.“

„Трябваше да го направя“ — отвърна той.

„Почти те намразих през тези няколко дни. Да се беше видял. Кожата, изпъкналите вени...“

„Намразила си ме? — Беше развълнуван от мисълта, че тя мисли толкова много на него. — Е, благодаря, все пак.“

„Поне припомни ли си нещо?“

„Достатъчно. Помниш ли, като каза, че ние сме им го причинили?...“

„Вярно ли е?“

„Извършили сме някои лоши неща, Тереза.“ — Долови недоволството ѝ, измъчваха я милион въпроси и не знаеше откъде да започне.

„Узна ли как да се измъкнем отук? — попита тя. — Научи ли нещо повече за кода?“

Томас не искаше да говори за това. Не и преди да си събере мислите. Единственият им шанс да избягат може би беше чрез смъртта.

„Така мисля — каза накрая. — Но няма да е лесно. Трябва да свикаме събора. Ще помоля и ти да присъстваш — нямам сили да повторя това два пъти.“

Известно време двамата мълчаха, налегнати от безнадеждност.

„Тереза?“ „Да?“

„Лабиринтът няма изход.“

„Мисля, че всички го знаехме“ — отвърна тя след кратка пауза.

На Томас не се понрави болката в гласа ѝ — усещаше я.

„Но не се безпокой, Създателите са искали да избягаме. Имам план.“

Държеше да ѝ внуши поне някаква надежда, колкото и да бе мимолетна.

„О, наистина ли?“

„Да. Ужасно е, но някои от нас може да умрат. Звучи многообещаващо, нали?“

„Страхотно. Какво е всъщност?“

„Ще трябва да...“

Преди да успее да завърши, в стаята влезе Нют и го прекъсна.

„По-късно ще ти кажа“ — обеща Томас.

„Побързай!“ — подкани го тя и прекъсна връзката.

Нют доближи леглото.

— Томи, не изглеждаш чак толкова зле.

Томас кимна.

— Малко съм изморен, но иначе се чувствам почти добре. Бил съм и в по-лошо състояние.

Нют поклати глава. Беше едновременно ядосан и смаян.

— Постъпката ти е колкото смела, толкова и глупава. Явно те бива в безумните начинания. Досещам се защо го направи. Кажи ми какво си спомни. Откри ли нещо, което да ни помогне?

— Трябва да свикаме събор. — Томас се намести в леглото. Странно, но вече не изпитваше почти никаква болка. — Преди да започна да забравям.

— Да, Чък ми каза. Ще го направим. Но защо? Какво толкова важно има?

— Това е изпитание, Нют. Цялата тази история е едно изпитание.

Нют кимна.

— Експеримент.

Томас поклати глава.

— Не, ти не разбираш. Те ни подбират, проверяват дали ще се откажем, търсят най-добрите сред нас. Въвеждат срещу нас променливи, опитват се да ни накарат да се откажем. Проверяват способностите ни да подхранваме надеждата си и да се бием. Изпращането на Тереза и спирането на припасите са само част от... заключителния анализ. Идва време за последното изпитание. Това за бягство.

Нют объркано смръщи чело.

— Какво искаш да кажеш? Знаеш ли как да се измъкнем?

— Да. Свикай събора. Веднага.

Час по-късно Томас седеше пред бюстителите, също както и през онази първа седмица. Не позволиха на Тереза да присъства и това го ядоса. Нют и Миньо вече й вярваха, но другите все още хранеха съмнения.

— Добре, новако — поде Алби, който сега изглеждаше в далеч по-добро състояние. Всички столове бяха заети, с изключение на два — на Гали и Зарт, вече отвлечени от скръбниците. — Време е да започнеш с обясненията.

Томас все още бе замаян от Промяната и му трябваша няколко секунди, за да си събере мислите. Имаше много да казва, но искаше да е сигурен, че няма да прозвучи глупаво.

— Това е дълга история — поде той. — Нямаме време да ви я разкажа цялата, затова ще се придържам към най-важното. Докато преминавах през Промяната, видях различни картини — стотици образи, нещо като диапозитиви, пуснати на бърза скорост. Припомних си много неща, но само част от тях достатъчно ясно, за да мога да говоря за тях. Други пък вече избледняха или сега избледняват. — Той отново млъкна и си пое дъх. — Все пак знам достатъчно. Създателите ни подлагат на изпитание. Лабиринтът по принцип няма изход. Всичко е само тест. — Той млъкна, зачуден в какъв ред да им съобщи разкритията си.

— Какъв? — попита Нют.

— Остави ме да продължа — помоли Томас и потърка уморено очи. — Всеки един от нас е бил взет, когато сме били съвсем малки. Не помня как или защо — от това време имам само откъслечни образи и усещания, че светът се е променил, че се е случило нещо много лошо. Нямам представа какво. Създателите са ни отвлекли и мисля, че го смятат за оправдано. По някакъв начин са определили, че интелигентността ни е над средното равнище, и затова сме били избрани. Нямам точна представа, повечето от спомените ми за това време са разпокъсани и всъщност нямат и особено значение. Не помня

нищо за семейството си, нито какво се е случило с тях. Но след като са ни взели, сме прекарвали няколко години в специални училища, където сме живели при нормални условия, докато Създателите най-сетне получили възможност да финансират и построят Лабиринта. Имената ни са всъщност глупави прякори — Алби е от Алберт Айнщайн, Нют от Исак Нютон, а аз, Томас, съм кръстен на Едисон.

Алби го зяпна сякаш го бе зашлевил през лицето.

— Имената ни... значи това не са истинските ни имена?

Томас поклати глава.

— Доколкото знам, никога няма да научим истинските си имена.

— Какви ги говориш? — удиви се Пържитиган. — Че сме нещастни сирачета, отгледани от учени?

— Да — потвърди Томас, надявайки се, че няма да познаят по лицето му колко е потиснат. — Предполага се, че сме много умни, и те изучават внимателно всяко наше действие. Анализират ни. Гледат кой ще се предаде и кой няма. Кой от нас ще оцелеят. Нищо чудно, че това място гъмжи от бръмбари остриета. Те са се ровичкали в мозъците на някои от нас.

— Вярвам в тези глупости, колкото и в това, че храната на Пържитиган си я бива — изръмжа Уинстън.

— Защо според теб ще си измислям? — повиши глас Томас. Беше се оставил да го ужилят, за да узнае тези неща! — И като стана дума, какво е обяснението според теб? Че живеем на друга планета?

— Продължавай — намеси се Алби. — Макар че не разбирам защо никой от нас не си спомня подобни неща. Минах през Промяната, но всичко, което видях, беше... — Той се озърна, сякаш не беше сигурен дали може да им разказва подобни неща. — Нищо не научих.

— След малко ще ви обясня защо аз научих повече от вас — отвърна Томас, ала се боеше да стигне до тази част от разказа си. — Да продължавам ли, или не?

— Говори — подкани Нют.

Томас си пое дълбоко въздух, сякаш му предстоеше да участва в надбягване.

— Добре, по някакъв начин те са изтрили нашите спомени — не само от детството, но и от времето преди попадането ни в Лабиринта. Поставили са ни в Кутията и са ни пратили тук — една голяма група в началото и после по един всеки месец за следващите две години.

— Но защо? — изохка Нют. — Какъв е смисълът, мамка му?

Томас вдигна ръка в знак да запазят тишина.

— Приближаваме. Както казах, искали са да ни изпитат, да видят как ще реагираме на това, което наричат променливи, на проблем, който няма решение. Да проверят дали ще можем да работим заедно — да създадем общество и прочее. Осигурили са ни всичко необходимо и са поставили пред нас проблема под една от най-разпространените форми в цивилизацията — като Лабиринт. Освен това ни внушили, че трябва да има решение, само за да ни окуражат да работим с всички сили, ала същевременно подхранвали и песимизма ни, като не ни позволявали да открием решението. — Той млъкна и ги огледа бавно. — Защото, пак повтарям, решение няма.

Изведнъж всички заговориха едновременно.

Томас отново вдигна ръце. Как само му се искаше да може да праща мислите си право в мозъците им.

— Видяхте ли? Реакциите ви доказват моята теза. Повечето хора досега да са се отказали. Но мисля, че ние сме различни. Не можем да приемем, че съществува нерешим проблем — особено когато изглежда лесен като Лабиринт. И продължаваме да се борим, колкото и безнадеждно да изглежда.

Томас осъзна, че гласът му постепенно се е повишил, и усети, че лицето му е зачервено.

— Каквато и да е причината, всичко това е отвратително. Скръбниците, стените, които се местят, Скалата — това са само детайли от един глупав тест. Използват ни и ни манипулират Създателите се опитват да ни накарат да открием несъществуващо решение. Същото стана и когато пратиха Тереза, за да задейства края — каквото и да означава това. Да спрат да се затварят вратите, да изчезне слънцето. Стоварват върху нас какви ли не трудности, за да видят как ще реагираме, имаме ли воля да се справим с тях. Дали няма да се обърнем едни срещу други. А оцелелите ще им трябват за нещо важно.

— А убийството на хора? — подскочи Пържитиган. — Тази малка, сладка част от плана им?

За миг Томас се уплаши да не би гневът на присъстващите да се насочи към него.

— Да, Пържитиган, и убийство на хора. Единствената причина скръбниците да отвличат по един от нас е да не измрем всички, преди експериментът да свърши не по начина, по който е предвидено. Оцеляват най-приспособените. Само най-добрите от нас ще избягат.

Пържитиган изрита стола, на който бе седял.

— В такъв случай най-добре ни разкажи за това твоє вълшебно бягство!

— Ще ни разкаже — скастри го Нют. — Млъкни и слушай!

Миньо, който досега бе мълчал, се покашля.

— Нещо ми подсказва, че няма да харесам това, което предстои да чуя.

— Вероятно няма — съгласи се Томас. Затвори очи за миг и скръсти ръце. Следващите няколко минути щяха да са критични. — Създателите искат най-добрите от нас за онова, което са планирали. Но трябва да го заслужим. — В стаята се възцари пълна тишина. — Кодът.

— Кодът? — повтори Пържитиган и в гласа му се долови слаба надежда. — Какво за него?

Томас го изгледа мълчаливо, за да подсили ефекта.

— Скрит е в стените на Лабиринта, в движението им. Би трябвало да го зная — бях там, когато Създателите го направиха.

Известно време никой не посмя да се обади. Томас виждаше пред себе си само преbledнели лица. Почувства, че по челото му се стича пот, дланите му също бяха мокри.

Нют пръв наруши мълчанието.

— За какво говориш?

— Ами, първо трябва да споделя с вас нещо. За мен и Тереза. Имаше причина Гали да ме обвинява в някои неща, както всеки, преминал Промяната, ме познаваше.

Очакваше реакции — викове дори, но в стаята цареше тишина.

— Тереза и аз... ние сме различни. Ние сме част от Лабиринтните изпитания от самото начало... но против волята ни, кълна се.

Миньо пръв се опомни.

— Томас, какво искаш да кажеш?

— Двамата с Тереза бяхме използвани от Създателите. Ако си бяхте спомнили всичко, щяхте да искате да ни убиеете. Но държах да ви го кажа лично, за да повярвате, че може да ни се има доверие. Да ми повярвате, когато ви съобщя какъв е единственият начин да се измъкнем оттук.

Томас огледа лицата на блюстителите, чудейки се за кой ли път дали трябва да продължи и дали ще го разберат. Но знаеше, че няма друг изход.

Пое си бавно дъх и го каза:

— Двамата с Тереза сме помагали при конструирането на Лабиринта. Помогнали сме да се създаде всичко това.

Присъстващите бяха твърде смаяни, за да реагират. Отново виждаше пред себе си безизразни лица. Томас осъзна, че или не разбират, или не му вярват.

— И как да разбираме думите ти? — попита Нют. — Та ти си само на шестнайсет. Как може да си създал Лабиринта?

За миг Томас сам се усъмни в думите си — но той знаеше, че спомените му са истински.

— Ние бяхме... умни. И мисля, че това е било част от променливите. Но най-важното е, че двамата с Тереза... притежаваме дарба, която ни е правила особено важни, докато са строяли това място. — Той млъкна, осъзнавайки колко абсурдно звучи.

— Говори! — подкани го Нют. — Кажи всичко!

— Ние сме телепати! Можем да разговаряме мислено един с друг! — Докато го изричаше, почти почувства срам от думите си. Сякаш беше някакъв крадец.

Нют се облеци от изненада, някой се закашля.

— Изслушайте ме — продължи Томас, бързайки да се защити. — Те ни принудиха да им помагаме. Не зная как и защо, но го направиха. — Той млъкна. — Може би за да проверят дали ще успеем да спечелим доверието ви дори след като сме едни от тях. Може би от самото начало предназначението ни е било да ви разкрием пътя за бягство. Каквато и да е причината, благодарение на вашите карти разкрихме кода и сега трябва да го използваме.

Томас се огледа. За негова изненада нямаше ядосани. Повечето от присъстващите го гледаха объркано или клатеха невярващо глави. Миньо се усмихваше.

— Истина е и съжалявам — поде отново Томас. — Но ето какво ще ви кажа — и аз съм в една лодка с вас. Двамата с Тереза бяхме пратени като всички останали и можем да умрем както всеки от вас. Създателите събраха достатъчно информация — време е за последното изпитание. Предполагам, че се нуждаех от Промяната, за да събера и последните парченца от пъзела. Както и да е, исках да знаете истината, да знаете, че има шанс да го направим.

Нют клатеше бавно глава, увесил нос. После внезапно се надигна и огледа присъстващите.

— Създателите — тези негодници, те са ни го причинили. Не Том и Тереза. Създателите. И ще съжаляват.

— Както и да е — заяви Миньо, — кой дава пукнат грош за тях. Да чуем за бягството.

В гърлото на Томас бе заседнала буца. Беше сигурен, че ще стоварят всичко върху него, може би дори ще го хвърлят от Скалата. Но сега беше далеч по-лесно.

— Има компютърна станция на едно място, където досега не сме търсили. Кодът ще ни отвори вратата, за да се измъкнем от Лабиринта. Освен това изключва скръбниците и те не могат да ни последват — стига да оживеем, докато стигнем до там.

— Място, където не сме търсили? — смая се Алби. — Какво според теб сме правили през тези две години?

— Повярвай ми, никога не сте били там.

— Е, и къде е това място? — попита Миньо.

— Намирането му е почти самоубийство — отвърна Томас. — Скръбниците ще ни погнат, докато се опитваме да стигнем. Ще излязат всичките. Това е последното изпитание. — Искаше да е сигурен, че разбират какво е заложено на карта. Шансовете им да оцелеят бяха толкова малки.

— И къде е? — повтори Нют и се наведе напред.

— Отвъд Скалата — отвърна Томас. — Трябва да минем през Дупката на скръбниците.

Алби се надигна толкова бързо, че столът му падна назад. Изглежда Томас с кръвясали очи и пристъпи сякаш се готвеше да се нахвърли върху него.

— Ти си кръгъл идиот — заяви той, като го гледаше с облещени очи. — Или си предател. Как да ти вярваме, след като си помогнал да създадат това място! Не можем да се справим и с един скръбник на наша територия, а ти искаш да нападнем цялата орда в тяхната малка дупка. Какво си намислил всъщност?

Томас не можа да се сдържи.

— Какво съм намислил ли? — избухна. — Нищо! Защо ми е да си измислям подобни неща?

Алби стисна юмруци.

— Нищо чудно да са те пратили, за да ни довършиш всичките. Защо да ти вярваме?

Томас не можеше да повярва на ушите си.

— Алби, да нямаш проблем с кратковременната памет? Рискувах живота си, за да те спася в Лабиринта — ако не бях аз, досега да си мъртъв!

— Може да е било номер, за да ни привлечеш вниманието. Щом си в съюз с тези, които са ни пратили тук, очевидно няма защо да се страхуваш, че скръбниците ще ти сторят нещо. Може всичко да е било само преструвка.

Гневът на Томас постепенно се превърна в съжаление.

— Алби — намеси се Миньо. — Това е най-тъпото предположение, което съм чувал някога. Преди три ноци едва не го разкъсаха. Нима смяташ, че се е преструвал?

Алби кимна отривисто.

— Може би.

— Не е вярно — подскочи Томас и разпери отчаяно ръце. — Направих го, за да си върна спомените, да ви помогна да се измъкнете. Трябва ли да ви показвам раните и белезите по тялото си?

Алби мълчеше, но целият трепереше от гняв. Очите му бяха все така изцъклени, вените — изпъкнали на шията му.

— Не можем да се върнем назад! — извика той, обръщайки се към всички в помещението. — Видях какъв е бил животът ни — не можем да се върнем!

— Какви ги говориш? — попита Нют. — Ти майтапиш ли се с нас?

Алби се извърна към него и вдигна юмруци. Но се овладя, дръпна стола си и се тръшна обезсърчено на него. Томас го зяпна сащисан. Безстрашният водач на езерните плачеше.

— Алби, кажи ни — настоя Нют. — Какво става?

— Аз го направих — изхлипа Алби. — Аз го направих.

— Кое си направил? — попита Нют.

— Аз изгорих картите — извика Алби. — Ударих си главата в масата, за да си помислите, че е бил някой друг, но ви излъгах. Аз го направих!

Блюстителите се спогледаха. Ала за Томас всичко си идваше на мястото. Алби помнеше колко ужасен е бил животът им, преди да се озоват тук, и не искаше да се върне към него.

— Добре, че успяхме да ги спасим — подхвърли Миньо с крива усмивка. — Благодаря ти за съвета, който ни даде след Промяната — да ги пазим.

Томас очакваше Алби да се ядоса на тази подигравателна забележка. Но нищо подобно не се случи.

— Разберете — каза умолително Алби. — Не можем да се върнем там, откъдето сме дошли. Видях какво е, помня ужасни неща. Изгорена земя, болести — нещо, което наричат изблика. Неописуемо — неизмеримо по-страшно, отколкото е тук.

— Ала ако останем тук, всички ще умрем! — кресна Миньо. — Какво по-лошо от това?

Алби извърна очи към бегача, но не отговори. Томас се замисли над думите му. Изблик. Звучеше му познато, мержелееше се някъде в периферията на съзнанието му. Но беше сигурен, че не си го бе припомнял по време на Промяната.

— По-лошо е — подчерта Алби. — По-добре да умрем, отколкото да се върнем у дома.

Миньо се изхили и се облегна на стола.

— Човече, съвсем ти се е разхлопала дъската. Аз съм с Томас. Подкрепям го изцяло. Ако ще се мре, поне да е в бой.

— В Лабиринта или вън от него — добави Томас, облекчен от подкрепата. Изглежда мрачно Алби. — Все още живеем в света, който си спомняш.

Алби се надигна със съкрушен вид.

— Правете каквото искате — въздъхна той. — Няма значение. Каквото и да предприемем, всички ще умрем. — След тези думи излезе от стаята.

Нют също въздъхна и поклати глава.

— Не е на себе си, откакто го ужилиха. Сигурно наистина е преследван от ужасни спомени. И какво, за бога, е този изблик?

— Не ме е грижа — отвърна Миньо. — Все е по-добре, отколкото да умрем тук. Излезем ли навън, ще се разправим със Създателите. Но засега трябва да играем по техните правила.

Пържитиган изсумтя презрително.

— Момчета, полудявам, като ви слушам. Идеята да се пъхнем в ергенското леговище на скръбниците ми се струва най-глупавото нещо, което съм чувал някога. Защо просто не си прережем вените?

Между блюстителите избухна спор и всички заговориха едновременно. По някое време Нют им кресна да млъкнат.

Когато всички се усмириха, Томас взе отново думата.

— Смятам да мина през онази дупка, пък дори и да загина там. Явно Миньо също е готов да го направи. Сигурен съм и в Тереза. Ако успеем да задържим скръбниците достатъчно дълго, за да може някой от нас да въведе кода и да ги изключи, ще можем да минем през вратата, през която те идват. Ще преминем изпитанието. След това можем да се изправим срещу Създателите.

Усмивката на Нют не беше весела.

— И мислиш, че бихме могли да се бием със скръбниците? Дори да не ни размажат, вероятно ще ни ужилят. Нищо чудно всичките да ни чакат там — с готови остриета. Създателите ще са известени, когато се опитаме да преминем.

Томас реши, че е време да им разкрие и последната част от своя план.

— Не мисля, че ще ни ужилят — Промяната е средство, което използват срещу нас, докато живеем тук. Но с този живот вече е

приключено. А има и още нещо много важно.

— Така ли? — попита Нют. — Я да чуем какво е то.

— Създателите няма да спечелят нищо, ако умрем — изпитанието е трудно, но не и невъзможно за преодоляване. Вече знаем със сигурност, че скръбниците са програмирани да убиват по един от нас всеки ден. Някой може да се пожертва, за да помогне на останалите да минат през дупката. Смятам, че това очакват да се случи.

В стаята се възцари мълчание. Пръв го наруши Уинстън.

— Значи предлагаш да хвърлим някое нещастно хлапе на вълците, за да може останалите да избягат? Това ли е гениалната ти идея?

Томас си даваше сметка колко зле прозвучаха думите му, но изведнъж му хрумна нещо.

— Да, Уинстън, радвам се, че си слушал внимателно. — Постара се да не обръща внимание на ядния му поглед. — И мисля, че няма съмнение кое ще е нещастното хлапе.

— Така ли? — озъби се Уинстън. — Кого предлагаш?

Томас скръсти ръце.

— Себе си.

Отново всички заговориха едновременно. Нют се изправи, дръпна Томас до вратата и му каза:

— Тръгваш си. Веднага.

— Защо? — изуми се Томас.

— Мисля, че каза достатъчно. Трябва да поговорим и да решим какво ще правим — без теб. — Нют го побутна навън. — Чакай ме при Кутията. Когато приключим тук, двамата с теб ще си побъбрим.

Понечи да се обърне, но Томас се пресегна и го спря.

— Нют, трябва да ми повярваш. Това е единственият изход — можем да се справим, кълна се. Това се очаква от нас.

Нют се наведе и заговори с гневен шепот.

— Да, особено ми хареса онази част, в която предложи себе си за самоубиец.

— И съм готов да го направя — увери го Томас, подтикван от чувството за вина. Вината, че е съпричастен към създаването на Лабиринта. Ала дълбоко в себе си се надяваше, че ще удържи достатъчно дълго чудовищата, за да успее някой да въведе кода и да изключи скръбниците, преди да му видят сметката. Да отвори вратата.

— Брей, така ли? — повдигна ядосано вежди Нют. — Много си благороден, а?

— Имам си предостатъчно свои причини. Донякъде вината е и моя, че сме тук. — Той си пое дъх и се овладя. — Ще го направя каквото и да решите, така че по-добре не си губете времето.

Нют се намръщи, сетне очите му се изпълниха със състрадание.

— Томи, ако наистина си помогнал в изграждането на Лабиринта, вината едва ли е твоя. Ти си хлапе — сигурно са те накарали да го направиш.

Но нямаше значение какво смята Нют. Нито който и да било. Томас знаеше, че носи пълна отговорност за ставащото и тази мисъл му тежеше все повече с всяка изминала минута.

— Просто си мисля... че трябва да се опитам да ви спася. И да поправа стореното от мен.

Нют отстъпи назад и бавно поклати глава.

— Томи, знаеш ли кое е смешното?

— Кое?

— Наистина ти вярвам. Няма и намек за измама в очите ти. Направо не мога да повярвам, че го казвам. Сега ще се върна при другите и ще направя всичко възможно да ги убедя, че трябва да постъпим както ти настояваш. Да минем през Дупката на скръбниците. Може би е по-добре да се изправим срещу тях, отколкото да чакаме тук, докато отвличат по един от нас. Но ме чуй! — Той вдигна пръст. — Не искам и думичка за това, че си решен да умреш и че смяташ да постъпиш като герой. Ако ще го правим, ще поемем рисковете заедно. Чу ли ме?

Томас разпери ръце.

— Повече от ясно. Просто се опитвах да докажа, че си заслужава риска. Щом някой ще умре и без това, можем да го използваме за нашия план.

— Ама че весела идея, а? — намръщи се Нют.

Томас понечи да си върви.

— Томи? — спря го Нют.

— Да?

— Ако не успея да убедя тези сбръчканяци, най-доброто време за тръгване ще е през нощта. Да се надяваме, че скръбниците ще са излезли да скитат из Лабиринта — и не са в тази тяхна дупка.

— Разбрах — кимна Томас. Оставаше му само да се надява, че Нют ще успее да убеди блюстителите.

— Ще го направим тази нощ. Преди някой да изгуби живота си — продължи с усмивка Нют. После се върна при останалите.

Малко объркан от последните му думи, Томас отиде и седна на пейката до Кутията. Припомни си откъслечните думи на Алби. Момчето бе споменало изгорена земя, болести и някакъв изблик и той се зачуди какво ли може да означава това. Не помнеше нищо подобно, но ако бе истина, светът, в който се опитваха да се върнат, не изглеждаше никак гостоприемен. Но от друга страна, нима имаха някакъв избор? Светът се бе променил и сега скръбниците можеха да ги нападат необезпокоявани всяка нощ.

Объркан и обезсърчен, той реши да повика Тереза.

„Можеш ли да ми помогнеш?“

„Да — отвърна тя. — Къде си?“

„При Кутията.“

„Идвам след минута.“

Едва сега Томас си даде сметка колко силно жадува за компанията ѝ.

„Добре. Ще ти кажа какъв е планът ми. Мисля, че и останалите ще го одобрят.“

„И какъв е?“

Томас се наведе напред и подпря брадичка с юмрук. Интересно, как ли щеше да реагира Тереза на думите му. „Трябва да минем през Дупката на скръбниците. Да използваме кода, за да изключим чудовищата и да отворим вратата.“

„Предположих, че ще е нещо от този род“ — отговори тя след кратка пауза.

Томас помисли малко и добави:

„Освен ако не ти е хрумнало нещо друго?“

„Не. Но ще е ужасно.“

Той блъсна дланта си с юмрук, макар да знаеше, че тя не го вижда.

„Можем да го направим.“

„Съмнявам се.“

„Но трябва да опитаме.“

Нова пауза, по-дълга.

„Прав си.“

„Мисля, че ще тръгнем тази нощ. Бих искал да дойдеш, за да поговорим.“

„Ще бъда при теб след няколко минути.“

Стомахът на Томас се сви на топка. Едва сега осъзнаваше напълно всички последствия от плана, който бе предложил. Знаеше, че е опасен, но най-ужасната част бе идеята да се изправят срещу скръбниците. В най-добрия случай един от тях щеше да умре. Макар че дори това не беше сигурно. Може би Създателите щяха да променят програмата на скръбниците. И тогава шансовете щяха да са още по-нищожни.

Опита се да не мисли за това.

Тереза се появи по-скоро, отколкото очакваше, седна и се притисна към него, въпреки че имаше достатъчно място. Пресегна се и хвана ръката му. Той стисна пръстите ѝ силно, макар да знаеше, че ще я заболи.

— Кажи ми — подкани го тя.

Томас ѝ разказа всичко, дума по дума, виждаше, как очите ѝ постепенно се изпълват с ужас.

— След като им изложих плана си — завърши той, — Нют реши, че трябва да тръгнем още тази нощ. Струва ми се, че е прав.

Всъщност точно сега не мислеше така. Представи си какво ще е, ако с тях са Тереза и Чък. Искаше да може да ги защити някак, но знаеше, че няма да е в състояние.

— Можем да го направим — промълви тихо тя накрая.

— Да знаеш само колко ме е страх.

— Ти си човешко същество. Нормално е да те е страх.

Томас не отговори и известно време те седяха на пейката, хванати за ръце, без да кажат нищо — нито на глас, нито в умовете си. Споходи го някакво странно усещане за покой и той се опита да му се наслади колкото се може по-дълго.

Томас почти се натъжи, когато съборът най-сетне приключи. Веднага щом Нют излезе от Чифлика, си даде сметка, че времето за почивка е привършило.

Нют се огледа, видя ги и закуцука към тях. Томас неволно пусна ръката на Тереза. Блюстителят застана пред тях, скръсти ръце на гърдите и ги погледна отвисоко.

— Това са пълни глупости, нали знаеш? — Лицето му бе непроницаемо, но несъмнено в очите му блещукаха победоносни пламъчета.

Томас се надигна, внезапно развълнуван.

— Значи се съгласиха, така ли?

Нют кимна.

— Всички до един. Не се оказа толкова трудно, колкото смятах. Тези сбръчканяци виждат какво става нощем, след като вратите не се затварят. Не можем да се измъкнем от тъпия Лабиринт. Трябва да опитаме нещо друго. — Той се обърна и погледна към блюстителите, отправящи се към своите групи.

— Сега остава да убедим езерните.

Томас знаеше, че това ще е по-трудно.

— Мислиш ли, че ще се съгласят? — попита Тереза.

— Не всички — отвърна Нют. — Вероятно някои ще останат и ще опитат да оцелеят тук.

— Ами Алби? — попита той.

— Кой го знае? — сви устни Нют, загледан към Езерото.

— Сигурен съм, че този тип се бои повече да се прибере у дома, отколкото от скръбниците. Но предполагам, че ще дойде с нас.

— Как смяташ да го убедиш?

Нют се разсмя.

— Ще измисля нещо. Ще му кажа, че ще започнем нов живот в друга част на света, където всички ще бъдем щастливи.

Томас повдигна рамене.

— Може и да се получи. Обещах на Чък да го върна у дома или поне да му намеря дом.

Томас се озърна и едва сега забеляза, че хората са се скупчили на групички и оживено говорят. Очевидно блюстителите се опитваха да ги убедят, че трябва да поемат риска с Дупката на скръбниците. Някои от езерните си тръгнаха, но други останаха да слушат.

— И какво сега? — попита Тереза.

Нют въздъхна.

— Ще изчакаме, докато се разбере кой тръгва и кой остава. Ще се приготвим. Ще вземем храна, оръжие, всичко необходимо. После поемаме на път. Томас, бих те поставил начело на тази операция, но ще е трудно да убедим хората да застанат на наша страна, ако ги ръководи един новак — без да се обиждаш. Така че потърпи малко, ясно? Ще възложим на теб и Тереза да се занимавате с кода.

Томас нямаше нищо против поне засега да е в сянка — откриването на компютърната станция и въвеждането на кода бе предостатъчна отговорност. И осъзна, че не е лека.

— Като те слуша човек, изглежда толкова лесно — подхвърли, опитвайки се да разведри обстановката.

Нют го изгледа втренчено.

— Както каза, останем ли тук, по един от нас ще си отива всяка нощ. Тръгнем ли, пак един умира. Каква е разликата? — Насочи пръст към Томас. — Ако си прав.

— Прав съм — заяви уверено Томас. Знаеше, че не греша за Дупката, за кода, за вратата, за необходимостта да се бият. Но не бе сигурен дали само един от тях ще умре или ще бъдат повече. Точно сега обаче не биваше да издава съмненията си.

Нют го тупна по гърба.

— Хубаво тогава. Да се захващаме за работа.

Следващите няколко часа бяха изпълнени с трескава активност.

Повечето от езерните все пак се съгласиха да тръгнат — бяха дори повече на брой, отколкото очакваше Томас. Даже Алби реши да си опита късмета. Макар никой да не го признаваше, Томас бе уверен, че повечето от тях разчитат този, който ще даде живота си, да е някой друг. Онези пък, които бяха избрали да останат, бяха по-шумни и възбудени. Обикаляха наоколо и се опитваха да убедят другите колко

глупаво е решението им. Накрая обаче се отказаха и се дръпнаха настрани.

Колкото до Томас и останалите, чакаше ги много работа.

Раздадоха раници и ги напълниха с припаси. Пържитиган организира разпределянето на храната между участниците в експедицията. Прибавиха и спринцовки със серум против скръбници, макар Томас да се съмняваше, че скръбниците ще ги жият. Чък отговаряше за пълненето на бутилките с вода. Тереза му помагаше. Малчуганът се опитваше да се държи храбро, ала по потното му чело и трескавия поглед си личеше, колко е изплашен.

Миньо се отправи към Скалата с група бегачи, нарамили снопове въжета от бръшлянови клонки, за да проведат последни проучвания около Дупката на скръбниците. Можеха само да се надяват, че чудовищата ще се придържат към обичайния си ритъм и няма да излязат през деня навън. Идеята на Томас бе да се прехвърли оттатък и да се опита да въведе колкото се може по-бързо кода, но истината бе, че не знаеше какво го чака там. Нют беше прав — най-добре да почакаат до нощта с надеждата повечето скръбници да излязат в Лабиринта.

Когато Миньо се върна напълно невредим, Томас установи, че изглежда обнадежден от идеята за съществуването на изход. Или вход. В зависимост от коя страна го гледаш.

Помогна на Нют да разпредели оръжията, някои от които бяха усъвършенствани през последните часове. Имаше дървени пръти, преоборудвани на копия или боздугани с усукани в бодлива тел крайници, ножове с двойни остриета завързани на яки клони, парчета строшено стъкло, омотани в единия край с тиксо. Привечер езерните се бяха превърнали в малка армия. Жалка на вид, мислеше си Томас, но все пак армия.

След като привършиха с работата, двамата с Тереза се усамотиха в дъното на горичката, за да обсъдят тактиката си, когато се прехвърлят в станцията в Дупката на скръбниците, и как да въведат кода.

— Ние трябва да го направим — заяви Томас. — Защото дори да се разделим, можем да поддържаме контакт помежду си.

— Но ще ни трябва резервен план, ако нещо се обърка — отбеляза Тереза.

— Определено. Миньо и Нют също знаят думите от кода — ще им кажем да ги въведат, ако с нас се случи... нали знаеш.

— Ама и това е един план... — Тереза се прозя, сякаш животът им бе най-обикновен и лишен от грижи.

— Така си е. Първо скръбниците, после въвеждаме кода и бягаме през вратата. А после ще се справим със Създателите — каквото и да е нужно за това.

— Шест думи от кода и кой знае колко скръбници. Какво според теб може да означава думата ЗЛО?

Томас се присви сякаш някой го удари в корема. Кой знае защо произнасянето на тази дума предизвика странен резонанс в ума му. И се изненада, че не се е замислял по-рано за това.

— Помниш ли табелата, за която ти разказах, че видях в Лабиринта? Металната, с гравирани думи? — Сърцето на Томас заби учестено.

Тереза смръщи вежди, но после очите ѝ блеснаха.

— Аха. Земна лига за отбрана: отдел за експериментиране на гибелната зона. ЗЛО. ЗЛО е добро — това пък бях написала на ръката си. Какво ли значи?

— Нямам представа. Тъкмо това ме плаши. Не знам дали не си пъхаме сами главите в торбата.

— Хората са наясно с какво се захващат. — Тереза го хвана за ръката. — Нямаме какво да губим, нали не си забравил?

Томас кимна бавно.

— Няма какво да губим — повтори той.

Малко преди времето за затварянето на вратите Пържитиган раздаде последно ядене. Настроението на вечеря бе мрачно и потиснато. Томас седеше до Чък и бодеше механично с вилица в храната си.

— Томас — заговори го момчето. — Аз на кого съм кръстен?

Томас поклати смаяно глава. Седи тук, не знае дали ще доживее до сутринта, а пита чие е името, което са му дали.

— Не зная, може би на Дарвин? Онзи пич, който е измислил еволюцията.

— Сигурно никой не му е казвал „пич“ досега. — Чък отхапа залък и продължи с пълна уста. — Знаеш ли, никак не ме е страх. Друго беше предните две нощи, докато седяхме вътре и чакахме скръбниците да дойдат. Сега ние сме активната страна, поне ще се опитаме. Пък и нали...

— Нали какво? — попита Томас, когато малчуганът неочаквано млъкна.

— Нали всички казват, че ще убият само един от нас. Може да ти звучи егоистично, но ми дава надежда. Поне повечето ще оживеят. Един си отива, останалите оцеляват. По-добре, отколкото да загинем всички.

Беше гадно да разчиташ да оцелееш, защото друг ще умре, но такъв бе животът. Създателите знаеха за техния план — биха могли да променят програмата на скръбниците. Дори лъжливата надежда бе за предпочитане пред безнадеждността.

— Може би ще успеем — каза Томас. — Ако всички се бием заедно.

— Наистина ли го мислиш — попита Чък, — или само се опитваш да ми вдъхнеш увереност?

— Можем да го направим — повтори Томас и дояде последната хапка. Никога досега не се бе чувствал по-голям лъжец. Някои от момчетата тук може би щяха да загинат. Бе готов да направи всичко по

силите си Чък да не е сред тях. Нито пък Тереза. — Не забравяй какво ти обещах.

Чък се намръщи.

— Голяма работа. Нали чувам какъв може да е светът отвън.

— И така да е, може да намерим хора, които да се грижат за нас.

Ще видиш.

— Не искам да мисля за това сега — каза Чък и се надигна. — Измъкни ме от Лабиринта и аз ще съм един щастлив пич.

— Съгласен — ухили се Томас.

Някаква суматоха по другите маси привлече вниманието му. Нют и Алби събираха езерните и съобщаваха на всички, че е време да тръгват. Алби изглеждаше съвсем нормален, но Томас не спираше да се притеснява за състоянието му. Кой знае какво можеше да направи в следващия миг.

Страхът и паниката, които го спхождаха през последните дни, сега го заляха като студена вълна. Това е. Тръгват. Той сграбчи раницата си и стана. Чък го последва и скоро всички се насочиха към Западната врата, за да се отправят към Скалата.

Томас видя Миньо и Тереза да разговарят близо до лявата страна на вратата. Обсъждаха плановете за въвеждане на кода веднага щом минат през дупката.

— Готови ли сте? — обърна се към тях Миньо. — Томас, моли се идеята ти да сработи. В противен случай ще ти видя сметката, преди някой от скръбниците да те докопа.

— Благодаря — отвърна Томас. Но не можеше да се освободи от неприятното усещане в корема. Ами ако греши? Ако спомените му не са истински? Ако са му ги втълпили по някакъв начин? Тази мисъл го ужаси и той се опита да я прогони. За връщане назад не можеше да става и дума.

Погледна Тереза, която пристъпяше от крак на крак и кършеше ръце.

— Добре ли си? — попита я.

— Добре съм — отвърна тя с изплашена усмивка. — Просто искам по-бързо да се свърши.

— Амин, сестро — кимна Миньо. По нищо не личеше да се страхува. Томас му завидя.

След като най-сетне събра всички, Нют им нареди да замълчат и заговори:

— Ние сме четиресет и един. — Беше се подпрял на дълго копие, усукано отпред с бодлива тел. Имаше доста зловещ вид. — Всеки да си вземе оръжие. Друго нямам какво да ви кажа — планът ви е известен. Ще си пробием път, ако трябва с бой, до Дупката на скръбниците, после Томи ще въведе своя малък магичен код и след това ще си разчистим сметките със Създателите. Звучи съвсем просто.

Томас почти не го слушаше. Забеляза, че Алби се е отделил от основната група. Държеше лък в ръка, на рамо бе метнал кочан със стрели. Бодна го безпокойство. На Алби не можеше да се разчита особено, той би могъл да обърка всичко. Реши да го държи под око.

— Някой има ли да добави нещо? — попита Миньо и отвлече вниманието на Томас от Алби.

— Защо не ти? — попита Нют.

Миньо кимна и се обърна към смълчаната група.

— Бъдете внимателни — заръча той. — И не умирайте.

Томас щеше да се разсмее, ако не беше твърде изплашен.

— Страхотно — рече Нют. — Много вдъхновяващо, няма що. — Посочи с палец през рамото си към Лабиринта. — Всички сте запознати с плана. След като две години се отнасяха с нас като с лабораторни мишки, тази нощ ще се опитаме да им го върнем. Тази нощ ще се изправим срещу Създателите, независимо през какво трябва да минем. Тази нощ е ред на скръбниците да се страхуват.

Някой изръкопляска, после още един. Скоро и други се присъединиха с окуражаващи възгласи, които разтърсиха въздуха като гръмотевици. Томас се изпълни с увереност. Нют беше прав. Това бе нощта, в която те щяха да отвърнат със сила. Да се изправят срещу противника, веднъж и завинаги.

Беше готов. Той нададе вик заедно с другите. Знаеше, че вероятно трябва да пазят тишина, да не привличат вниманието върху себе си, но не го интересуваше. Жребият бе хвърлен.

Нют вдигна копието си във въздуха и се провикна:

— Чухте ли това, Създатели? Ние идваме!

След тези думи той се обърна и хукна към Лабиринта, и този път почти не накуцваше. Езерните около Томас все още огласяха пространството с възторжените си възгласи, дори Алби. Томас ги

последва заедно с Тереза и Чък, докато наместваше тежкото копие в ръка. Изведнъж отново си припомни отговорността, която носеше за своите двама приятели, и мисълта за това почти го смаза. Но той продължи напред, твърдо решен да победи.

„Можеш да се справиш — рече си. — Стига само да стигнеш до Дупката.“

Томас се стараеше да поддържа равномерно темпо, докато бягаше с другите езерни по каменните пътища към Скалата. Беше привикнал с Лабиринта, но този път бе съвсем различно. Топуркането на десетки крака отекваше в стените, а червените светлини на остриетата бръмбари святкаха заплашително сред бръшляна — Създателите несъмнено ги гледаха и слушаха. По един или друг начин, предстоеше сражение.

„Страх ли те е?“ — попита го Тереза, докато тичаха.

„Не, нямам търпение да видя срещу кого се изправяме.“

„Шегуваме се, а?“

Тичаше точно до него, втренчила поглед напред.

„Ще се справим. Само стой близо до мен и Миньо.“

„Ах, моят рицар със сияйна броня. Какво, не вярваш ли, че мога да се защитя сама, ако се наложи?“

Всъщност бе убеден в обратното. Тереза изглеждаше не по-слаба от всички останали.

„Не, просто се опитвам да бъда мил.“

Групата постепенно се разтегли из коридора, ала момчетата се стараеха да тичат с еднаква бързина. Томас се зачуди колко още ще издържат онези от тях, които не бяха бегачи. Сякаш в отговор на това Нют изостана и тупна Миньо по рамото.

— Ти ще водиш сега — чу го Томас.

Миньо кимна, изтича отпред и поведе групата из завоите. Всяка крачка бе все по-мъчителна за Томас. Куражът, който бе събрал, бързо се топеше. Питаше се кога ли ще се появят скръбниците. Кога ще започне битката?

Не след дълго езерните, които не бяха привикнали с физическо усилие, започнаха да се задъхват. Но никой не се отказваше. Продължаваха напред. Все още нямаше и следа от скръбниците. Постепенно Томас започна все повече да се надява, че ще успеят да се промъкнат до целта, без да бъдат нападнати. Може би.

Най-сетне, след като се изтърколи най-мъчителният час в живота на Томас, групата стигна дългия коридор, водещ до завой към Скалата — вдясно друг къс коридор се разклоняваше като буквата Т.

Томас, целият облян в пот от усилието, бе зад Миньо, а Тереза тичаше до него. Водачът забави преди ъгъла, после спря и вдигна ръка, а останалите повториха жеста му. Когато Миньо се извърна, на лицето му се четеше ужас.

— Чухте ли това? — прошепна той.

Томас поклати глава, опитвайки се да не позволи на ужаса да завладее и него.

Миньо се промъкна напред и надзърна зад ъгъла. После дръпна рязко глава и едва сподави изтръгналия се от устата му стон.

— О, не — изохка. — О, не.

Тогава Томас го чу. Сякаш се бяха спотайвали, крили и сега се пробуждаха. Дори не се налагаше да погледне — знаеше какво ще каже Миньо още преди да го стори.

— Там има поне десетина. Може би петнайсет. — Миньо потърка уморено очи. — Нас чакат!

Вълна от вкочаняващ страх заля Томас. Той погледна Тереза, понечи да каже нещо, но се отказа, като видя изражението на бледото ѝ лице. Никога досега не бе виждал такъв неприкрит ужас.

Нют и Алби заобиколиха спрелите момчета и излязоха напред. Изглежда, новината вече се бе разпространила назад, защото още щом спря до тях, Нют каза:

— Е, знаехме, че ще трябва да се бием. — Но гласът му потрепери и го издаде.

Томас се чувстваше по същия начин. Знаеше, че няма друг изход, но сега, когато бяха стигнали дотук, съмненията се надигаха с пълна сила. Зачуди се защо скръбниците чакат — остриетата бръмбари навярно вече ги бяха осведомили за приближаващата се група. Дали Създателите не се наслаждаваха на момента?

Нямаше представа.

— Може би вече са отвлекли някое дете от Езерото — предположи той. — И тогава ще се промъкнем покрай тях, а те просто ще си седят...

Прекъсна го силен шум. Той се обърна и видя, че по коридора към тях се приближават още скръбници, с лъщящи шипове и

протягащи се напред метални ръце. Идваха откъм Езерото. Сетне нова група се появи и в другия край на коридора.

Врагът ги бе заобиколил от всички страни.

Езерните се скупчиха в плътна група, за да не са на откритите алеи между стените. Скръбниците пред Скалата стояха неподвижно, с извадени и готови оръжия. Другите две групи се приближиха и спряха на няколко десетки крачки от тях. После също зачакаха.

Томас се постара да овладее страха си. Бяха обкръжени. Нямаха никакъв избор — нямаше къде да отидат. Усети остра, пулсираща болка в главата си. Беше притиснат между Тереза и Нют, усети, че Нют трепери. Никой не каза нито дума. Единствените звуци бяха зловещите стенания на машините. Отвратителните им тела се раздуваха и свиваха в механичния ритъм на дишането.

„Какво правят? — попита той Тереза. — Какво чакат всъщност?“

Тя не отговори и това само усили безпокойството му. Пресегна се и я стисна за ръката. Езерните наоколо стояха смълчани, стиснали жалките си оръжия.

Томас погледна Нют.

— Някакви идеи?

— Не — отвърна с изтънял глас момчето. — Не разбирам само защо се бавят.

— Не биваше да идваме — заговори Алби със странен глас, сякаш ехо, отекващо из Лабиринта.

Томас не беше в настроение за хленчене — трябваше да направят нещо.

— И без това нямаше да сме в по-изгодна позиция в Чифлика. Гадно е да се говори така, но по-добре един от нас да умре, отколкото всичките. — Можеше само да се надява, че правилото за една жертва на нощ е все още валидно. Но докато разглеждаше скръбниците отблизо, се питаше — нима наистина вярвах, че ще могат да се преборят с тях?

— Може би трябваше да... — поде Алби и млъкна. После закрочи към Скалата — бавно, сякаш бе хипнотизиран. Томас го гледаше с ужас.

— Алби! — извика Нют. — Върни се!

Но той се затича — насочи се право към скръбниците, застанали между тях и Скалата.

— Алби! — изкрещя Нют.

Алби вече бе доближил чудовищата и се нахвърли върху първото. Нют го последва, но няколко скръбници се раздвижиха и го нападнаха едновременно, святкайки с металните си крайници. Томас се пресегна и го хвана за ръката, после го дръпна назад.

— Пусни ме! — извика Нют и опита да се отскубне.

— Луд ли си? — кресна Томас. — Нищо не може да се направи.

Още двама скръбници напуснаха групата и се спуснаха към Алби, като се катереха един върху друг. Замахваха със страховитите си инструменти и нанасяха свирепи удари, сякаш искаха да откъснат по някоя част от жертвата за себе си. Най-странното бе, че от устата на Алби не се откъсваше никакъв звук. Томас успя да зърне тялото му под лъщящите туловища. Нют най-сетне се отказа и отстъпи.

Алби бе превъртял напълно. Бе толкова изплашен от видяното за предишния си живот, че бе избрал вместо него сигурна смърт.

— Не мога да повярвам — промърмори Нют. — Не мога да повярвам, че го направи.

Томас само клатеше глава. Стомахът му се бе свил болезнено. Мисълта, че същото би могло да сполети Чък и Тереза...

Миньо се приближи до тях и стисна Нют за ръката.

— Каквото станало — станало — рече той. — Ако трябва, ще се бием, за да си проправим път към Скалата. Вие двамата с Тереза трябва да се промъкнете в Дупката — а ние ще ги задържим, докато можем.

Томас изгледа бавно трите групи скръбници — те отново стояха неподвижно — и кимна.

— Дано поне за известно време се усмирят. Стига ни и минута, за да въведем кода.

— Как може да сте толкова безсърдечни? — изгледа ги с просълзени очи Нют.

— Ти какво искаш? — попита Миньо. — Да се облечем в черно за погребението?

Нют не отговори и се загледа към мястото, където скръбниците се хранеха с останките на Алби. Томас не се сдържа и също погледна — колкото да зърне размазано кърваво петно на земята. Стомахът му се разбунтува и той бързо извърна глава.

— Алби не искаше да се връща към стария си живот — продължи Миньо. — Пожертва се заради нас. Вижте, не ни нападат, така че може и да се е получило. Ще бъдем идиоти, ако не се възползваме.

Той се обърна към смълчаната групичка езерни.

— Чуйте ме! Най-важното е да опазим Томас и Тереза. Да ги придружим до Скалата и Дупката...

Прекъсна го звукът на съживяващи се скръбници. Тереза се огледа ужасено. Чудовищата от двете страни сякаш ги бяха забелязали отново. Извадили дългите си шипове, те потръпваха с пулсиращите си тела. После, в пълен синхрон, съществата поеха бавно напред, прицелили инструментите си в Томас и езерните, сякаш нямаха търпение да ги довършат. Събрали плътно редиците си, скръбниците се приближаваха решително към тях.

Саможертвата на Алби бе отишла на вятъра.

Томас сграбчи Миньо за ръката.

— Трябва някак да си пробием път през тях! — посочи той настъпващите редици от скръбници, които отрязваха достъпа към Скалата. Приличаха на огромен търкалящ се мехур с множество остри крайници. Изглеждаха още по-страшни на избледняващата сивкава светлина.

Миньо и Нют се спогледаха. Последните мигове преди боя бяха дори по-лоши от страха от него.

— Те идват! — извика Тереза. — Трябва да направим нещо!

— Ти води — каза най-сетне Нют на Миньо. Гласът му бе малко по-силен от шепот. — Прокарай кървав тунел за Томас и момичето. Направи го.

Миньо кимна със застинало решително лице. После се обърна към езерните.

— Поемаме право към Скалата! Ще напирате в средата и ще изтикваме гадините встрани. Каквото и да стане, трябва да помогнем на Томас и Тереза да стигнат Дупката на скръбниците.

Томас погледна към приближаващите чудовища — бяха само на няколко крачки от него. Стисна по-здраво жалкото си копие.

„Трябва да сме близо един до друг — рече той на Тереза. — Нека те се бият — от нас се изисква да стигнем Дупката.“

Чувстваше се като страхливец, но си даваше сметка, че нито могат да помогнат с нещо в битката, нито смъртта им ще е от полза, ако няма кой да въведе кода и да отвори вратата към Създателите.

„Разбрах — отвърна Тереза. — Да сме един до друг.“

— Готови! — извика Миньо, вдигна в едната си ръка омотания с бодлива тел прът, а в другата дълъг нож. Посочи с острието ордата на скръбниците и металът блесна като светкавица — Сега!

Блюстителят се хвърли напред, без да чака отговор от другите. Нют хукна, следвайки го по петите, след него се втурнаха и останалите езерни — групичка крещящи момчета с вдигнати оръжия, готови за

кървава разправа. Томас хвана Тереза за ръката и я дръпна да им направят път. Ужасът го заля като вълна. Тъкмо когато във въздуха отекнаха виковете на първите момчета, нахвърлили се върху скръбниците, и тропотът на дърво върху стомана, край него претича Чък. Томас се пресегна рязко и го дръпна.

Малчуганът се олюля и едва не падна. Погледът му накара сърцето на Томас да се свие. За частица от секундата той взе решение.

— Чък, ще дойдеш с мен и Тереза — каза той твърдо.

Чък погледна към вихрещата се битка.

— Но... — заекна, осъзнал, че се срамува от готовността си да избегне боя.

Томас се постара да спаси накърненото му достойнство.

— Нуждаем се от помощта ти в Дупката на скръбниците. Представи си, че някое от тези чудовища ни очаква там.

Чък кимна припряно — твърде припряно.

— И така — продължи Томас. — Хвани сега ръката на Тереза.

Чък го направи, като се опита да си придаде храбър вид. И за пръв път, откакто Томас го познаваше, не каза нито дума.

„Направиха пролука!“ — извика в ума му Тереза, толкова силно, че за миг усети разцепваща болка в главата. Тя посочи напред и Томас видя тесен отвор точно в средата на коридора — езерните се опитваха да удържат скръбниците, притиснати към двете стени.

— Сега! — извика Томас.

Той се хвърли напред, дърпайки Тереза за ръката, а тя на свой ред теглеше Чък. Затичаха се с всички сили, с готови за бой оръжия, към пространството пред тях, изпълнено с виковете и писъци. Право към Скалата.

Около тях кипеше битка. Езерните се сражаваха, пришпорвани от кипящия в кръвта им адреналин. Звучите, които отекваха от стените, бяха като ужасяваща симфония — човешки писъци, метално дрънчене, бръмчене на мотори, зловеците вопли на скръбниците, тракане на клещи, виковете за помощ. Една размазана картина, в която прозираха стоманени отблясъци и кървави петна. Томас си заповяда да не поглежда настрани, а само напред, в тясната пролука, оформена от езерните.

Докато тичаха, той си повтаряше мислено думите от кода: ПУСНИ, ХВАНИ, КЪРВИ, СМЪРТ, ВКОЧАНЕН, НАТИСНИ.

„Нещо ме поряза по ръката!“ — изкрещя мислено Тереза. В същия миг и Томас усети остро мушване в крака. Не погледна назад, не си направи труда да ѝ отговаря. Забавят ли се дори за миг, поддадат ли се на страха и колебанията, щяха да потънат като в черни води. Той продължи да тича, теглейки след себе си своите приятели.

Ето я и Скалата, откритото пространство, отвъд което се виждаше тъмносивото небе само на двайсетина крачки от тях. Той ускори крачка.

Битката от двете им страни продължаваше с пълна сила. Томас не поглеждаше настрани, нито спираше да помогне. Един скръбник се изпречи на пътя му, някакво момче се гърчеше в металната му хватка, но удряше свирепо с ножа си подпухналата белезникава кожа. Томас се метна вляво и продължи да бяга. Чу вик, докато подминаваше скръбника, хъхрещ крясък, който можеше да означава само, че езерният е изгубил битката и е срещнал своя ужасен край. Викът продължаваше и продължаваше, разтърсвайки въздуха, надмогвайки всички останали звуци на сражението. Сърцето на Томас спря за миг.

„Продължавай напред!“ — подтикна го Тереза, сякаш доловила чувствата му.

— Зная! — отвърна той, този път на глас.

Някой изтича покрай Тереза и се блъсна в него. Един скръбник нападна отдясно със святкащи остриета. Някакъв езерен му препречи пътя и размаха двата си меча, от сблъсъка на метал в метал се разпръснаха искри. Томас чу далечен глас, който повтаряше нещо отново и отново. Нещо, предназначено за него. Че трябва да го пазят, докато тича. Беше Миньо, в гласа му се долавяше възбуда от битката и същевременно отчаяние.

Томас продължаваше да тича.

„Един за малко да свали Чък!“ — извика Тереза и гласът ѝ отекна като страховито ехо в главата му.

Още скръбници се нахвърлиха върху тях, нови езерни се втурнаха да им помагат. Уинстън бе вдигнал лъка и стрелите на Алби и стреляше по всичко нечовешко, което се движи, но по-често пропускаше, отколкото да уцели. Покрай Томас тичаха момчета, които не познаваше, хвърляха се върху чудовищата с импровизираните си оръжия. Звучите и шумът — дрънчене и тропане, писъци, стенания,

рев на машини, въртящи се части, тракане на шипове по пода, молби за помощ — прераснаха в едно общо, неразлично кресчендо.

Томас също изкрещя, но продължи да тича, докато не стигна Скалата. Тук най-сетне спря, на самия ръб. Тереза и Чък се блъснаха в него и едва не го събориха в бездната. Томас, търсеше с очи мястото, където беше Дупката на скръбниците. Провиснали нататък, сякаш простиращи се към нищото, бяха изопнати въжета от бръшлянови клонки.

Малко по-рано Миньо и бегачите бяха закрепил тези въжета за околните стени. След това бяха хвърлили другия им край от Скалата, докато попаднат в Дупката на скръбниците, където сега шест или седем въжета се губеха отвъд някакъв невидим хоризонт, като че висяха в празно пространство.

Беше дошъл моментът за скок. Томас се поколеба за миг, парализиран от непреодолим ужас — зад него ечаха звуците на битката, пред него светът бе само илюзия. После се сепна.

— Ти си първа, Тереза. — Искаше да е последен, за да е сигурен, че никой скръбник няма да докопа Чък.

За негова изненада тя не се подвоуми. Стисна ръката му за миг, тупна Чък по рамото и скочи от ръба, присвила леко крака и обгърнала тялото си с ръце. Томас затаи дъх, докато тя изчезна от погледа му в пространството, където се губеха и въжетата. Сякаш я бяха изтрили от този свят с гумичка.

— Брей! — възкликна Чък и за миг лицето му стана дяволито като на стария Чък.

— Брей, я — отвърна Томас. — Ти си следващият.

Преди малкият да успее да възрази, Томас го хвана под мишниците и го повдигна.

— Тласни се с крака, аз ще ти помогна. Готов ли си? Едно, две, три! — Изпъшка от усилие, докато подхвърляше Чък към Дупката.

Момчето изкрещя и за малко да се размине с целта, но първо изчезнаха краката му, после коремът и накрая се изгуби целият. Томас не можа да не се възхити на смелостта му. Беше негов ред. Пристегна презрамките на раницата и стисна здраво импровизираното копие.

„Дойде време и за твоята роля“ — помисли си за миг. След това опря копието в каменната плоча, запъна се с левия крак и скочи от

Скалата, изстрелвайки се в пустото пространство. Притисна оръжието към тялото си, изпъна краката надолу и стегна тяло.

Миг след това попадна право в Дупката.

Смразяваща вълна премина по тялото на Томас, докато влигаше в Дупката на скръбниците, започна от пръстите на краката, за да продължи през цялото тяло, сякаш бе попаднал в леденостудена вода. Светът наоколо стана още по-тъмен, стъпалата му се удариха в хлъзгава повърхност, после отлетяха настрани и той падна върху ръката на Тереза. Тя и Чък му помогнаха да стане. Беше цяло чудо, че Томас не бе наръгал някого от тях с копието.

Дупката на скръбниците щеше да тъне в непрогледен мрак, ако не беше светлината от фенерчето на Тереза. Докато се изправяше, Томас си даде сметка, че се намират във висок няколко метра каменен цилиндър. Беше влажно, дъното бе покрито с блестящо черно масло и се простираше на десетина крачки пред тях, а оттам се губеше в тъмнината. Той вдигна глава нагоре — дупката приличаше на квадратно прозорче към открит, лишен от звезди космос.

— Компютърът е там — посочи Тереза с фенерчето.

На няколко метра по-нататък в тунела се виждаше светец в бледозелено правоъгълник. Под него на стената бе монтирана клавиатура, наклонена така, че да е по-удобно за писане, ако човек стои прав. Ето го компютъра, очакващ своя код. Томас не можеше да повярва, че всичко е толкова лесно.

— Въведи кода! — извика Чък и шляпна Томас по рамото. — Хайде, побързай де!

Томас даде знак на Тереза да го направи.

— Ние с Чък ще стоим на пост. Да не би някой от скръбниците да се върне. — Можеше само да се надява, че сражението горе ще задържи чудовищата достатъчно дълго.

— Добре — съгласи се Тереза. Пристъпи към клавиатурата и екрана и започна да пише.

„Почакай! — спря я мислено Томас. — Сигурна ли си, че помниш добре думите?“

Тя се обърна и го изгледа намръщено.

— Томас, не съм глупачка. Да, помня съвсем добре...

Силен тропот отгоре накара Томас да подскочи. Един скръбник тъкмо скачаше през дупката и се появи сякаш по волята на някаква магия насред черния правоъгълник. Чудовището бе прибрало израстъците и шиповете си, за да може да премине през отвора, но веднага щом се приземи с плясък на пода, от тялото му щръкнаха десетки инструменти.

Томас дръпна Чък зад себе си и се изправи срещу скръбника с копие в ръка.

— Тереза, не спирай! — извика той.

От тялото на създанието се показва метална пръчка, която се разгъна, превръщайки се в три въртящи се остриета, които се насочиха право към лицето на Томас. Той стисна копието с две ръце и се приготви за отпор. Святкащите остриета се приближиха на около метър, готови да се забият в плътта му. Когато бяха само на крачка от него, Томас напрегна мускули и завъртя копието с всичка сила. Накрайникът му се стовари върху металната ръка и я блъсна назад. Ръката се обърна наопаки и остриетата попаднаха в слузестото тяло на скръбника. Чудовището нададе агонизиращ вик, отстъпи няколко крачки и бързо прибра шиповете в тялото си. Томас си пое тежко въздух.

„Може би ще успея да го задържа още малко — съобщи той на Тереза. — Моля те, побързай!“

„Почти свърших“ — отвърна тя.

Шиповете изскочиха отново, скръбникът се примъкна напред, от тялото му израсна друга ръка, пресегна се със светкавична бързина, разтвори огромните си клещи да сграбчи копието. Томас замахна отново, хвърляйки цялата си сила в атаката. Копието се заби в основата на клещите. С пронизително дрънчене и стържене ръката на чудовището се изтръгна от гнездото и тупна на пода. После скръбникът нададе протяжен, оглушителен писък и се дръпна назад, прибирайки шиповете.

— Тези чудовища могат да бъдат победени! — извика Томас.

„Не ми позволява да въведа последната дума!“ — съобщи в главата му Тереза.

Сякаш не я чул, Томас се хвърли с рев напред, бързайки да се възползва от моментната слабост на скръбника. Размаха като обезумял

копието и се метна върху закръгленото туловище на чудовището, за да откърши с бързи удари още две от ръцете. Вдигна копието над главата си и после го забодя право в чудовището. От зейналата в плътта рана рукна жълтеникава слюз и опръска краката на Томас. Той пусна дръжката на копието и отскочи назад, после изтича при Тереза и Чък.

Скръбникът започна да се мята и да пръска всичко наоколо със слюз. Шиповете отново щръкнаха от тялото му, после се прибраха, останалите няколко ръце се размахваха безцелно и от време на време се удряха в тялото. Скоро движенията му започнаха да се забавят, сякаш с всяка капка слюз — или гориво — то губеше сили.

След още няколко секунди скръбникът застина неподвижно. Томас не можеше да повярва. Току-що бе надвил едно от чудовищата, тероризирали езерните повече от две години.

— Ти го уби — промълви Чък. После се засмя, сякаш това бе решило всички техни проблеми.

— Не беше толкова трудно — промърмори Томас. Забеляза, че Тереза трака трескаво по клавиатурата. Веднага разбра, че нещо не е наред.

— Какъв е проблемът? — попита на висок глас. Изтича при нея и откри, че въвежда отново и отново думата НАТИСНИ, но на екрана не се появява нищо.

Тя посочи светещия в зелено правоъгълник.

— Въведох думите една по една и всяка от тях излизаше на екрана, после се чуваше писукане и тя изчезваше. Но не ми позволява да въведа последната дума. Нищо не става!

Томас усети, че го побиват тръпки.

— Но... защо?

— Не зная! — извика тя и продължи да изписва думата.

— Томас! — изкрещя Чък зад тях. Томас се обърна и видя, че му сочи отвора — още едно чудовище се промъкваше през дупката. То скочи върху трупа на мъртвия си събрат, а горе вече се показваше следващото.

— Защо се бавите? — извика отчаяно Чък. — Нали каза, че трябва само да въведеш кода?

Двамата скръбници се надигнаха и извадиха шипове, след което се насочиха към тях.

— Не ни позволява да въведа думата НАТИСНИ — отвърна Томас, трескаво търсейки някакво решение за проблема...

„Не разбирам“ — чу в главата си гласа на Тереза.

Скръбниците бяха само на няколко крачки от тях. Трябваше да се получи. Кодът трябваше да...

— Може би просто трябва да натиснеш това копче — рече Чък.

Томас бе толкова изненадан от забележката, че за миг откъсна поглед от настъпващите скръбници. Чък сочеше едно място близо до пода, точно под екрана и клавиатурата.

Преди да успее да реагира, Тереза вече се бе навела и коленичи до соченото място. Завладян от любопитство и с пробудена надежда, Томас се присъедини към нея и приклепна, за да разгледа по-добре мястото. Чуваше воплите на скръбниците зад гърба си, дори усети остро пробождане, последвано от раздираща болка, но не се обърна.

Едно малко копче стърчеше от стената само на няколко сантиметра от пода. Над него бяха изписани две думи с толкова едри букви, че се зачуди как не ги е видял по-рано.

УНИЩОЖИ ЛАБИРИНТА.

Нова, още по-силна болка го извади от унеса. Скръбникът го бе сграбчил с две от ръцете си и го дърпаше назад. Друг се бе приближил към Чък и се готвеше да го посече със заострения накрайник.

Копчето.

— Натисни! — извика Томас, по-силно, отколкото вярваше, че би могъл.

И Тереза го послуша.

Натисна копчето и изведнъж всичко застина. После, някъде от дъното на тунела, долетяха звуците на отваряща се врата.

Почти в същия миг скръбниците замръзнаха неподвижно, израстъците им се прибраха през кожата, светлините угаснаха, а машините вътре в туловищата им притихнаха. И тази врата...

Томас тупна на пода, освободен от притисналите го метални клещи, и въпреки болката, която пронизваше тялото му от получените рани, бе изпълнен със странно въодушевление. Той изстена, после се разсмя и се задави, преди отново да се разсмее.

Чък бе изпъзлял встрани от скръбника до Тереза, която го прегърна и притисна към себе си.

— Ти го направи, Чък — похвали го тя. — Бяхме толкова съсредоточени в глупавия код, че дори не се огледахме за нещо, което да натиснем — последната дума, последното парче от пъзела.

Томас се разсмя отново, все още не можеше да повярва, че се бяха измъкнали.

— Тя е права, Чък! Ти ни спаси, човече! Казах ти, че ще имаме нужда от теб! — Томас се надигна и също прегърна момчето. — Чък е нашият герой!

— Ами другите? — попита Тереза и кимна към Дупката на скръбниците. Въодушевлението на Томас започва да се топи. Той отстъпи назад и се обърна към отвора.

Сякаш в отговор на въпроса ѝ някой скочи през светлия правоъгълник. Беше целият в рани — пробождан и посичан безброй пъти.

— Миньо! — извика Томас, преизпълнен с облекчение. — Добре ли си? Какво стана с другите?

Миньо се изправи, олюля се и се подпря на стената на тунела.

— Изгубихме страшно много хора... горе е истинска кланица... а после чудовищата изведнъж замряха. — Млъкна за миг да си поеме дъх. — Ти успя. Не мога да повярвам, че се получи.

След него се появи Нют, после и Пържитиган. Сетне Уинстън и останалите. Не след дълго осемнайсет оцелели момчета се скупчиха в

тунела. Сега езерните бяха само дваайсет и един. Всички бяха опръскани с кръвта на чудовища и хора, дрехите им висяха разкъсани на парцали.

— Останалите? — попита Томас, тръпнещ в ужас от предполагаемия отговор.

— Мъртви са — отвърна с отпаднал глас Нют.

Всички замълчаха. Дълго време никой не смееше да наруши тишината.

— Знаете ли какво? — обади се най-сетне Миньо. — Половината от нас може да са загинали, но другата половина сме живи. И никой не беше ужилен — точно както предполагаше Томас. Време е да се измъкнем оттук.

„Твърде много изгубихме“ — помисли си Томас. Радостта му даде място на скръбта по изгубените другари. Въпреки предположенията, че не е изключено всички да загинат, все пак болеше. Тази жестока кървава дан нима можеше да бъде оценена като победа?

— Да се махаме — заяви Нют. — Още сега.

— Къде ще идем? — попита Миньо.

Томас посочи към дъното на дългия тунел.

— Чух някъде там да се отваря врата.

Той се опита да надмогне болката, защото си даде сметка, че все още не са в безопасност.

— Ами да вървим тогава — повдигна рамене Миньо. После закрачи нататък.

Нют го последва, като махна и на другите да тръгват. Момчетата се отдалечиха един по един и накрая Томас остана само с Тереза.

— Аз ще вървя отзад — рече той.

Тя не възрази. Светлините от фенерчетата се отдалечаваха в тъмнината. Томас навлезе в тунела, без дори да се обръща, за да провери какво е станало със скръбниците.

След няколко минути чу отпред пронизителен вик, последван от още един и още един. След това виковете се отдалечиха и утихнаха, сякаш хората, които ги издаваха, бяха паднали...

— Изглежда, тунелът свършва с нещо като пързалка... — каза Тереза.

Сърцето на Томас се сви. Всичко толкова приличаше на игра — поне за човека, построил това място.

Един по един езерните надаваха изненадани викове и после притихваха. Дойде ред на Нют, след него и на Чък. Тереза насочи надолу светлината на фенерчето и озари тесен метален улей.

„Май нямаме кой знае какъв избор“ — рече му тя.

„Май нямаме.“ Томас бе споходен от странното усещане, че са в някакъв причудлив кошмар. Можеше само да се надява, че долу не ги очаква поредната глутница кръвожадни скръбници.

Тереза се спусна надолу в улея с почти радостен вик и Томас я последва. Каквото и да имаше там, надяваше се, че ще е по-добро от Лабиринта.

Тялото му се плъзна по стръмния улей, намазан с отвратително миришещо масло — на изгоряла пластмаса или претоварена машина. Той се завъртя така, че да насочи краката си напред, и се опита да забави спускането с ръце. Беше безсмислено обаче — хлъзгавото вещество покриваше всеки сантиметър от каменните стени, нямаше никакъв шанс да се задържи.

Викове и крясъци на другите езерни ечаха напред в тунела, докато се спускаха надолу по улея. Томас внезапно бе завладян от паника. Не можеше да се пребори с мисълта, че там долу ги очаква със зейнала паст някакво гигантско чудовище и те летят право към него. И сякаш в подкрепа на това към миризмата на масло се добави и воня на нещо разложено. Призля му и трябваше да положи усилие, за да не повърне.

Тунелът навлезе в извивка, която се превърна в спирала, достатъчна, за да ги забави, и краката на Томас се блъснаха в гърба на Тереза. Продължаваха да падат. Времето се разтегна и стана безкрайно.

Кръг след кръг те се спускаха в тунела. От постоянното въртене и тежката задушлива миризма му стана зле. Тъкмо се готвеше да извие глава настрани и да повърне, когато Тереза извика силно — този път нямаше ехо. Секунда по-късно Томас излетя от тунела и се приземи върху нея.

Беше попаднал върху купчина от тела, повдигащи се, извиващи се и стенещи. Томас успя да се измъкне от прегръдката с Тереза, изпълзя встрани все така наведен и едва сега повърна.

Все още треперещ от преживяното, той избърса уста, приседна неуверено и едва сега се огледа. Наоколо другите също се надигаха бавно и се озъртаха, замаяни от спускането. Томас осъзна, че е виждал това място по време на Промяната, но не си го бе спомнял до този момент.

Намираха се в огромна подземна зала, достатъчно голяма, за да побере девет или десет сгради като Чифлика. Бе изпълнена догоре и докъдето му стигаше погледът с машини, кабели, шахти и компютри. От едната страна — вдясно от него — имаше редица от четиресет или петдесет бели контейнера, които приличаха на огромни ковчези. Точно срещу тях бе монтирана стъклена врата, но светлината не позволяваше да се види какво има от другата ѝ страна.

— Погледнете! — провикна се някой, но Томас вече го бе видял и дъхът му секна. Косата му настръхна, завладя го страх, който полази като влажните пипалца на паяк.

Точно отсреща и малко над пода имаше двайсетина прозореца. Зад всеки един от тях стоеше човек — мъж или жена. Всичките слаби и с бледа кожа. Те разглеждаха езерните, присвили леко очи. Томас потрепери, ужасен от вида им — всички до един приличаха на призраци. Гневни, изгладнели подобия на хора, които никога през живота си не са били щастливи, нито биха постигнали щастие в смъртта си.

Но Томас, разбира се, знаеше, че не са призраци. Това бяха хората, които ги бяха пратили в Езерото. Хората, които им бяха отнели живота.

Създателите.

Томас отстъпи назад и забеляза, че и другите постъпват по същия начин. В помещението се възцари мъртвешка тишина, докато езерните разглеждаха призраците зад прозорците. Един от тях си записа нещо в бележника, друг вдигна ръка, за да си нагласи очилата. Всички носеха черни престилки и под тях бели ризи, на джобовете отдясно бе изписано нещо, но оттук не можеше да се прочете какво. Изражението им също бе еднакво — мрачни, обезсърчени лица, които бе тъжно дори да гледаш.

Те продължаваха да наблюдават езерните, един от мъжете поклати глава, жената до него кимна. Друг се пресегна и се почеса по носа — най-човешкия жест, който Томас бе видял досега.

— Кой са тези хора? — прошепна Чък, но гласът му отекна надалече.

— Създателите — отвърна Миньо и плю на пода. — Ще им разбия физиономиите! — изкрещя той толкова силно, че Томас запуши уши.

— Какво да правим? — въздъхна той. — Те какво чакат?

— Вероятно са съживили скръбниците — подхвърли Нют. — Сигурно скоро ще ни последват и...

Прекъсна го нисък вибриращ звук, подобен на предупредителния сигнал на даващ на заден ход камион, но далеч по-силен. Идваше от всички страни и бе придружен от бумтене и тропот.

— Сега какво? — попита Чък с угрижен глас.

Всички погледнаха към Томас. Ала той не си спомняше нищо повече и сега бе безпомощен като останалите. И изплашен. Огледа се, търсейки източника на странните сигнали. Изведнъж с крайчеца на окото забеляза, че езерните се взират във вратата. Сърцето му подскочи, когато забеляза, че тя се е отместила навътре.

Сигналът се прекрати и в залата настъпи тишина. Томас не смееше да си поеме дъх. Очакваше всеки миг да се случи нещо ужасно.

Вместо това в помещението влязоха двама души.

Единият от тях бе възрастна жена. Облечена с черен панталон и бяла риза, на джоба на която бе изписано с главни букви ЗЛО. Кестенявата ѝ коса бе подстригана до раменете, имаше мършаво лице и черни очи. Докато се приближаваше към групата, нито се мръщеше, нито се усмихваше — сякаш дори не ги забелязваше.

„Познавам я“ — помисли си Томас. Но споменът бе смътен и неясен, не знаеше името ѝ, нито с какво се занимава, помнеше само, че я бе виждал. Не само лицето ѝ, но и маниерите, походката — вдървена, без намек за радост. Жената спря на няколко крачки от езерните и бавно плъзна поглед по лицата им.

Вторият човек, застанал до нея, се оказа момче с твърде голям за него комбинезон, закрило лицето си с качулка.

— Добре дошли отново — произнесе жената. — След две години и с доста дадени жертви. Изумително.

Томас пламна от гняв.

— Какво казахте? — попита Нют.

Погледът ѝ се плъзна по тълпата, преди да се спре на Нют.

— Всичко стана според нашия план, господин Нютон. Макар че очаквахме повечето от вас да се откажат по пътя.

Тя протегна ръка и смъкна качулката на своя спътник. Момчето вдигна лице, очите му бяха пълни със сълзи. Коленете на Томас се разтрепериха.

Беше Гали.

Томас се облеци и потърка очи. Беше и потресен, и разгневен.

Беше Гали.

— Какво прави той тук? — извика Миньо.

— Вече сте в безопасност — заяви жената, която сякаш не чу въпроса. — Успокойте се, ако обичате.

— Да се успокоим? — кресна Миньо. — Коя сте вие, че да ни казвате да се успокоим? Искаме да повикате полицията, кмета, президента — когото и да било!

Томас се разтревожи, че Миньо може да направи нещо безразсъдно. От друга страна, нямаше нищо против да я удари в лицето.

Жената присви очи.

— Нямах ни най-малка представа за какво говориш, момче. Очаквах повече зрелост от човек, преминал изпитанието на Лабиринта. — Спокойният ѝ глас шокира Томас.

Миньо понечи да отвърне, но Нют го сръга с лакът.

— Гали, какво става тук? — попита.

Тъмнокосото момче го погледна и клепачите му затрептяха, а брадичката потрепери. „Нещо става с него“ — помисли си Томас. Изглеждаше му по-зле отпреди.

Жената кимна, сякаш да покаже колко се гордее с него.

— Един ден ще сте благодарни. Повярвайте ми и оставете умовете си да го приемат. Тежки времена, господин Нютон. Тежки времена. — Тя си пое дъх. — Има, разбира се, една последна променлива. — Тя отстъпи назад.

Томас не сваляше поглед от Гали. Тялото на момчето трепереше, лицето му бе снежнобяло, кръвясалите му очи изпъкваха като червени петна върху бял лист. Беше стиснал устни и кожата около тях се бе набръчкала. Сякаш се опитваше да заговори, а не можеше.

— Гали? — повика го и Томас, потиснал омразата, която изпитваше към него.

От устата на Гали бликна порой от думи.

— Те... могат да ме контролират... аз не... — Очите му се изцъклиха, сякаш се давеше. — Аз... трябва... да... — Всяка дума бе стенание, задушаваша кашлица. После внезапно се успокои и тялото му видимо се отпусна.

Точно като Алби в леглото, когато бе минал през Промяната. Но какво ли означаваше...

Ала Томас нямаше време да довърши мисълта си. Гали извади нещо дълго и блестящо от джоба си. Светлините в залата се отразиха в сребристите повърхности — беше остър кинжал и той го стискаше с мъртвешки белите си пръсти. С неочаквана бързина Гали отведе ръка назад и метна кинжала към Томас.

Острието се завъртя бавно, разсичайки въздуха, сякаш времето постепенно замираще. От гърлото на Томас се изтръгна сподавен вик, той се опита да помръдне, но сякаш бе вцепенен.

Неочаквано пред него изникна Чък и го закри с тялото си.

С отвратителен приглушен звук кинжалът потъна в гърдите на Чък, заби се до дръжката. Малкият изкрещя и падна на пода, тялото му

се загърчи в конвулсии. От раната рукна алена кръв. От устните потече тънка червена струйка. Томас имаше чувството, че светът около него се руши и смазва сърцето му.

Той се хвърли на пода и притисна треперещото тяло в обятията си.

— Чък! — извика прегракнало. — Чък!

Момчето се тресеше неудържимо, кръвта му се размазваше по ръцете на Томас.

— Чък... — прошепна Томас. Трябваше да се направи нещо. Да го спасят. Те...

Малкият престана да се тресе и застина неподвижно. Очите му останаха втренчени в Томас.

— Том... мас — отрони се от бледите устни.

— Дръж се, Чък — изплака Томас. — Не умирай, бори се. Някой да повика помощ!

Никой не помръдна и дълбоко в себе си Томас знаеше защо. Вече никой и нищо не можеше да му помогне. Това бе краят. Пред погледа му плувнаха червени петна. „Не — помисли си. — Не и Чък. Не и Чък. Който и да е, но не Чък.“

— Томас — прошепна малчуганът. — Намери... майка... ми. — Той се закашля и от устата му бликна още кръв. — Кажй й...

Не можа да довърши. Очите му се склопиха и тялото му застина неподвижно. От устните му излетя един последен дъх.

Томас не можеше да откъсне очи от Чък, от безжизненото му тяло.

Нещо се случваше с него. Започна дълбоко в гърдите му, малко семенце на гнева. На разплатата. На омразата. Нещо тъмно и ужасно. А после изригна, бликна от дробовете му, през шията, през ръцете и краката. През ума му.

Той пусна Чък и се изправи, разтреперан, обърна лице към техните мъчителни.

И после превъртя. Напълно, без задръжки и граници.

Хвърли се напред, метна се върху Гали и го сграбчи с пръсти, извити като клещи. Намери пипнешком гърлото му, стисна го, събори го на пода и го притисна с тяло. Яхна гърдите му, прикова го с крака, за да не може да избяга. И започна да го удря.

Държеше Гали с лявата си ръка, а с дясната го налагаше по лицето, удар след удар. Все по-силно и по-силно, без да обръща внимание на кървавото месиво, в което се е превърнал юмрукът му. Чу хрущене, бликна кръв, отегнаха викове. Томас не знаеше кой крещи по-силно — дали той самият, или Гали. Продължаваше да го блъска, давайки воля на всяка капчица гняв.

А после Миньо и Нют го дръпнаха назад. Ръцете му продължаваха машинално да налагат въздуха. Те го извлачиха по пода, а той започна да се боричка с тях в опит да се освободи. И през цялото време не откъсваше поглед от Гали, който лежеше неподвижно. Томас имаше чувството, че омразата, която изпитва към него, е почти материална, че ги свързва с неразривна връзка.

А сетне тя изчезна в миг, сякаш въобще не я бе имало. Останаха само мислите за Чък.

Той се освободи от хватката на Миньо и Нют и изтича при безжизненото тяло на своя приятел. Сграбчи го в обятията си.

— Не! — изкрещя, погълнат от мъка. — Не!

Тереза постави ръка на рамото му. Той се отърси от нея.

— Аз му обещах! — крещеше Томас. — Обещах му да го отведа у дома! Обещах му!

Тереза мълчеше, свела очи към земята.

Томас притисна Чък толкова силно, колкото можеше, сякаш прегръдката можеше да го върне или да му покаже благодарността, че му спаси живота, че му е бил приятел.

Томас се разплака безутешно. Хлипанията му отекваха надалече в залата като послания на мъка и болка.

Най-сетне успя да овладее непреодолимата доскоро вълна на болка и мъка. В Езерото Чък се бе превърнал за него в символ — пътеводна звезда, която обещаваше, че някой ден всичко отново ще се оправи. Ще се върне целувката за лека нощ. Миризмата на собствено легло. Яйца и бекон за закуска преди училище. Щастие.

Но сега Чък го нямаше. Томас притискаше отпуснатото му тяло като талисман, ала той вещаеше, че онези щастливи дни няма да се върнат, че животът никога няма да е такъв, какъвто е бил. Че дори в бягството ги чакат ужасни дни. Живот, изпълнен с мъка.

Въпреки объркването си Томас успя да затвори тази болка дълбоко в себе си. Направи го заради Тереза. Заради Нют и Миньо. Какъвто и мрак да ги очакваше, те щяха да са заедно и сега това бе най-важното.

Той пусна тялото и се дръпна назад. Изтри сълзите от лицето си, разтърка очи и си представи каква ужасна гледка е за околните. Едва тогава вдигна глава. Потъна в огромните сини очи, изпълнени с мъка, на Тереза. Мъка за Чък — сигурен бе в това.

Тя хвана ръката му и му помогна да се изправи. Томас се надигна, но тя не го пусна, нито той нея. Никой от двамата не каза нито дума. Околните бяха втренчили поглед в тялото на Чък, всеки отдаден на чувствата си. Никой не поглеждаше към Гали, който все още дишаше, но лежеше неподвижно.

Жената с надпис ЗЛО наруши тишината.

— Всяка нещца си има причина — каза тя и в гласа ѝ нямаше и капчица от злоба. — Трябва да го разберете.

Томас я погледна и вложи цялата си омраза в този поглед. Но не стори нищо.

Тереза стисна силно ръката му.

„Сега какво ще правим?“ — попита тя.

„Не зная — отвърна той. — Не мога...“

Вниманието му бе привлечено от викове и суматоха, долитащи иззад вратата, през която жената бе влязла. Тя се огледа изплашено и лицето ѝ преbledня още повече. Томас проследи погледа ѝ.

Неколцина мъже и жени, облечени с мръсни джинси и подгизнали якета, нахлуха през входа с вдигнати оръжия. Крециящи с пълно гърло. Беше невъзможно да се разбере какво казват. Оръжията им — пушки и пистолети — изглеждаха... много стари, ръждясали. Като изоставени от много години играчки, открити наскоро от новото поколение деца, готови да си играят на война.

Томас втренчи слисан поглед, когато двама от новодошлите събориха жената с надпис ЗЛО на ризата. Единият от тях отстъпи назад и се прицели.

„Не може да бъде — помисли си Томас. — Не...“

Заслепиха го отблясъци, в помещението отекнаха изстрели, в тялото на жената се забиха куршуми. След миг тя бе мъртва, разкъсана на части.

Томас отстъпи назад и едва не падна по гръб.

Един мъж се приближи към езерните, а останалите ги наобиколиха, докато стреляха по прозорците за наблюдение. По пода се посипаха натрошени стъкла. Томас чу писъци, видя кръв и отмести поглед, към човека, който приближаваше. Имаше черна коса и младо, но покрито с бръчки лице, сякаш прекарваше всеки ден в грижи как да преживее до следващия.

— Нямаме време за обяснения — рече мъжът с напрегнат глас. — Последвайте ни и тичайте, сякаш от това зависи животът ви. Защото наистина е така.

След което даде знак на сподвижниците си и те се втурнаха към голямата стъклена врата с готови за стрелба оръжия. Из залата все още ечаха изстрели и викове.

— Тръгвайте! — извика един от техните спасители — ако можеха да ги сметнат за такива.

След кратко колебание езерните ги последваха, осъзнали, че това е единственият начин да оставят зад себе си скръбниците и Лабиринта. Томас, стиснал за ръка Тереза, хукна след тях.

Томас не изпитваше нищо — сякаш душата му бе напълно парализирана. Пробягаха един дълъг коридор с мъждиво осветление и се изкачиха по стръмно стълбище. Тук беше тъмно и миришеше на

електронни уреди. Още един коридор. Пак нагоре по стълби. Нови коридори. Томас си спомни за Чък и остана изненадан, че мъката му се е поуталожила. Поне Тереза беше с него.

Движеха се в плътна група, част от мъжете и жените бяха отпред, други тичаха отзад и ги подканяха да бързат.

Стигнаха още една стъклена врата, минаха през нея и се озоваха под черно небе, от което валеше като из ведро. Не се виждаше нищо, освен ярки отблясъци на светкавици, озаряващи водна стена.

Водачът не спря да тича, докато не стигнаха огромен автобус с хлътнали и обгорени стени и напукани стъкла на прозорците. Дъждът го шибаше, стичайки се на едри струйки по стъклата и Томас си помисли, че автобусът прилича на някакво чудовище, излязло от океана.

— Хайде! — подкани ги мъжът. — Побързайте!

Момчетата се скупчиха пред вратата и започнаха да се качват един по един.

Томас бе отзад заедно с Тереза. Той вдигна лице нагоре под падащия дъжд — беше топъл, почти горещ и странно плътен. Подейства му освежаващо. Може би заради силата, с която бушуваше.

Бяха почти до вратата, когато една ръка го сграбчи за ризата. Дръпна го силно назад и той пусна Тереза. Видя я, че се завърта към него, когато тупна в локва и вдигна пръски наоколо. Нечия глава се надвеси и запречи образа на Тереза. Беше жена с мазна, подгизнала коса и лице, скрито в сянката. Ужасна воня изпълни ноздрите му, като от развалени яйца. Жената завъртя фенерчето достатъчно, за да освети лицето си — бледо, сбръчкано, покрито с ужасни рани, от които се стичаше гной. Томас бе завладян от неописуем ужас.

— Трябва да ни спасите! — извика ужасната жена. От устната ѝ се разхвърча слюнка. — Да ни спасите от изблика! — тя се разсмя, смехът ѝ наподобяваше мъчителна кашлица.

Един от спасителите хвана жената и я откъсна от Томас. Той побърза да скочи на крака. Жената посочи Томас с пръст и му извика:

— Не вярвай и на една тяхна думичка, послушай ме! Ти ще трябва да ни спасиш от изблика!

Мъжът я дръпна на няколко крачки от автобуса и я блъсна на земята.

— Стой на място, иначе ще те гръмна! — кресна ѝ и се обърна към Томас. — Качвай се!

Томас бе толкова изплашен от случката, че послушно последва Тереза по стълбите. Ококорени очи ги проследиха, докато вървяха по пътеката между седалките. Отвън по стъклата се стичаше черна вода. Дъждът трополеше по покрива, ярки светкавици прорязваха небето.

„Какво беше това?“ — попита го мислено Тереза.

Томас не можа да отговори и само поклати глава. Мъката по Чък отново го завладя, прогони ужасния образ на жената. Нищо не го интересуваше, не го радваше, дори бягството от Лабиринта. Чък...

Една от жените се настани на седалката срещу тях двамата. Мъжът, който бе измъкнал Томас от ръцете на ужасната жена, зае мястото си зад волана и запали двигателя. Автобусът изрева и се разтресе.

И в този миг Томас зърна някакво движение зад прозореца. Жената с обезобразеното лице се бе изправила и тичаше към предната част на автобуса, размахваше ръце и крещеше нещо, което бурята поглъщаше със своя тътен. Очите ѝ блестяха безумни и ужасени.

Той се наведе към прозореца в мига, когато тя се изгуби от поглед.

— Чакайте! — изкрещя Томас, но никой не го чу. Или го бяха чули, но не ги интересуваше.

Шофьорът натисна педала, автобусът подскочи напред и удари тялото на жената. Томас едва не изхвърча от седалката, когато колелата минаха през нея. Той видя, че лицето на Тереза е пребледняло и изопнато — вероятно като неговото.

Без да каже нито дума, шофьорът продължи да натиска педала и автобусът се понесе напред, потъвайки в дъждовната нощ.

Следващите няколко часа минаха за Томас като сън.

Автобусът се носеше с безумна скорост през градчетата и селца, силният дъжд почти закриваше околната гледка. Светлините и сградите бяха размазани, като в някаква предизвикана от мощни лекарства халюцинация. По някое време към автобуса се втурна цяла тълпа от хора с парцаливи дрехи и полепнали към теметата коси и Томас успя да зърне за кратко ужасените им лица. Те заблъскаха с юмруци по страните на автобуса, сякаш искаха да се качат, да избягат от ужасния живот, който водеха.

Но автобусът дори не забави.

Томас най-сетне събра кураж да заговори жената отсреща.

— Какво става? — попита, все още неуверен как точно да формулира въпроса си.

Жената го погледна. Черната мокра коса почти закриваше лицето ѝ.

— Това е доста дълга история. — Говореше с мек глас, дружелюбно.

— Моля ви — обади се Тереза. — Моля ви, обяснете ни по-подробно.

Жената въздъхна.

— Ще мине известно време, преди спомените ви да изплуват, ако това изобщо стане. Ние не сме учени, нямаме представа какво са ви сторили.

Томас я слушаше със свито сърце.

— Кой са те? — попита той.

— Всичко започна със слънчевите изблици — отвърна жената.

— Какво... — понечи да попита Тереза, но Томас я спря.

„Остави я да говори — предупреди я той мислено. — Да чуем какво ще ни каже.“

„Добре.“

Жената изглеждаше сякаш е в транс. Докато говореше, не откъсваше и за миг поглед от някаква далечна точка.

— Слънчевите протуберанси не можеха да се предскажат. Изригванията на слънчевата повърхност са естествено явление, но тези бяха безпрецедентни, масивни и достигаха все по-високо и по-високо. А отнемаше само няколко минути топлината им да достигне до Земята. Първо изгоряха спътниците, после хората започнаха да измират с хиляди, с милиони само за един ден, огромни площи се превръщаха в пустини. След това дойде болестта. — Тя млъкна и бавно си пое дъх. — С разпадането на екосистемата стана невъзможно да се контролира болестта — дори да се ограничи само в Южна Америка. Джунглите изчезнаха, но не и насекомите. Хората я нарекоха изблик. Тя е нещо наистина ужасно. Само най-богатите можеха да си позволят лечение, ала никой не се спаси. Поне ако слуховете от Андите са верни. — Томас едва се сдържа да не наруши забраната си и да я прекъсне. Сърцето му бе преизпълнено с ужас. Жената продължи: — Колкото до вас — до всички вас, — вие сте само малка част от милионите осиротели. Подложиха на изпитание хиляди, но избраха вас за окончателния тест. Всичко, което преживяхте, бе пресметнато и обмислено предварително. Събитията бяха катализатори за изучаване на вашите реакции, мозъчните ви вълни, мислите. Беше опит да се намерят тези, които са в състояние да ни помогнат да победим болестта.

Тя млъкна отново и отметна косата си назад.

— Повечето от същинските изменения се причиняват от нещо друго. Първо започват халюцинации, след това животинските инстинкти надвиват човешките. Накрая ги поглъщат напълно, унищожават човешкото. Всичко става в мозъка. Избликът живее в мозъците. Толкова е ужасно, че е по-добре да умреш, отколкото да се заразиш.

Жената откъсна поглед от далечината и се обърна към Томас и Тереза.

— Няма да им позволим да правят опитите си с деца. Заклехме се в живота си да се бием със ЗЛО. Не бива да изгубим човешката си същност, каквото и да стане накрая. — Тя отпусна ръце в скута и поклати глава. — С времето ще узнаете повече. Живеем далече на север. Отдалечени сме на хиляди мили от Андите. Наричат тези земи

Обгорените. В тукашните райони, които преди са определяли като екваториални, сега има само жегата и прахоляк и е пълно с диваци, които избликът е превърнал в животни. Ще се опитаме да ги прекосим и да намерим цяра. А също и да победим ЗЛО и да спрем техните експерименти. — Тя изгледа втренчено Тереза и Томас. — Надяваме се, че ще се присъедините към нас.

После пак се загледа през прозореца.

Томас повдигна въпросително вежди към Тереза. Тя поклати глава и я отпусна уморено на рамото му.

„Твърде съм изтощена, за да мисля за това — рече. — Важното е, че поне засега сме в безопасност.“

„Може би — отвърна той. — Може би.“

Малко по-късно дочу равномерното ѝ дишане. Знаеше, че той самият едва ли ще заспи. В душата му си даваха среща противоречиви чувства и вълнения. И все пак беше по-добре от терзанията, които го владееха по-рано. Можеше само да седи, да гледа през прозореца и да разсъждава над думи като „изблик“, „болест“, „експеримент“, „Обгорената земя“ и ЗЛО. И да се надява, че животът тук ще е подобър, отколкото в Лабиринта.

Но докато подскачаше на седалката, заедно с клатушканията на автобуса, докато усещаше как главата на Тереза се удря в рамото му и я чуваше да се намества и мърмори насън, докато се вслушваше в откъслечните разговори на другите езерни, мислите му непрестанно се връщаха към едно и също нещо.

Чък.

Два часа по-късно автобусът спря.

Намираха се на потънал в кал паркинг, заобиколен от безлични постройки с по няколко реда прозорци. Жената и останалите спасители изведоха момчетата и момичето през предната врата и ги накараха да се качат по тясно стълбище до спално помещение с двуетажни легла покрай едната стена. От другата имаше шкафчета и маси. Прозорците бяха скрити зад тежки завеси.

Томас огледа всичко без интерес — вече беше престанал да се учудва на каквото и да било.

Мястото бе изпълнено с цветове. Яржолта боя, червени одеяла, зелени завеси. След сивотата на Езерото сякаш бяха попаднали вътре в

дъга. Всичко това му се струваше твърде хубаво, за да е истина. Миньо побърза да го изрази с няколко думи:

— Все едно съм се сбръчкал и съм отишъл на небето.

Томас не смееше да си позволи да се зарадва, защото смяташе, че ще е предателство спрямо Чък. Но тук имаше нещо.

Шофьорът на автобуса ги остави в ръцете на десетина души — мъже и жени, облечени с черни панталони и бели ризи, с безупречно подстригани коси, чисти лица и ръце. Те се усмихваха.

Цветовете. Леглата. Персоналът. Томас не можеше повече да съдържа напирещото в него щастие. Огромна яма зееше в средата — споменът за Чък и жестокото му убийство. За неговата саможертва. Ала въпреки това, въпреки всичко, което им бе разказала жената в автобуса, Томас се чувстваше в безопасност — за пръв път, откакто бе излязъл от Кутията.

Разпределиха ги по леглата, раздадоха дрехи, поднесоха вечеря. Пица. Истинска, вкусна, да си оближеш пръстите. Томас поглъщаше лакомо всяка хапка, преизпълнен с усещането за пълно облекчение и покой. Повечето от езерните мълчаха, вероятно изплашени, че ако заговорят, всичко това може да изчезне. Но имаше много усмивки. Томас тъй бе привикнал с отчаянието, че почти се плашеше от тези щастливи лица. Особено след преживяното от последните часове.

Малко след вечеря им казаха да си лягат. Никой не възрази.

Най-малкото Томас. Имаше чувството, че може да спи цял месец.

Томас делеше едно легло с Миньо, който настоя да спи на горния етаж. Нют и Пържитиган им бяха съседи. Настаниха Тереза в отделно помещение, отведоха я толкова бързо, че тя не можа да им каже довиждане. Томас усети, че му липсва, броени секунди след като я изгуби от погледа.

Докато се наместваше на мекия матрак, отгоре го повика Миньо.

— Ей, Томас?

— Да?

— Какво според теб е станало с езерните, които останаха?

Томас не се бе сещал за тях. Умът му бе твърде зает с Чък и Тереза.

— Не зная. Но като имам предвид колцина от нашите загинаха по пътя, не бих искал да съм на тяхно място. Вероятно скръбниците са ги нападнали. — Не можеше да повярва колко нехайно говори.

— Смяташ ли, че тук сме в безопасност?

Томас обмисли въпроса. Имаше само един отговор.

— Да, така мисля.

Миньо подхвърли още нещо, но Томас не го чу. Изтощението го завладяваше, за кратко мислите му се върнаха към времето, когато беше бегач в Лабиринта, дори за първата нощ в Езерото. Все едно че е било преди стотици години. Че е било само сън.

В стаята се чуваха приглушени разговори, но Томас имаше чувството, че идват от друг свят. Той се загледа в дъските на горното легло и усети, че се унася в сън. Но преди да заспи, трябваше да поговори с Тереза.

„Как е твоята стая? — попита той мислено. — Жалко, че не си до мен.“

„О, наистина ли? — отвърна тя. — С тези миризливи момчета наоколо? Благодаря, не.“

„Май си права. Мисля, че Миньо пръдна три пъти само за последната минута.“

Томас знаеше, че шегата е просташка, но беше най-доброто, на което е способен в момента.

Усети, че тя се смее, и съжали, че не може да последва примера ѝ. Настъпи продължителна пауза.

„Наистина съжалявам за Чък“ — рече тя.

Томас усети остра болка.

„Аз също — побърза да отговори. — Макар че понякога бе толкова досаден. Страшно ми липсва. Все едно че съм изгубил брат.“

„Зная.“

„Обещах му...“

„Спри, Том.“

„Какво?“ — Надяваше се, че Тереза ще го успокои, ще каже нещо вълшебно, което да прогони болката.

„Престани с тези обещания. Защото половината от тях вече са изпълнени. Всички щяхме да умрем, ако бяхме останали в Лабиринта.“

„Но Чък не успя да стигне до тук“ — възрази Томас. Чувстваше вина, защото бе готов да замени всеки един от момчетата в помещението за Чък.

„Той умря, за да те спаси — посочи Тереза. — Сам взе това решение. Не позволявай да бъде пропиляно.“

Томас усети, че сълзите напират под клепачите му. Една от тях успя да се промъкне и се търкулна по бузата. Измина почти минута, преди разговорът да продължи.

„Тереза?“

„Да?“

Томас се боеше да сподели мислите си, но го направи. „Искам да си те спомня. Да си спомня за нас. Нали разбираш — отпреди.“

„Аз също.“

„Изглежда ние сме...“ — не знаеше как да продължи.

„Така изглежда.“

„Чудя се какво ли ще стане утре.“

„Ще разберем след няколко часа.“

„Така е. Ами, лека ноц.“ — Щеше му се да каже още, много повече. Но не можа да измисли нищо.

„Лека ноц“ — отвърна тя и в същия миг светлините угаснаха. Томас се претърколи на другата страна, доволен, че в тъмното никой

няма да може да види израза на лицето му. Не беше усмивка. Нито сияеше от щастие. Но почти. И за момента това му бе достатъчно.

ЕПИЛОГ

МЕМОРАНДУМ НА ЗЛО, ДАТА 232.1.27, ВРЕМЕ 22:45

За: моите колеги

От: Ейва Пейдж, председател

Относно: Разсъждения за Лабиринтните изпитания, група А

Доколкото си спомням, всички се съгласихме, че изпитанията бяха успешни. Двайсет оцелели, всичките напълно подготвени за планираните опити. Реакциите на променливите бяха задоволителни и дори окуражителни. Убийството на момчето и „спасяването“ — много полезен финал. Трябваше да подложим на шок психиката им, за да наблюдаваме какви ще са техните реакции. Честно казано, изумена съм, че в края на краищата въпреки всичко успяхме да съберем толкова голяма група от хлапета, които не се отказват.

Странно, но за мен най-голямата трудност бе да ги наблюдавам безстрастно. Ала сега не е време за колебания и съжаления. Трябва да продължаваме напред, за доброто на нашите сънародници.

Имам свои съображения по въпроса кой трябва да бъде избран за водач на групата, но ще ги запазя за себе си, за да не повлияя на вашите решения. Все пак за мен изборът е очевиден.

Всички си даваме сметка какъв е залогът. Лично аз съм окуражена. Спомнете си какво бе написало момичето на ръката си, преди да изгуби паметта си. Онова, към което бе решила да се придържа докрай. ЗЛО е добро.

Субектите постепенно ще си припомнят и ще разберат причините за трудностите, на които сме ги

подлагали и предстои да ги подложим. Мисията на ЗЛО е да служи и да опазва човечеството, независимо от цената. Ние наистина сме, „добри“.

Моля, опишете ми своите реакции. На субектите ще се предостави една нощ за почивка, след което преминаваме към изпълнение на Фаза 2. Засега все още можем да изпитваме надежда.

Резултатите от изпитанията на група Б надхвърлиха всякакви очаквания. Необходимо ми е известно време за обработка на информацията, но мисля, че до сутринта ще сме готови.

Така че, до утре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.